JILL SHALVIS Dorinţa inimii

The Sweetest TTiing
Jill Shalvis

Ediţie publicată prin înţelegere cu
Grand Central Publishing, New York, SUA

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHALVIS, JILL
Dorinţa inimii/ Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1237-3
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(7 3)-31—135. 1

Lira*
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Dorinţa inimii
Jill Shalvis

JILL SHALVIS Dorinţa inimii
Traducere din limba engleză Manuela Bulat/ Graal Soft

Unei alte surori mai mari, Kelsey, care ştie întotdeauna ce să facă şi cum să ne facă să ne simţim mai bine. Te voi iubi pentru totdeauna.

capitolul 1
Viaţa nu are buton de amânare.
Tara Daniels
- Brioşe? întrebă Tara trecând pe lângă şirul lung de oameni care aşteptau pe chei să intre la festivalul verii din Lucky Harbor. Nu doriţi o brioşă „Viaţa-i minuna- tă?“ Sunt gratis.
Coşul voluminos era mai greu decât anticipase, iar soarele după-amiezii târzii de iunie o bătea în creştet în acord cu valurile Pacificului care se spărgeau la ţărm.
Transpiraţia îi brobonea pielea, iritând-o la culme. Magnolia de oţel din ea era nemulţumită. Să asuzi nu doar că era nedemn, dar îi contrazicea mottoul „nu-i lăsa niciodată pe alţii să vadă că transpiri".
Spunându-şi că de fapt doar îi lucea pielea, făcând- o eventual să pară luminoasă, Tara zâmbi şi mai larg şi îşi continuă drumul. Cel puţin rochiţa era uşoară, iar materialul vaporos îi mângâia pielea. O cumpărase pentru a părea sofisticată şi elegantă. Şi pentru a-i spori încrederea în sine.
Ceea ce era o misiune dificilă pentru o rochie.
- O brioşă? o întrebă ea pe următoarea femeie aflată la coadă.
Doamna Taylor, proprietara magazinului local de ar-tizanat, se uită cu atenţie la coşul ei.
- Sunt fără grăsime?
înainte să vină în statul Washington, Tara îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lângă Houston, la ferma bunicilor ei, unde a evita să mănânci unt şi untură era considerat un sacrilegiu. „Fără grăsime?" Se gândi în treacăt să mintă, dar nu dorea să cadă răpusă de un fulger - i-ar fi stricat ziua în care părul îi stătea bine.
- Categoric, nu, îmi pare rău.

- Ştii câte calorii au?
Tara îşi coborî privirea spre frumoasele ei brioşe, do-lofane, moi şi uşor maronii, fiecare coaptă perfect şi, fără îndoială, dând pe dinafară de calorii.
- Un catralion, rosti ea. Fiecare îmbucătură.
- Mă mir de tine, spuse doamna Taylor, că promovezi astfel consumul de colesterol.
Tara citise undeva că făceai un efort mai mic dacă erai drăguţ decât dacă erai ticălos. Şi fiindcă ea era întru totul adepta conservării energiei, îşi lăsă gura să se arcu- iască într-un zâmbet.

-Ceea ce promovez de fapt este renovarea hanului pe care eu şi sora mea îl deschidem peste două săptămâni...
Se întrerupse când doamna Taylor ridică politicoasă un deget, iar apoi îşi scoase telefonul care vibra.
Şi Tara avea un deget de ridicat, dar, fiindcă n-ar fi fost politicos, se abţinu. Porni mai departe încercând să se convingă că înghiţirea permanentă a mândriei de când venise în Lucky Harbor doar i se părea că avea s-o ucidă, dar, cu siguranţă, nu urma s-o facă.
Probabil.
- O brioşă? întrebă Tara în dreptul altor oameni de la coadă, apoi le oferi câte una când aceştia îşi manifestară interesul. Doriţi cu toţi o brioşă Viaţa-i minunată?
Fiecare fusese migălos învelită în celofan, iar de ea era prins cu o fundă un pliant îndoit despre Lucky Harbor Beach Inn. Era o parte din misiunea Tarei, misiune care nu diferea de cea de anul trecut. Cu un an în urmă, dorise pace pe pământ şi o manichiură care să ţină două săptămâni pline. Anul acesta, lucrurile erau mai prozaice. Voia să-şi poată plăti facturile la sfârşitul lunii fără a fi nevoită să-l jefuiască pe Peter pentru a-l plăti pe Paul şi eventual să simtă că deţinea controlul propriei vieţi.
Atâta tot.
Doar o singură lună în care să aibă mijloacele necesare atingerii scopului. 30 de zile în care să nu fie permanent stresată în aşteptarea salariului.
Sau de lipsa acestuia.

Dorinţa inimii
7
Soarele continuă s-o bată pe Tara în timp ce străbatea cheiul. In spatele ei, stâncile abrupte şi ascuţite erau umbrite. In faţă, valurile continuau să se spargă la ţărm, făcând cheiul să se cutremure sub picioarele ei. Trecu pe lângă magazinul de cosmetice, pe lângă restaurantul Eat Me, unde lucra patru seri pe săptămână, apoi pe sub arcadă, pe lângă gelaterie şi pe lângă roata mare, înaltă cât o clădire cu patru etaje.
Mulţimea deveni tot mai densă în jurul ei, părând să se apropie tot mai mult de ea. Era ca şi cum tot statul Washington venise la Festivalul de artă şi muzică al verii, dar asta nu era o surpriză pentru Tara. Sigurul lucru care le plăcea mai mult decât bârfa oamenilor din Lucky Harbor era o adunare socială, iar în seara aceea aveau să fie din plin şi una, şi alta. O seară caldă, muzică bună, dans, băutură... fără îndoială, reţeta pentru distracţie.
-Categoric, o să iau o brioşă, rosti Chloe apărând lângă Tara.

La 24 de ani, Chloe încă era fetiţa familiei şi moştenise tot spiritul liber - adică sălbatic - al mamei lor, Phoebe Traeger. Chloe purta un şort lejer, mulat pe şolduri şi un top galben ca soarele, de-ţi trebuiau ochelari fumurii ca să te poţi uita la el. Nuanţa părului ei roşcat-închis era subliniată de două şuviţe roz aprins la tâmple, restul revărsându-i-se pe spate într-o perfectă dezordine de bucle care o făceau să pară că abia s-a dat jos din pat.
Arăta ca un top-model.
Ei bine, exceptând faptul că avea doar 1,60 metri în-călţată cu tenişi, că era total indisciplinată şi nu avea nici o înclinaţie să facă ce i se spunea. Chloe tocmai se întorsese dintr-o călătorie de două luni prin hotelurile de lux cu centre spa din Miami Beach, unde diploma de esteticiană îi fusese de mare folos şi unde îşi perfecţionase propria gamă de produse naturale pentru îngrijirea pielii. Şi unde probabil căutase necazul cu lumânarea, după cum îi era obiceiul.
Insă Tara era bucuroasă că sora ei se întorsese în Lucky Harbor. îşi făcuse griji tot timpul cât Chloe fusese plecată. Să-şi facă griji pentru sora ei buclucaşă dura deja de-o viaţă.

Bronzată, fericită şi cu un nou simbol chinezesc tatuat la interiorul încheieturii, pe care refuzase să i-l traducă, Chloe muşcă dintr-o brioşă şi gemu.
- La naiba, Tara, sunt fantastice! îmi poţi spune ceva?
- In caz că mă întrebi dacă brioşele sunt fără grăsime, rosti Tara, află că încep să rămân fără locuri unde să ascund cadavrele.
Chloe râse.
- Nu, simt cum arterele mi se blochează tot mai tare cu fiecare înghiţitură şi nu mă deranjează. îşi linse firimiturile de pe degete. Am vrut doar să ştiu dacă ai remarcat că Ford se îndreaptă spre tine.
Tara se răsuci pentru a urmări privirea lui Chloe şi simţi cum i se taie răsuflarea. Ford Walker chiar se îndrepta spre ea, mişcându-se lejer şi sigur, picioarele lui lungi păşind fără grabă. Ceea ce era un lucru bun, fiindcă era oprit de aproape toţi cei pe lângă care trecea. Nu părea să fie deranjat de asta, ceea ce făcea să-i fie al naibii de greu să nu-l placă - deşi Tara se străduia din răsputeri.
- îmi vei spune vreodată care-i treaba cu voi doi?

Chloe muşcă din a doua brioşă de parcă n-ar fi mâncat de-o săptămână. Şi poate chiar nu mâncase. Veşnic leftera Chloe părea să nu-şi facă griji în legătură cu masa următoare.
- Nu e nici o treabă cu mine şi cu Ford.
Râsul jos al lui Chloe răsună în urechile Tarei, făcând-o să se simtă mincinoasa care era de fapt.
- Ştii ce-ţi trebuie?
Tara îi aruncă o privire.
- O excursie pe o insulă din sudul Pacificului unde să nu existe vreo soră pe nume Chloe?
-Hm. Poate, de Crăciun. Deocamdată, trebuie să te relaxezi. Mai multă yoga, mai puţin stres.
-Sunt foarte relaxată. Sau poate că fusese până dăduse cu ochii de Ford. El se oprise din nou şi vorbea cu cineva de la coada din spatele ei, dar, ca şi cum ar fi simţit că se uita la el, întoarse capul şi îi întâlni privirea. Ea simţi o tensiune ciudată prin vene. Şi pulsul

i se accelera, nu atât cât să anunţe un infarct, dar pe-aproa- pe. Sunt total şi complet relaxată, murmură ea.
- Îhî, rosti Chloe părând amuzată. De asta strângi coşul atât de tare, încât turteşti brioşele? Şi de asta, noaptea trecută, ai făcut curăţenie în toată casa ca o obsedată?
- Hei! zise Tara în apărarea ei. Se adunase mult praf, care ţi-ar fi agravat astmul. Şi, dacă îţi aminteşti, au trecut doar două săptămâni de când ai ajuns la spital fiindcă nu puteai să respiri din cauza unei banale alergii de polen. Aşa că ar trebui să-mi mulţumeşti.
Chloe îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre femeia aflată în spatele ei la coadă. Luciile avea o galerie de artă în oraş şi avea între 70 şi 200 de ani. Purta adi- daşi Nike albi şi treningul ei roz aprins preferat. Luciile luă o brioşă, muşcă din ea şi suspină de plăcere.
-Tara dragă, pe cât de fantastică eşti, pe atât de crispată.
-Nu sunt...
„Of, las-o baltă!“
Luciile o privi cu ochii ei machiaţi din belşug cu albastru.
- Drăguţă rochie! Te îmbraci mereu atât de frumos. E de la Ross? Wal-Mart?
Tara se gândi că de fapt era de la Nordstrom, din vechea ei viaţă, în care avea un cârd de credit valid.

- O am de câţiva ani, aşa că...

-Avem o întrebare, rosti Chloe întrerupând-o pe Luciile. Spune-mi, ţi se pare că sora mea ar fi relaxată?

-Relaxată? Luând întrebarea foarte în serios, Luciile o studie cu atenţie pe Tara. De fapt, pare puţin constipată.

Se întoarse spre persoana care venea din spatele ei, iar Tara nu trebui să se uite pentru a vedea cine era, deoarece sfârcurile i se întăriră.

La 1,90 m, era numai testosteron şi vână. Conformaţia lui amintea de un luptător suplu, dar Ford era prea indolent pentru a fi un luptător de orice fel. Purta blugi Levi’s cu talie joasă şi nasturi, iar deasupra, o cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la cot, dar cumva reuşea să pară la fel de elegant ca Tara. Părul

lui castaniu era decolorat de soare, ochii săi verzi erau pătrunzători, iar zâmbetul, pe buze. Totul la el spunea „gata“, de la trupul robust la aerul încrezător care se simţea precum colonia altor bărbaţi. Jumătate din populaţia orăşelului Lucky Harbor era îndrăgostită de el.

Cealaltă jumătate era formată din bărbaţi, iar ei nu contau.

Desigur, Tara era ciudată. Nu doar că nu era îndră-gostită de el, dar el avea tendinţa de a o călca la maximum pe nervi.

Şi exista un motiv foarte întemeiat pentru asta.

De fapt, mai multe. Insă îşi acordase cu mult timp în urmă permisiunea de a pretinde că ceea ce se întâmplase între ei nu se întâmplase.

-Dragă, încercăm să ne dăm seama ce-i în neregulă cu Tara, îi spuse Luciile lăsându-şi mult pe spate capul cu păr albastru pentru a se putea uita în ochii lui. Eu mă gândesc că e constipată.

Chloe râse.

Părea că şi lui Ford îi venea să râdă.

Tara scrâşni din dinţi.

-Nu sunt...

- E-n regulă, rosti Luciile. Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. N-ai nevoie decât de nişte prune, de un blender şi o să te...

- Nu sunt constipată!

Minunat! Acum, toată lumea aflată pe o rază de 10 metri ştia despre ce era vorba.

- In regulă, zise Luciile. Pentru că azi e seară de bingo la Centrul de recreere.

Extrem de conştientă că Ford se afla mult prea aproape de ea, Tara îşi schimbă greutatea de pe o sanda cu platformă pe cealaltă.
- Nu-mi prea place să joc bingo.
-Ei bine, nici mie, spuse Luciile. Dar acolo sunt bărbaţi, şi chiar mulţi. Un bărbat te poate relaxa foarte bine. Nu-i aşa, Ford?
- Da, doamnă, rosti Ford cu chipul perfect impasibil. Foarte bine.

-Vezi? îi zise Luciile Tarei. Fireşte, eşti puţin cam tâ-nără pentru grupul nostru, dar probabil că ai putea găsi unul sau doi în toată puterea.
Tara îi văzuse pe cei de la bingo. „în toată puterea" erau cei care se puteau deplasa singuri, însă folosindu-se de un cadru.
- N-am nevoie de cineva în toată puterea.
Cu atât mai puţin de doi.
- O, draga mea, rosti Luciile. Fiecare femeie are nevoie de un bărbat. Chiar şi mama voastră - Dumnezeu să-i odihnească sufletul! - zicea că-i mare păcat că nu poţi cumpăra sex de pe eBay.
Alături, Ford râse uşurel. Tara avu mare grijă să nu se uite la el, la bărbatul pe care cândva îl dorise cu toată fiinţa ei. Dar în ultima vreme nu o mai interesa „dorinţa".
Chloe îşi strecură cu blândeţe braţul pe după al lui Luciile.
-Am prieteni în locuri sus-puse şi putem scăpa de coada asta, îi spuse ea femeii în vârstă. Vreau să-mi po-vesteşti totul despre tipii ăia în putere.
In timp ce o lua pe Luciile de-acolo, îi aruncă Tarei peste umăr un zâmbet care zicea „îmi rămâi datoare".
Nu că Tara s-ar mai fi putut gândi la asta după ce rămase singură cu Ford. Sau atât de singură cât putea fi într-o mulţime de sute de oameni. Nu aşa îşi imaginase ziua când se trezise în dimineaţa aceea şi făcuse o învoială cu Dumnezeu, ea promiţând că avea să fie o persoană mai bună dacă El îi dăruia o zi întreagă în care să nu aibă de-a face cu ceva din trecut.
însă Dumnezeu tocmai revocase înţelegerea. Ceea ce însemna că nu mai trebuia să fie o persoană mai bună...
Ford se uita la ea. Simţea greutatea privirii lui. Ea şi-o menţinu cu hotărâre îndreptată spre mare. Poate că ar trebui să se apuce de tricotat, la fel ca Maddie, cealaltă soră a ei. Se spune că tricotatul e foarte liniştitor, iar Tara avea nevoie de aşa ceva. Soarele după-amiezii târzii coborâse spre ocean de parcă voia să-şi bage degetele

de la picioare în apă pentru a se răcori. îl privi până când nişte degete lungi le mângâiară pe ale ei.
- Tara!
Asta era, numele ei pe buzele lui Ford era suficient pentru ca ea să se... înmoaie imediat. Nu avea alt cuvânt pentru a descrie ce se întâmpla cu ea ori de câte ori îi vorbea. Se înmuia şi toată fiinţa ei vibra.
La fel ca pe vremuri.
Ford stătea lângă ea răbdător şi ferm, cu o barbă de-o zi, cu dinţi albi şi drepţi, cu ochi superbi strălucitori, declanşându'i sentimente pentru care nu era pregătită.
- Nu-mi oferi o brioşă? întrebă el.
Fiindcă o parte din ea dorea să-i ofere mult mai mult, îşi ţinu gura şi îi întinse în tăcere coşul. Ford le studie cu grijă, de parcă ar fi ales un drum în viaţă.
- Toate sunt la fel, spuse Tara în cele din urmă.
Când el zâmbi, Tarei începură să-i tremure genunchii.
Doamne sfinte, zâmbetul acela ar fi trebuit să poarte o etichetă:
„ATENŢIE! Expunerea prelungită poate cauza dor, dorinţă şi prostie11.
- N-ai un bar de condus? întrebă ea.
- Jax e acolo şi se ocupă deocamdată de el.
Ford era un expert de talie mondială în navigaţie. Când nu concura pe mare şi nu apărea în Cosmo pe lista celor mai viteji şi amuzanţi bărbaţi, locuia în Lucky Fiarbor. Aici, el şi cel mai bun prieten al său, Jax, deţineau şi conduceau The Love Shack1, cel mai popular local din oraş. Din câte îşi dădea Tara seama, făcea asta în special pentru că se specializase în flecăreală, lucru pe care îl făcea din plin când stătea în spatele barului, amestecând băuturi şi bucurându-se de viaţă.
Şi ei îi plăcea viaţa. Sau ideea de viaţă.
în regulă, mai avea de lucrat la bucuratul de viaţă. Problema era că bucuratul se împiedica de realitate.
- Până la urmă, iei o brioşă sau nu?
Ford îşi înclină capul, iar privirea lui trecu peste ea ca o mângâiere.
- Iau orice firimitură îmi oferi.
1 Coliba iubirii (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Cuvintele lui aduseră pe buzele ei un zâmbet sincer.
- De parcă te-ai mulţumi cu o firimitură!
-Cândva, m-am mulţumit.
El încă surâdea, dar ochii îi erau serioşi acum, iar ea simţi un freamăt în partea de jos a stomacului.
Amintiri. Nedorite.
- Ford...
-Ah, rosti el foarte încet. Deci îţi aminteşti numele meu. E un început.
Ea îl înghionti în pieptul solid. Nu că, dacă ar fi în-cercat, l-ar fi putut clinti pe acel bădăran mare şi sexy.
Şi nu uitase nimic legat de el... Nimic.
- Ce doreşti?
- Mă gândeam că, după atâta vreme, am putea fi pri-eteni, rosti el relaxat.
- Prieteni, repetă ea.
- Da. Să purtăm conversaţii politicoase, să ne vedem ocazional. Poate chiar să avem o întâlnire.
Ea se holbă la el.
-Asta ar însemna să fim mai mult decât prieteni.
- întotdeauna ai fost foarte deşteaptă.
Stomacul i se strânse din nou. El îşi dorea să se culce cu ea. Dar nu ca să doarmă. Trupul ei reacţionă plin de speranţă la acest gând.
-Nu ne... închise ochii pentru a ascunde minciuna. Nu ne mai plăcem atât de mult.
r Nu?
în următoarea fracţiune de secundă, ea simţi aerul mişcându-se în timp ce el se apropie şi mai mult. Deschise ochii exact când el îşi ridică mâna şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche, făcând-o să se înfioare.
El observă - fireşte, el observa totul -, iar gura i se ar- cui. însă ochii îi rămaseră serioşi, foarte serioşi în vreme ce se aplecă spre ea.
Pentru oricine s-ar fi uitat, ar fi părut că el îi şoptea ceva la ureche.
Dar nu era aşa.
Nu, făcea ceva mult mai devastator. Buzele lui îi mân- gâiară gâtul, apoi maxilarul, iar în timp ce ea făcea eforturi să-şi reprime un geamăt şi să nu se piardă, îi şopti:

- Ba îmi placi foarte mult.
Trupul ei se cutremură, asigurând-o că răspunsese la

cuvintele lui indiferent dacă îi plăcea sau nu.
- Gândeşte-te la asta, Tara!
Apoi, el plecă, iar ea rămase incapabilă să facă altceva
O judecată bună se naşte dintr-o experienţă proastă. Din păcate, majoritatea experienţelor proaste se întâmplă din cauza unei judecăţi proaste.
O săptămână mai târziu, temperatura crescuse la aproape 40 de grade. Plaja sclipea, oceanul era încremenit, iar Ford se întorsese de la Baja, de la o competiţie nautică.
Nu mai participa Ja curse internaţionale, însă uneori nu se putea abţine. Ii plăceau fiorii întrecerilor.
Sentimentul de a fi viu.
I-ar fi plăcut să spună că muncise pe brânci mai toată viaţa pentru a fi cel mai bun dintre cei buni, dar nu fusese aşa. Deprinsese relativ uşor tainele navigaţiei, de parcă s-ar fi născut cu abilitatea de a citi apele şi de a stăpâni o ambarcaţiune, ghicind uşor toanele vântului şi folosindu-se de ele după cum avea nevoie. Trăise şi respirase cursele atâta vreme cât îl distraseră, cu ocazia lor lăsând sudoare, sânge şi frânturi din sufletul său în toate oceanele planetei.
Iar în ultimele câteva zile, nu fusese altfel. Şi la fel ca în ultima lună, în Perth, şi de această dată îşi petrecuse timpul în mod plăcut şi fusese bine recompensat. Ford se clasase printre primii zece şi primise o sumă frumuşică pentru această realizare.
Cândva, nu fusese vorba decât despre bani. Pe vremea când fusese atât de sărac, încât nu-i păsase de altceva.
decât să se gândească. La el.

Acum, era vorba despre altceva. Ceva... nedefinit.
Victoria ar fi trebuit să-l entuziasmeze şi să-l facă fe-ricit, şi, da, pentru o clipă adrenalina şi încântarea îi invadaseră trupul, creându-i sentimentul fals şi trecător că avea totul.
Dar acesta trecuse rapid, lăsându-1... pustiit.
Nu simţea absolut nimic.
Şi al naibii să fie dacă nu se săturase de asta. Se întorsese târziu noaptea trecută, ancorând în portul din Lucky Harbor. îşi petrecuse dimineaţa curăţându-şi barca Finn simplă, cu o singură velă, cu care concurase. Apoi, îşi verificase lOR-ul Beneteau, de 9,75 metri, pe care preferase să doarmă

noaptea trecută, în loc să urce cu maşina dealul până la casa lui, care se afla pe faleză.
După ce terminase cu bărcile, se ocupase de Cape Dory Cruiserul ancorat alături de Beneteau, o favoare făcută lui Maddie Moore.
Favoarea fusese ceva simplu. Maddie era una dintre cele două surori ale Tarei, ea şi Chloe având grijă de portul de iahturi şi de han. Iar când o doamnă atât de drăguţă ca Maddie îi cerea lui Ford să-i facă barca să meargă, el se dădea peste cap să-i rezolve problema. Chiar dacă acea doamnă drăguţă era iubita celui mai bun prieten al lui, Jax.
Problema Cape Dory-ului fusese relativ uşor de rezol-vat. Nu fusese bine pregătit pentru iarnă şi se formase condens în rezervoarele de combustibil. Reparaţia, plus alte câteva lucruri duraseră câteva ore într-o căldură insuportabilă, dar lui Ford nu-i păsase. îi ocupaseră mintea, împiedicându-l să gândească prea mult - ceea ce era întotdeauna un lucru bun.
Ca bonus, murdărirea mâinilor făcuse mai mult pentru sănătatea lui psihică decât cursa. îi plăcea să meşterească. Era un alt lucru pe care îl făcea cu uşurinţă şi care îi făcea plăcere.
După ce terminase, îşi scosese cămaşa murdară şi se spălase cât putuse de bine în clădirea portului. Apoi, se îndreptase spre han, dorindu-şi un pahar mare cu apă rece ca gheaţa.

Desigur, s-ar fi putut duce direct acasă, dar maşina Tarei era în faţă şi... la naiba! Ea obişnuia să-l sfredelească cu privirea, iar lui îi plăcea s-o înnebunească. In zilele bune, să ajungă acasă presupunea un scurt drum cu maşina şi era incomparabil mai bine decât să fie ignorat de ea. Cochetă cu gândul de a o întreba direct care era problema ei, dar îşi dădu seama că, dacă răspunsul ei ar fi fost: „Tu, Ford, tu eşti problema mea“, el tot ar fi trebuit să dea zilnic ochii cu Tara câtă vreme ea ar fi stat în Lucky Harbor. Iar asta ar fi fost neplăcut.
Era cel puţin a o suta zi în care ajungea la această concluzie, dar tot nu era mai aproape de a-şi da seama ce să facă decât fusese cu şase luni în urmă, când ea se întorsese în oraş. Aşa că, în general, se ţinea departe de ea. Părea cel mai simplu, iar lui îi plăceau lucrurile simple.
Insă în ziua aceea avea un cadou de livrat. Luciile îl încolţise la barul lui cu o seară în urmă, când se întorsese din călătorie, şi îi dăduse o casetă din lemn pe care scria „Reţete".
- Te rog, dă-i asta Tarei din partea mea, îi ceruse ea. Să nu te uiţi înăuntru.

Aşa că, fireşte, se uitase. înăuntru nu erau decât car-tonaşe albe, nescrise, de 8/13 centimetri.
- Pentru reţetele ei?
Luciile trântise capacul casetei, fiind cât pe ce să-i prindă degetele.
-Nu!
Ford recunoscuse în ochii apoşi ai lui Luciile scânteia care prevestea necazuri. In oraş nu existau alte bârfe şi curiozităţi mai mari, iar având în vedere că Lucky Harbor vuia de bârfe şi curiozitate, asta spunea multe. Luciile şi prietenii ei deschiseseră recent o pagină pe Facebook pentru locuitorii din Lucky Harbor, ridicând bârfele la un nou nivel.
-In regulă, dă-i drumul, rosti Ford ţintuind-o cu o privire dură, care nu-i reteză avântul - era de neoprit şi de nepotolit. Ce pui la cale?
Ea chicoti şi-l bătu din nou pe braţ.

-Nimic. Nu pun la cale nimic. Ai grijă doar ca Tara să capete caseta.
Aşa că el asta făcea.
Ii ducea Tarei caseta.
Nu avea să fie încântată că-l vede, de asta era al naibii de sigur. Ochii ei aveau să devină reci, la fel şi vocea. Ea avea să pretindă că erau doi străini. Şi într-un fel, chiar erau. Trecuse foarte mult timp de când fuseseră împreună, iar trecutul era trecut. El nu era jţenul care să piardă prea multă vreme privind în urmă. Ii plăcea să fie bine ancorat în prezent, fără îndoială. Nu avea regrete sau alte sentimente inutile. Dacă făcea o greşeală, trăgea învăţămintele cuvenite şi mergea mai departe. Dacă dorea ceva, se străduia să-l obţină. Sau învăţa să trăiască fără acel ceva.
Şi cu asta, basta!
Desigur, în privinţa Tarei făcuse o mulţime de greşeli şi nu era foarte sigur că învăţase prea multe, cu excepţia modului în care să-şi alunge durerea. Ajunsese să se priceapă al naibii de bine la asta.
Dar în ultima vreme, ori de câte ori o zărea pe Tara în hainele acelea „uită-te-dar-nu-pune-mâna“ şi cu atitudinea aceea semeaţă pe care o afişa de parcă purta Gucci, simţea o nevoie nebunească de-a o mototoli. De-a o murdări. De-a o face să se zvârcolească.
Preferabil, goală şi sub el.
Ford îşi şterse cu braţul sudoarea de pe frunte şi urcă treptele hanului. Clădirea victoriană cu etaj fusese recent reconstruită şi renovată după un incendiu grav, produs cu şase luni în urmă. încă erau multe de făcut înainte de marea deschidere - de zugrăvit şi amenajat încăperile, plus că aparatura

şi mobila pentru bucătărie încă nu fuseseră livrate. Totuşi, hanul avea personalitate. Nu-i mai trebuiau decât oaspeţi care să-l umple, iar Tara, Maddie şi Chloe îl puteau face o afacere de succes.
împreună, ca familie.
Din câte ştia Ford, treaba cu familia era ceva nou pentru cele trei surori. Foarte nou. Şi tot din câte ştia el, nu se pricepeau prea bine la asta. Spera doar că vor

reuşi să facă lucrurile să meargă fără a se ajunge la o baie de sânge. Probabil că ar trebui să includă asta în planul lor de afaceri şi să semneze toate: „Crima este interzisă!*' Mai ales pentru Tara.
„Muiere însetată de sânge**, gândi el drăgăstos în timp ce traversă veranda care se întindea de jur împrejurul hanului. Pe jos erau răsaduri care urmau să fie plantate pe lângă balustrade. Cineva se pricepea la grădinărit. Ar fi făcut pariu că nu Chloe. Cea mai mică dintre surori nu avea răbdarea necesară.
Şi nici Maddie, care, în prezent, îşi petrecea fiecare secundă liberă în patul lui Jax - norocos ticălos!
Atunci, Tara?
Ford încercă să-şi imagineze frumoasele ei mâini pline de noroi... apoi mintea i se îndreptă spre alte locuri, imaginându-şi-o murdărită de el.
Clătinând din cap, păşi înăuntru. înaintea devastatorului incendiu, interiorul fusese decorat în stilul celui din Căsuţa din prerie combinat cu cel din Roseanne. Lucrurile se schimbaseră după ce Tara pusese stăpânire pe han. Dispăruseră ornamentele cu pui, cocoşi şi vaci, fiind înlocuite cu un decor mai blând, mai cald, cu liniştitoare nuanţe pământii combinate cu bleu şi verde pal.
Nu se vedea nici o vacă pe nicăieri.
Când Ford păşi pe nou-nouţa duşumea de lemn, auzi râsete feminine răsunând de pe veranda din dreptul livingului. Porni pe coridor, trase uşa glisantă şi descoperi grupul.
în jurul unei mese se aflau patru femei de diferite vârste, forme şi dimensiuni. în capul mesei se afla Tara. Avea ochii de culoarea whisky-ului vechi, tiviţi cu gene lungi şi negre. Gura ei putea fi blândă şi caldă - adică atunci când se simţea blândă şi caldă. în ziua aceea, era dată cu luciu de buze şi afişa unul dintre zâmbetele ei profesionale. în ultimele trei luni, îşi lăsase părul negru şi scurt să crească, aşa că şuviţele mătăsoase îi atingeau umerii, încadrându-i chipul care îi bântuia visele lui Ford. Ca de obicei, era

îmbrăcată de parcă gonea pe drumul către succes. în ziua aceea, purta o rochie

elegantă, prevăzută cu un şir de nasturi care coborau pe trupul ei minunat, înalt şi mlădios.
Ford îşi imagină că descheia acei nasturi unul câte unul.
Cu dinţii.
In faţa ei era o tavă, iar pe tavă - întru totul pe gustul lui - se afla o uriaşă carafă cu ceai cu gheaţă, alături de care era un vas cu gheaţă şi felii de lămâie, condensul de pe carafă asigurândud că îi va potoli setea. Probabil că făcuse zgomot, deoarece toţi ochii se îndreptară spre el. Inclusiv ai Tarei. De fapt, ai ei coborâră pe trupul lui, iar apoi se ridicară repede pentru a-i întâlni pe ai lui. Faptul că se uită la el cu ochii măriţi îl încântă.
Se auziră câteva icnete din partea celorlalte şi câteva „o, vai!“ amestecate cu un „Dumnezeule mare!“ rostit din suflet, ceea ce îl făcu să-şi coboare privirea spre trupul său.
Nu, nu avea iarăşi un vis în care se afla gol în public. Era treaz şi purta şortul de baschet favorit - cam coborât pe şolduri, dar acoperind esenţialul - şi adidaşii, fără şosete.
Nu purta nici cămaşă. Uitase să-şi pună alta în locul celei pe care o dezbrăcase.
- Bună! le salută el.
-Ce mai facil îl întrebă Tara cu vocea blândă cu accent sudic transmiţându-i că nu era deloc încântată să-l vadă.
Interesant era însă că se uita la el de parcă era un festin cu douăsprezece feluri, iar ea nu mâncase de o săptămână.
Ford îşi spuse că era un semn bun, mai ales ţinând cont de felul în care respiraţia i se accelerase.
-Am un cadou pentru tine din partea lui Luciile.
La vederea micii casete de lemn, Tara rămase nemiş-cată, apoi ocoli masa pentru a o lua.
- Arată exact ca aceea pe care am pierdut-o, murmură ea deschizând-o.
Când se uită înăuntru, un licăr de dezamăgire apăru şi dispăru din ochii ei atât de repede, încât Ford aproape că nu-l observă.

- Poftim? întrebă el ignorându-le pe celelalte femei în timp ce făcu un pas spre ea. Ce-i în neregulă?
- Nimic. Tara strânse caseta la piept şi clătină din cap. Pe cea originală am pierdut-o în incendiu. Era plină cu Phoebe-isme.
- Phoebe-isme?
- Ideile mamei. Scrisese aceste mici... bănuiesc că se pot numi sfaturi, pentru mine şi surorile mele, de-a lungul anilor. Lucruri de genul: „Un pahar cu vin este întotdeauna o soluţie, chiar dacă nu ştii sigur care e problema11.

Cele patru femei de la masă - fiecare o cunoscuse şi o iubise pe Phoebe - râseră domol, cu afecţiune. ^

Şi Ford ţinuse la Phoebe. Făcuse parte din „gaşca lui Luciile şi fusese unul dintre cei mai buni clienţi ai barului deţinut de Ford. în vreme ce el zâmbi aducându-şi aminte, Tara se prefăcu din nou că nu se uita la pieptul lui, apoi îşi întoarse repede privirea.

Interesantă reacţie din partea cuiva care, în ultimele luni, consumase multă energie şi mult timp nebăgân- du-l în seamă.

- Oferă-i un scaun, scumpo, rosti una dintre femei - Răni, bibliotecara oraşului.

Tara se uită din nou la Ford, în ochii ei apărând panica la gândul de a-l avea în preajmă. Ceea ce era o altă reacţie interesantă.

-Ford nu poate rămâne, spuse ea cu privirea aţintită în ochii lui. Este... ocupat. Foarte ocupat. Sunt sigură că n-are timp de pierdut cu mica noastră şedinţă.

- Nu sunt chiar atât de ocupat, zise Ford uitându-se
în jurul mesei. . r .. ..

Fiecare femeie avea în faţă tot felul de farfurii pline cu ceea ce păreau a fi deserturi delicioase, pe care Tara probabil că le făcuse la local, deoarece bucătăria hanului nu era încă funcţională.

Arătau bine, chiar foarte bine.

Mai erau şi sticle cu vin pe masă, în mare parte golite, iar toată lumea, cu excepţia Tarei, părea al naibii de relaxată pentru o „şedinţă11.

- în plus, adăugă el, asta pare mai degrabă o petrecere.

-Este Asociaţia grădinilor. Tara încă stătea în fata lui, împiedicându'l să treacă mai departe pe verandă. Doamnele acestea au fost atât de amabile, încât au venit să încerce nişte gustări pe care sper să le ofer oaspeţilor hanului, la cerere.

Burta lui chiorăi, amintindu-i că sărise peste prânz.
-Sunt un degustător excelent, rosti el cu cel mai fermecător zâmbet al lui.
-Dar eşti atât de ocupat, spuse Tara cu cel mai fermecător zâmbet al ei, deşi ochii ei ziceau: „Să nu îndrăzneşti!"
-A, dar nu sunt niciodată prea ocupat când e vorba despre tine.
Ford habar n-avea de ce o momea. Poate pentru că ea îşi petrecuse prea multă vreme prefăcându-se că el nu exista, iar ce se întâmpla în clipa aceea era mult mai amuzant. In plus, putea profita de faptul că manierele ei sudiste nu aveau să-i permită a spune ce dorea cu adevărat, în orice caz, nu în faţa altora. „Doamne fereşte să fim mojici în faţa oaspeţilor!"
Tara se uita la el cu o privire care îl convinse că ea chiar îşi imagina că îl apucă de gât şi îl sugrumă. îi zâmbi şi mai larg. Nu se putea abţine. Pentru prima oară după mult prea mult timp, se simţea plin de viaţă. Foarte plin de viaţă.
Recunoscându-şi înfrângerea cu graţia obişnuită şi continuând să zâmbească, Tara se apropie de balustrada pe care erau înşirate gustările. Luă o farfurie curată şi o umplu cu bunătăţi, după care o înveli cu o folie. Ford urma să primească gustările la pachet.
- Pare şi însetat, Tara, zise Răni.
Ford simţi că o iubeşte pe Răni.
- Da, dragă, spuse o altă femeie. Toarnă-i un pahar cu ceai sărmanului om care a muncit prea mult. Nu poţi lăsa un bărbat de un asemenea calibru să bea de la furtunul din grădină.
- Mulţumesc, Ethel, murmură Ford şi, fiindcă privea chipul atrăgător al Tarei, văzu expresia surprinsă care apăru în treacăt. Da, şi el o cunoştea pe Ethel. Conducea Centrul de recreere. Se aflase acolo cu 20 de ani

în urmă, când el trimisese o minge de baseball prin geamul biroului ei, aproape decapitând-o. Ce vremuri bune!
- Te rog, rămâi! îi zise Ethel lui Ford şi bătu cu palma scaunul gol de lângă ea.
- Dar nu este îmbrăcat potrivit pentru asta, rosti Tara privind din nou pieptul gol al lui Ford. Pupilele i se dilatară. Există nişte norme de sănătate care trebuie respectate şi...
-Noi n-o să spunem nimănui, zise Sandy, adminis-tratorul public al oraşului Lucky Harbor. In plus, ne aflăm afară. Este îmbrăcat perfect.
Sandy fusese colegă de şcoală cu Ford. Fusese preşe-dinta clasei, majoreta-şefă şi o persoană foarte amuzantă. Ford îi zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îi făcu veselă cu ochiul.
- Soţul surorii mele vrea să cumpere o barcă, îi spuse ea. Ceva la mâna a doua. I-am zis că o să-ţi cer părerea.
- Este o perioadă bună, îi spuse Ford. Piaţa este jos, aşa că ar putea găsi ceva bun. Dacă vrea să-l ajut, să mă sune.
- Un bărbat care ştie să mânuiască unelte şi care ştie cum merge piaţa, rosti Răni suspinând visătoare.
-Da, spuse Tara strângând din dinţi în timp ce se uita la Ford. Binecuvântată fie-ţi inima!
Desigur, nu vorbise serios, ceea ce îl făcu să zâmbească din nou. Sigur, vocea ei era blândă şi domoalâ, dar sentimentele ei erau evidente dacă o cunoşteai.
Şi fie că ea voia sau nu să creadă, Ford o cunoştea. Ştia că dorea să-l pocnească.
-Aş vrea să vorbim puţin, îi ceru Tara cu dulceaţă în glas.
- Desigur, rosti el cu aceeaşi dulceaţă, sprijinindu-se de balustradă şi făcându-se comod.
- Singuri!
Şi apoi, fără să aştepte răspunsul lui, puse farfuria cu gustări într-o pungă drăguţă, umplu un pahar cu ceai rece, trecu pe lângă el legănându-şi maiestuos şoldurile şi intră în han.
In mod clar, presupunând că el avea s-o urmeze.

El o privi îndepărtându-se, admiră priveliştea, dar nu se clinti. Nu-i plăcea să i se dea ordine, nici măcar de către o femeie incredibil de frumoasă, încăpăţânată şi cam obsedată de control.
Ei bine, doar dacă nu erau în pat. Intr-un astfel de caz, nu-i păsa, nu atâta vreme cât venea şi rândul lui.
însă Tara avea ceva care îl atrăgea în ciuda voinţei lui, care îl înşfăca de gât şi îl ţinea strâns. Poate că era exteriorul de fată dură, despre care el ştia că abia dacă ascundea o inimă rănită şi tandră. Văzuse inima aceea cândva şi, sincer vorbind, nu era foarte interesat să repete experienţa. Insă nu l-ar fi deranjat să vadă celelalte părţi ale ei.
Nu se putea abţine. Ea chiar avea nişte părţi grozave.
Iar el îşi dorea tare mult ceaiul acela rece. Aproape la fel de mult pe cât o dorea...
„Pe ea“, realiză el nemulţumit. In ciuda intenţiei de a fi precaut şi de a-şi păstra sănătatea psihică, o dorea. Aşa că o urmă în han.

capitolul 3

Schimbarea e bună, dar dolarii sunt şi mai buni.
Tara Daniels

Cu ceea ce considera că era un calm admirabil, Tara aşteptă în coridorul proaspăt zugrăvit din faţa livingului mare şi deschis până când, în cele din urmă, Ford, pe jumătate gol, intră încet.

Fără să se grăbească.

Fireşte. Ford nu se grăbea niciodată dacă putea să meargă alene. Niciodată în viaţa lui nu grăbise absolut nimic. Ticălosul mare şi sexy se mişca doar când şi unde dorea.

Ştia că era a naibii de norocoasă că el decisese să se urnească totuşi. Era imprevizibil.

Spontan.

A nu se confunda cu necontrolat. Pentru că Ford, cu tot simţul umorului şi cu toată insolenţa lui, era unul dintre cei mai ponderaţi oameni pe care îi întâlnise Tara vreodată. Acesta era unul dintre cele câteva lucruri pe care le aveau în comun. Făcu tot posibilul să se uite în ochii lui, dar se părea că nu se putea abţine. Desigur, îl mai văzuse fără cămaşă. Dar trecuse ceva vreme.

Privind-o în timp ce ea se uita la el, Ford întinse mâna şi se jucă cu dantela de pe umărul ei.

-De ce te îmbraci mereu de parcă te-ai duce la o întâlnire de afaceri?

- Sunt la o întâlnire de afaceri. Cumva. Făcu o pauză şi recunoscu adevărul. în general, port rochii sau fuste pentru că fundul meu nu arată bine în blugi.

Râzând, Ford se apropie atât de mult, încât ea simţi mirosul oceanului impregnat în trupul lui. Era sărat şi picant, şi atât de incredibil de masculin, încât Tara aproape că se lipi de el pur şi simplu pentru a-l putea linge ca pe o acadea. „Să-l ling doar o dată , îşi spuse ea, „de pe piept până la betelia foarte joasă
a şortului...

Ochii lui se aprinseră de maliţiozitate, de parcă i-ar fi ştiut dorurile secrete, dar nu spuse nimic în timp ce se aplecă peste umărul ei pentru a-i privi posteriorul.

Ford Walker, inspectorul fundurilor.

- De aici, arată foarte bine, a asigură el cu o voce joasă, răguşită, care zgârie absolut toate zonele erogene ale trupului ei. Al naibii de bine! Ford făcu o pauză. Poate că ar trebui să-l testez cu mâna pentru a fi sigur. înainte ca ea să apuce a spune ceva, el îşi trecu o mână peste spinarea ei, coborând-o cu o hotărâre fermă şi neruşinată.
Cu un râs şocat, ea îl împinse.
- Te cred pe cuvânt.
- Deci, rosti el revenindu-şi mult mai repede decât ea. Tot constipată?
Tara simţi că se sufocă.
- Poftim?
Ford ridică din umărul lui mare şi încercă fără succes să-şi reprime un zâmbet.

-După ce s-a întâmplat zilele trecute, tot oraşul a aflat că ai probleme.
- „Tot oraşul a aflat“, repetă ea cu glas slab şi închise ochii pentru a număra până la zece.
Pentru a-şi recăpăta pacea şi starea zen.
Nu reuşi.
- Cred că Luciile a postat asta pe Twitter şi a ajuns şi pe Facebook, spuse el cu vocea plină de amuzament. A profitat de ocazie pentru a da o reţetă de remediere a problemei. Iei câteva prune, le scoţi sâmburii, le pui în blender şi...
-Nu sunt... Tara se întrerupse şi se uită prin han către uşa glisantă înainte de a-şi coborî cu grijă vocea... constipată!
- Eşti sigură?
- Foarte!
El rânji, iar ea simţi reacţii contradictorii - că i se topeşte creierul şi că îi ies aburi din urechi.
Cum de era posibil? O putea înnebuni în aşa hal şi, cu aceeaşi intensitate, o făcea să-l dorească? Nu înţelegea, chiar nu înţelegea.
- Poftim! rosti ea şi îi întinse paharul cu ceai rece şi punga cu gustări. Şi ar trebui să ştii că m-am gândit la propunerea de a fi prieteni, pe care mi-ai făcut-o zilele trecute, la festival. La relaţia noastră. De fapt, nu făcuse altceva decât să se gândească la asta. Dar ei dăduseră greş o dată. Ba mai degrabă o dăduseră în bară spectaculos, aşa încât clătină din cap. Nu mai pot trece încă o dată prin asta, Ford.
Ce se întâmplase data trecută aproape că o distrusese. Numai că el părea să aibă puterea de a o convinge, iar ea nu dorea, nu putea permite să se întâmple din nou.

- Nu ţi-am cerut să treci din nou prin asta, spuse el.
Ea se uită în ochii lui, care nu trădau nimic, şi se
îmbujoră pentru că el avea dreptate. Nu-i ceruse să se în-drăgostească nebuneşte de el, ci doar sugerase să facă sex. Era ceva foarte diferit.
- Este o idee la fel de proastă. Şi tu ştii asta, şi eu o ştiu. Acum, te rog, pleacă!
-Tare îţi place cuvântul ăsta, remarcă el. „Pleacă!“

Era o acuzaţie nu foarte subtilă şi o amintire neplăcută a trecutului lor. Iar ea detestă cumplit faptul că el îi arunca asta în faţă. Plecând aşa cum plecase, ea îi făcuse cel mai mare bine din viaţa lui. Şi nici măcar o clipă nu crezuse că el nu fusese încântat să se despartă de ea, având în vedere modul cum ea îi dăduse viaţa peste cap. Cu siguranţă, nu o oprise. O lăsase să plece. Amintirile dureroase reveniră, strângându-i inima şi făcându-i vocea să răsune crispată:
-Nu facem asta acum, Ford.
- Bine. Atunci, mai târziu.
-Niciodată.
- Niciodată înseamnă foarte mult timp, rosti el pe un ton egal, calm, iar ea se enervă fiindcă n-ar fi reuşit să fie echilibrată şi calmă nici dacă viaţa ei ar fi depins dc asta
Faptul că el putea să fie atât de relaxat în timpul acestei conversaţii o făcu să simtă câ-i vine să-i azvârle ceaiul în capul al naibii de sexy. Două lucruri o opriră. In primul rând, el ar fi fost pe jumătate gol şi ud, iar să vadă ceaiul picurându-i pe pieptul bronzat, cu puţinul păr sărutat de soare şi pe abdomenul lucrat s^ar fi putut să fie prea mult pentru ea. Iar asta era doar jumătatea de sus. Dumnezeule mare, dacă şortul se uda s-ar fi lipit de toată măreţia lui!
Şi era multă măreţie! .
A doua problemă, problema reală, era că, dacă l-ar fi azvârlit ceaiul în cap, el şi-ar fi dat seama ce simţea ea, iar ea nu-şi permitea să facă vreo greşeală cu Ford. O fi arătat şi s-o fi purtat el ca un tip dintr-o frăţie, care n-avea alte griji în afara următoarei distracţii, însă ea ştia foarte bine cum era el de fapt. în spatele zâmbetului leneş era o minte ascuţită ca briciul, li întinse iarăşi punga cu gustări şi paharul.
Ford le luă pe amândouă. Mâinile lor se atinseră, a lui mare şi bronzată, ai ei mult mai mică. .
- Mersi, spuse el. Sunt sigură că ceaiul e perfect, la fel şi dulciurile.

- Te dai bine pe lângă mine?
- încerc. Ford zâmbi. Funcţionează?

-Nu.
„Ba da. La naiba!"
Prin uşa culisantă, ea le auzi pe doamne flecărind şi rosti cu o voce cât mai joasă posibil:
-Bea-ţi ceaiul! Pari groaznic de însetat şi nu vreau să leşini.^
-Vai! îţi pasă.
Da. Dar nu aceasta era problema vreunuia dintre ei. Longevitatea era. A lui. Ea nu mai avea 17 ani şi nu mai dorea doar să se distreze. Voia mai mu in Cu siguranţă, mai mult decât era Ford dispus să ofere. îl cunoştea sau cel puţin era aproape sigură de asta. De-a lungul anilor, citise despre el şi îi urmărise cariera. în cele şase luni de când era în Lucky H arbor, fusese atentă şi la viaţa lui actuală.
El se maturizase, nu exista nici o îndoială. înainte, căutase necazul cu lumânarea, dar, între timp, îşi băgase minţile în cap. Era un om bun, care făcea exact ce-şi dorea pentru a-şi câştiga traiul şi a-i fi bine. Dar încă era mulţumit să trăiască în stil c'est la vie, să lase zarurile să cadă la nimereală, deloc interesat să păstreze ceva sau pe cineva pe termen lung.
Şi mai era şi obstacolul pe care ea îl considera de netrecut. Ei deja avuseseră o şansă şi o rataseră. Ceea ce reprezenta sfârşitul poveştii.
-Nu vreau să ajung iarăşi pe pagina de Facebook a oraşului, spuse ea. Nu avem nevoie de genul ăsta de publicitate.
- îţi pasă, repetă el încetişor.
Ea făcu o pauză, dar nu avea nici un motiv să nu recunoască având în vedere că el mereu fusese capabil să-i citească inima şi sufletul ca pe o carte. Cândva, el o văzuse exact aşa cum era şi o făcuse să se simtă cea mai frumoasă, cea mai dorită femeie de pe planetă - în orice caz, în măsura în care o fetişcană de 17 ani putea simţi asta.
- Da, rosti ea încet. îmi pasă.
El o privi o clipă îndelungată, evident surprins de faptul că ea recunoscuse. Apoi îşi mută privirea şi, din aproximativ două înghiţituri uriaşe, goli paharul pe care

i-l dăduse ea. Suspinând profund în semn de apreciere, îi zâmbi de la marea lui înălţime în timp ce îi dădu înapoi paharul.
Ceea ce era un alt lucru de luat în seama, ba nu era scundă. Avea 1,70 metri desculţă, dar în ziua aceea purta tocuri de şapte centimetri şi tot se simţea mică pe lângă Ford.
Mică şi... feminină. _ .
- Bine, zise ea. Tara puse paharul pe o măsuţă şi u ră-suci pe Ford spre uşa din faţă, ignorând furnicătura pe care o simţi în mâini când îi atinse bicepşii duri şi calzi.
A fost plăcut, adăugă ea. Dar acum la revedere!
- Ce te grăbeşti aşa? Te temi că nu te vei putea abţine să nu te distrezi cu mine?
Fiindcă el se apropiase prea mult de adevăr pentru liniştea ei, îl îmbrânci din nou, însă puţin mai tare.
- Şşşt! Dacă femeile alea te aud vorbind astfel, o să
dau vina pe tine. .
-Nu e vina mea. Tu eşti cea care nu-şi poate lua
mâinile de pe mine. . A
Tara îşi coborî privirea şi realiză că degetele ei încă erau pe trupul lui, practic mângâindu-1. „Rahat. Îşi retrase repede mâinile şi încercă să-şi recapete demnitatea,
dar nu prea reuşi. . ,
-N-am spus că ar fi vina ta. Am zis că voi da vina
pe tine.
El râse.
- De când îţi pasă ce crede lumea despre tine?
- De când vreau să le impresionez pe aceste femei, fiindcă toate au cunoştinţe şi sper că îşi vor trimite rudele şi prietenii aici, la han. Aşa că te rog. Te rog, Ford, pleacă! Poţi să mă zăpăceşti altă dată, jur!
Pe verandă, femeile încă vorbeau, iar vocile lor se au-zeau înăuntru.
-Dumnezeule mare, spuse cineva, probabil bthel. Încă am palpitaţii! Dacă tipul ăla o să umble mereu în felul ăsta pe-aici, o să-mi strig recomandările pentru acest han de pe acoperiş. _
Ford întâlni privirea Tarei şi îşi ridică încet o
sprânceană.

-Of, pentru numele lui Dumnezeu! Renunţase să mai încerce a-l da afară. E vorba despre corpul tău afurisit, atât tot!

- Sunt şi fermecător, se lăudă el. Lasă-mă să mă întorc acolo, Tara! Te voi ajuta, o să vezi.
Iar ea mai ştia un lucru despre Ford. Niciodată nu făcea promisiuni deşarte. Cuvântul lui era la fel de sigur ca banii de la bancă. Dacă el spunea că avea s-o ajute, o va ajuta.
Putea avea încredere în el.
Problema era că nu putea avea încredere în ea.
Nici măcar puţin. Sprijinindu-se de perete, îşi acoperi ochii gândindu-se că, dacă nu-l vedea, şi-ar putea limpezi mintea.
Doar că el îşi puse o mână pe perete lângă capul ei şi se aplecă spre ea.
-încetează! rosti ea cu glas slab când el se apropie. Eşti... „Delicios.“ ... transpirat.
El se apropie şi mai mult, trupurile lor ajungând să se atingă.
- îţi plăcea când eram transpirat.
O, da! Da, îi plăcuse. Adorase felul în care trupurile lor se încingeau şi se agăţau unul de altul. Adorase felul cum se mişcau împreună, adorase...
-Asta a fost cu al naibii de mult timp în urmă, rosti ea amintindu-şi cu durere cum se sfârşise.
Rău!
Cu ochii aţintiţi în ai ei, Ford rămase lipit de ea o clipă interminabilă, în cele din urmă făcând un pas lent îndărăt, dar rămânând mult prea aproape pentru ca ea să se simtă bine.
Se grăbi să ia paharul gol şi se întoarse pe verandă pentru a-l umple din nou. Le zâmbi musafirelor şi le spuse:
- Mă întorc într-o secundă.
- Nu te grăbi, scumpo, replică cineva. Eu, cu siguranţă, nu m-aş grăbi.
Făcând tot posibilul să nu se strâmbe, Tara se întoarse în hanul răcoros.

Ford era aproape de uşa din faţă, dar se răsuci când ea îi rosti numele. Tara remarcă surpriza de pe chipul lui când văzu paharul plin. Veni spre ea şi nu-şi luă privirea din ochii ei când ea i-l dădu.
- De ce? întrebă el.
- Pentru că încă pari însetat.
Gura lui se arcui.
- Mersi. Dar nu la asta m-am referit.
Tara suspină încercând să nu-şi piardă cumpătul. Nu, ştia că nu la asta se referise.

- Mă faci să-mi uit bunele maniere. Detest asta.
-Nu te pot avea fără bunele tale maniere. îşi trecu
degetele peste obrazul ei, studiind-o cu pleoapele pe jumătate coborâte. îţi mai aminteşti vreodată, Tara? De noi?
Nu prea făcuse altceva decât să-şi tot amintească. îşi îngropase sentimentele adânc, cu mult timp în urmă, dar întoarcerea la Lucky Harbor fisurase zidurile construite de ea, iar acele tulburătoare, devastatoare sentimente reveneau năvalnice ori de câte ori se uita la el.
Venise prima dată în oraş la 17 ani, sătulă de toată lumea, exilată de tatăl ei şi de bunicii paterni pe perioada verii, şi urâse tot ce era legat de Lucky Harbor.
Până în a doua seară.
Avusese o ceartă simplă, dar foarte urâtă cu mama ei. Tara nu prea o cunoştea pe Phoebe, ceea ce nu-i fusese de folos. Cearta o făcuse pe Tara să se repeadă supărată în port, unde se împiedicase de un alt adolescent de 17 ani. De înaltul, relaxatul, superficialul şi diabolicul de sexy Ford Walker.
El stătea sprijinit de una dintre bărcile lui, cu picioarele întinse şi mâinile sub ceafă, privind stelele de parcă nu avea nici o grijă pe lumea asta. Un zâmbet lent, leneş şi un suc fusese cam tot ce făcuse pentru ca ea să se în-drăgostească de el, să se îndrăgostească lulea.
El nu era ca băieţii de-acasă. Nu era copil de fermier sau cowboy. Şi nici genul studios sau sportiv obişnuit.
Ford era tipul rău şi frivol, şi sexy fără vreun efort. O atrăsese imediat, făcând-o să râdă când ea nu avea motive să râdă. Ochii lui străluceau de isteţime năstruşnică

şi de promisiunea necazurilor, dar totuşi era şocant de cumsecade.
Navigaseră în lumina stelelor şi înotaseră sub razele lunii.
După aceea, evadase în fiecare seară pe barca lui.
Oricât de incredibil ar părea, fuseseră doar prieteni. Ea provenea dintr-o familie destrămată şi purta tot bagajul sentimental aferent, inclusiv furie şi confuzie, şi nelinişte.
Se simţise... singură.
Ford cunoştea toate astea. Şi părinţii lui se despăr- ţiseră când el era mic, iar tatăl lui plecase. Mama se recăsătorise de câteva ori, aşa că ştia cât de fragilă era o familie.
Insă era mult mai optimist decât ea, având o mentalitate de tipul „fă-ţi o familie acolo unde poţi“. Iar ei chiar îi plăcuse asta la el. li plăcuseră multe

la el, inclusiv faptul că îi crease ceva probleme şi o încurajase să iasă din zona ei de confort.
Nu avusese nevoie de prea multă încurajare. Asta se întâmplase când deveniseră mai mult decât prieteni.
Se duseseră departe în larg, aruncaseră ancora... şi hainele de pe ei.
Făcuseră dragoste - ea, pentru prima oară.
El nu.
Ford îi arătase cât de bine putea fi, cât de extraordinar se putea simţi, şi pentru o lună lungă şi minunată de iulie, Tara fusese complet şi iremediabil dependentă de trupul lui. El simţea acelaşi lucru pentru ea - ea văzuse asta, o simţise. Nu rostiseră jurăminte de iubire, dar iubirea existase. Fuseseră iubiţi în toate sensurile cuvântului.
„Iubiţi" - un cuvânt foarte matur. Dar, având în vedere că Tara rămăsese însărcinată şi că îşi dăduse copilul spre adopţie înainte de a se întoarce în Texas, se părea că nu fusese pregătită pentru tot ce însemna maturitatea. Indiferent ce gândea Ford, nici unul din ei nu fusese.

Tara nu se mai întorsese în Lucky Harbor după naşterea copilului, nici măcar o dată în atâţia ani. Trecuse peste asta. Se dusese la facultate. Călătorise. Făcuse câteva nebunii. Ba chiar se îndrăgostise. Logan Perrish era fermecător, amuzant, conciliant şi marevedetă in NAb- CAR. Tara se măritase cu el şi, hotărâtă ca totul să fie aşa cum trebuia, făcuse tot ce-i stătuse în puteri Pentru a se implica în lumea lui Logan, care presupunea călătorii agitate, presă, panouri publicitare şi cutii de cereale.
Jucase cu sârguinţă rolul soţiei de vedetă, mereu pe fugă, făcând tot ce trebuia pentru ca Logan s-o iubească la fel de mult cum iubea lumea curselor auto.
Chiar şi când constatase că nimic nu dădea roade, rămăsese alături de el. Făcuse un jurământ, aşa că sc prcfăcGâ
„Prefă-te până devine adevărat'* fusese mottoul ei.
Dar undeva pe parcurs se pierduse pe sine. Se părea că mereu se pierdea pe sine. Şi cel mai rău era că Logan nu fusese un tip rău, ci doar tipul nepotrivit.
Aşa că fugise iarăşi în Texas, pentru a-şi linge rănile în singurătate, străduindu-se să-şi aducă aminte cine era - o femeie care avusese parte de nişte lucruri rele, dar care perseverase.
O femeie care nu avea să se mai piardă pe sine. Magnolia de oţel din ea îi trimise în cele din urmă lui Logan actele de divorţ. Fiindcă el era o

celebritate, fireşte că existase un contract prenupţial. Neexistând copii care să complice lucrurile, ea încheiase relaţia liberă şi fără nimic. Totuşi, Logan insistase să-i ofere o compensaţie financiară foarte corectă, iar Tara cheltuise şi ultimul cent când ea şi surorile ei avuseseră nevoie de
bani pentru han. .
Acum, era o femeie foarte dură şi poate chiar distantă. Era necesar să fie astfel pentru a-şi proteja inima.
Şi pentru a nu mai suferi. ., . „ ,
Din păcate, având de-a face cu Ford, tocmai îşi mcal- case regula. Când venea vorba despre el, problema era că mintea şi trupul ei păreau să fie în conflict. Doreşte-1!
Ţine-l la distanţă!

Doreşte-1...
Bătălia în curs era complicată şi de faptul că acum locuia la o azvârlitură de băţ de el. După cum ştia prea bine, Ford era letal de-aproape, mai ales când voia ceva.
Şi recunoscuse că o dorea. In orice caz, trupul i-l dorea.
In clipa aceea, se mulţumea s-o privească şi, văzând că ea nu spune nimic, clătină încet din cap, un surâs dulce-amar apărându-i pe buze.
-Mulţumesc din nou pentru ceai, rosti el, iar când uşa se închise în urma lui, Tara trase anevoie aer în piept, apoi îl expiră încet, făcând eforturi să-şi recapete stăpânirea de sine.
Ca întotdeauna, până la urmă reuşi, iar imediat după aceea se îndreptă spre verandă.
- lată-te! rosti una dintre musafire. E totul în regulă?
Tara zâmbi.
- Absolut! spuse ea urmându-şi propriul sfat. „Prefă-te până devine adevărat."
capitolul 4
Concluzia apare atunci când te-ai săturat să gândeşti.
Tara Daniels
Două zile mai târziu, Tara se trezi când cineva se trânti pe patul ei.
- E miercuri, rosti Maddie zgâlţâind încă o dată patul pentru a se asigura că Tara se trezise.
-Abia au mijit zorii. Tara îşi trase perna pe cap şi se întoarse pe partea cealaltă. Pleacă!
Maddie îi smulse perna.

- Miercuri!
- Scumpo, aşteaptă măcar să fiarbă cafeaua.

Maddie întinse mâna spre noptieră, luă o cană şi i-o dădu.

Tara se ridică în capul oaselor şi sorbi din ea repri- mându-şi un suspin care oricum n-ar fi contat. Maddie decretase ca zilele de miercuri să fie dedicate sudării echipei. Toate trei trebuiau să petreacă fiecare miercuri împreună, de dimineaţa până seara, până când ajungeau să se înţeleagă.

Nu era nici o surpriză că nu reuşeau. Crescuseră separat din cauza faptului că lui Phoebe îi plăcuseră bărbaţii.

Mulţi bărbaţi.

Tatăl Tarei era un om de ştiinţă care lucra pentru Guvern şi care intrase pe orbita lui Phoebe, iar apoi nu ştiuse ce-l lovise. După divorţul lor, Tara locuise la tatăl ei. De fapt, la părinţii tatălui, deoarece el călătorea foarte mult. Tara îşi petrecuse doar ocazional vara cu Phoebe, înainte ca aceasta să moştenească Lucky Harbor Inn, aşa că vizitele constaseră mai ales în mers cu cortul şi/sau urmărirea turneelor formaţiei Grateful Dead.

Tatăl lui Maddie era scenograf la Hollywood. Şi el o luase pe Maddie la el când relaţia cu Phoebe se încheiase. Maddie nu o vizitase în timpul verilor, aşa că ea şi Tara fuseseră practic nişte străine când Phoebe murise.

Chloe habar n-avea cine era tatăl ei şi nici nu părea să-i pese. Singura fiică crescută de Phoebe călătorise pe unde dorise aceasta. Ca urmare a dorinţei de a călători, care îi fusese inoculată din copilărie, Chloe nu-şi făcea griji în privinţa convenţiilor, aşa cum era cazul surorilor ei. De fapt, nu-şi făcea griji în nici o privinţă. Făcea totul după cum avea chef.

Spre deosebire de Tara, care trăia pentru convenţional, pentru ordine.

Pentru un plan.

După moartea lui Phoebe, fetele moşteniseră hanul părinţilor ei, însă nici una dintre ele nu intenţionase să rămână acolo. Şi totuşi, erau tot acolo şase luni mai târziu: magnolia de oţel, şoricelul şi copilul sălbatic.

Petrecând o miercuri care trebuia să le apropie.

Era a treia lună în care făceau asta, însă zilele acelea tot mai erau pline de ciorovăială, bosumflare şi chiar război total. Tara presupuse că şi în ziua aceea avea să fie

la fel, dar, de dragul lui Maddie, se ridică vitejeşte din pat şi se îmbrăcă.

Prima oprire: la local, pentru o gustare. Tara constată nemulţumirea lui Jan, femeia care deţinea localul. Şefa Tarei avea vreo 50 de ani, era rea ca viperă, cu excepţia cazului când lua banii de la un client, şi o plăcea pe Tara doar când Tara se afla lângă cuptor.
Iar în clipa aceea, Tara nu era acolo.
Tara izbuti să le facă să se aşeze cu doar un mârâit vag. Chloe comandă trei clătite şi intră în aplicaţia Magic Eight de pe iPhone, întrebând dacă va avea vreo întâlnire în viitorul apropiat. Maddie comandă şuncă şi ouă cu cartofi prăjiţi la tigaie, apoi vorbi la telefon cu Jax despre ceva ce o făcu să roşească. Tara comandă terci de ovăz şi pâine prăjită, după care îşi verifică balanţa carnetului de cecuri. Şi dacă asta nu lămurea diferenţele majore dintre ele, nimic nu o putea face.
După ce mâncară, ieşiră în soarele care deja ardea şi se duseră pe chei ca să mănânce îngheţată la cornet. Pentru Maddie, se duseră să se dea în roata de care ea fusese teribil de îngrozită cândva. Mai întâi, făcură asta ţinând-o pe Maddie de mână. Nu aveau astfel ocazia să se privească în ochi prea mult, dar unele lucruri puteau fi făcute împreună, iar îngheţata şi roata mare erau două dintre ele.
Lance le servi cu îngheţată. Avea puţin peste 20 de ani şi era suficient de firav pentru a fi considerat adolescent, iar din cauza fibrozei chistice care îi distrugea încet trupul, avea o voce răguşită. El şi Chloe erau huni prieteni sau mai degrabă complici, inveteraţi căutători de necazuri. Lance încercă să le ofere îngheţata gratis, dar Chloe refuză.
- O plătim! rosti ea cu fermitate, apoi se întoarse su-gestiv spre Tara.
Maddie pufni.
Tara îşi dădu ochii peste cap şi scoase portofelul.
- O să-ţi dau banii înapoi, spuse Chloe.
- Mereu zici asta, promise Tara.
- Da? Cât îţi datorez?
- Un milion de trilioane de dolari.

Chloe rânji.
- Mă ocup imediat de asta.
Tara se uită la Maddie.
- O răsfeţi, spuse Maddie ridicând din umeri.
- Şşşt, nu zice asta, o admonestă Chloe. Tara-i chiar
Tara ştia că nu prea avea căldura şi sentimentalismul necesare pentru a răsfăţa pe cineva şi că putea fi considerată distantă, ba chiar rece. Acest

lucru chiar o surprindea deoarece nu se simţea distantă, deşi i-ar fi plăcut să încerce să fie astfel câteodată.
De asemenea, i-ar fi plăcut să nu-şi facă griji în privinţa banilor sau a viitorului, sau a surorilor ei. Fiindcă, mai mult decât orice, Tara îşi făcea permanent griji în privinţa lui Maddie şi a lui Chloe - cum ar fi dacă Maddie avea să uite de fostul ei bărbat abuziv şi dacă Chloe va reuşi vreodată să-şi depăşească incapacitatea de a arăta sau de a avea încredere în dragoste.
Acestea erau motivele pentru care Tara rămăsese în Lucky Harbor mai mult decât plănuise. Sau cel puţin asta se amăgea.
- Ce mai facem? întrebă Chloe în timp ce se îndreptau spre han. Am costumul de baie pe mine, în speranţa că voi reuşi să mă bronzez.
- Mergem să navigăm, spuse preşedinta responsabilă
de sudarea echipei.
-Şi săptămâna trecută am navigat şi aproape că ne-am omorât una pe alta, zise Chloe.
-Săptămâna trecută am fost cu canoea, o corectă Maddie, iar Tara aproape că te-a ucis pentru că ai răsturnat-o şi tocmai avea o zi în care părul îi stătea bine. Ţine-ţi mâinile acasă şi vei supravieţui aventurii acestei zile.
- Hm! făcu Chloe privind-o lung şi cu fermitate pe
Tara în timp ce se îmbarcau pe Cape Dory Cruiser, ambarcaţiunea cu pânze pe care o moşteniseră odată cu portul. _
Moşteniseră, de asemenea, caiace, canoe, o barcă de pescuit şi o casă plutitoare dărăpănată. Cele mai multe aduceau un venit modest din închiriere, iar ele erau hotărâte să stoarcă şi ultimul bănuţ din acel port.

Trebuiau s-o facă având în vedere că banii se cheltuiau cu o viteză alarmantă, ele grăbindu-se să termine renovarea hanului şi să-l deschidă^Economii hii Maddie se duseseră. La fel şi ale Tarei. Insă Tara se gândi din nou că era un preţ mic pentru un nou început în viaţă. O viaţă pe care s-o trăiască aşa cum dorea ea, nu pentru altcineva.
-Tara, zise Maddie arătând în jur, eşti în cockpt
- Da! Chloe îşi scoase triumfătoare rochiţa sunată, dezvăluind şi mai sumarul costum de baie roşu de dede-subt. E vremea să facem plajă, doamnelor.
Tara scoase ambarcaţiunea din port şi se ui® la Maddie, aşteptând următoarele instrucţiuni.
- Pune prora în vânt, spuse Maddie.

Era singura dintre ele care ştia ce avea de făcut deoa-rece luase câteva lecţii de la Ford.
Şi Tara luase lecţii de la Ford. Dar asta se întâmplase cu 17 ani în urmă, iar lecţiile luate nu avuseseră n>m'c de-a face cu navigaţia.
- Ce-i? întrebă Maddie, făcând-o pe Tara să-şi dea sea-ma că zâmbea amintindu-şi.
-Nimic.
-Asta-i mai mult decât un zâmbet care nu înseamnă nimic, comentă Chloe.
Tara o ignoră.
- Pune-o în vânt, repetă Maddie.
Tara se uită în jur pentru a-şi da seama din ce parte bătea vântul.
- Repede! o zori Maddie. Sau o să ne răsturnăm.
Tara nu-şi dădu seama cum s-ar fi putut întâmpla
asta, dar nu suna bine. Ambarcaţiunea se clătina gre' oaie, înclinându-se câte un metru la dreapta, apoi la stânga. Vântul îi flutura părul în toate direcţiile, aşa că habar n-avea în ce direcţie era „în vânt“.
- Spre vest! ţipă Maddie. Indreapt-o spre vest.
- Bine, bine, spuse Tara venindu-i să râdă de stridenţa vocii fostului şoricel. Spre vest să fie.
De îndată ce-şi dădea seama încotro era vestul...
- Stânga!
Aşa că Tara cârmi spre stânga.

-Trage funga! strigă Maddie.
Tara se uită la ea.
- Vorbeşte intr-o limbă pe care s-o pricep.
- Ridică vela!
-Ar fi trebuit să adaugi „musule“, îi zise Chloe lui Maddie în timp ce se dădea cu loţiune de plajă.
Maddie stătea pe punte cu picioarele depărtate, cu vântul fluturându-i prin haine, arătând ca un pirat al vremurilor moderne.
- Trage-o, comandă ea în vreme ce Tara se grăbea să-şi facă treaba. Infăşoar-o în jurul cabestanului.
Tara se uită la Chloe.
Chloe stătea cu faţa ridicată spre soare şi zâmbea, mica vrăjitoare!
-Nu e rândul lui Chloe? întrebă Tara plină de speranţă.
- încă nu, spuse Chloe. Simt că mă încearcă astmul. Tuşi puţin, apoi se prefăcu că respiră greu. Vedeţi?
Maddie râse.

- Măcar adaugă nişte flegmă.
Chloe se strădui să pară mai convingătoare şi ajunse să tuşească de-a binelea.
Tara suspină şi începu să ridice vela. Voia să fie ea piratul şi să comande.
- Mai tare! îi zise Maddie. Trebuie să tragi mai tare.
- Sună murdar, spuse Chloe.
- Desfă trinca, continuă Maddie ignorând-o pe Chloe. Grăbeşte-te!
Era un tiran foarte drăguţ în pantalonii ei trei sferturi mulaţi şi cu un maiou şi părea foarte stăpână pe situaţie, deşi ronţăia chipsuri...
„Stai puţin!" Ochii Tarei se îngustară privind chipsu- rile. Câtă nedreptate!
- Hei, dacă ai fi un căpitan cu adevărat bun, ai împărţi alea.
Maddie se uită în pungă, probabil pentru a estima dacă avea destule pentru a împărţi. Tara ştia că Maddie considera că chipsurile erau un dar de la Dumnezeu, al doilea cel mai bun lucru de pe lume. Fuseseră numero

uno pentru Maddie, dar apoi se îndrăgostise de Jax, aşa că sexul trecuse în capul listei.
Maddie îşi stabilise clar priorităţile. In vreme ce, fără nici un chef, îi oferi Tarei nişte chipsuri, Tara se gândi că era vremea să-şi stabilească şi ea priorităţile.
Navigară preţ de o oră, cu Chloe răşchirată pe punte pentru ca soarele să o prindă cât mai bine, cu inhalato- rul pentru astm atârnat la şold. Valurile de păr roşcat şi lung erau strânse drăguţ intr-o coadă de cal care ieşea din şapca pe care scria „DARE TO BE NAUTI", iar pe năsucul obraznic avea o pereche de ochelari uriaşi, ca de star de cinema.
Tara se privi. Nu se îmbrăcase special pentru acea aventură. Purta pantaloni subţiri şi un tricou tricotat, ţinută care probabil că se potrivea mai bine la birou, dar astea erau hainele curate pe care le găsise de dimineaţă, în plus, toată lumea ştia că nu conta ce aveai la bancă sau unde puneai capul noaptea, ci ce purtai şi cum purtai. Se uită la Maddie.
-Mai spune-mi o dată de ce Chloe zace acolo ca o vedetă.
-A, mersi, scumpo, rosti Chloe fără să-şi deschidă ochii.
-Chloe o să se ridice şi o să reia procedura în sens invers, spuse Maddie, şi o să ne ducă înapoi în port.
Chloe suspină, dar se supuse şi se ridică sprintenă în picioare.
Tara îi adresă lui Chloe un „sâc!" foarte imatur şi îi luă locul în bătaia soarelui. Mai dură o oră până se întoarseră, iar ea îşi petrecu acest timp

bucurându-se de senzaţia oferită de puntea care se legăna sub ea, de mirosul sărat al oceanului şi de căldura soarelui care îi zvânta pielea şi hainele ude. Simţindu-se mândră de sine şi superioară, ascultă cum Maddie îi dădea ordine lui Chloe.

-Ai grijă la tribord! ţipă Maddie când Chloe intră în port. Tribord!

- Ce dracu-i tribordul? ţipă şi Chloe.

- Dreapta! Ai grijă în dreapta! Dumnezeule! Chiar nu sunteţi în stare să reţineţi nimicî

Chloe îi aruncă o privire în general relaxatei Maddie.

- Fie ai băut prea multă cafea azi-dimineaţă, fie n-ai făcut sex când te-ai sculat.

Maddie îşi dădu ochii peste cap.

- N-ai făcut sex, decise Chloe.

-Află că m-am trezit prea devreme pentru a face... Maddie îşi coborî vocea şi şopti: ... sex. Şi habar n-am de ce ar conta asta.

- Contează pentru că eşti mult mai relaxată după cejax...

- Chloe! exclamă Tara, nedorind ca ea s-o tachineze pe Maddie, nu în privinţa acestui lucru. Nu totul se învârte în jurul sexului.

-Ba da, atunci când n-ai parte de el, murmură Chloe.

- îţi trebuie un paznic intern, spuse Tara.

-Nu vreau să aud de tine. Tu ai putea avea parte de o grămadă de lucruri bune de la Ford, ştii asta? Adică ai văzut cum se uită la tine?

Tara suspină.

-Ai putea isca o ceartă într-o casă goală.

- Sau pe o barcă, fu de acord Chloe fără a se simţi deloc insultată. Şi te-ai priceput de minune să schimbi subiectul. De ce te deranjează atât de mult discuţiile despre sex?

Tara clătină din cap.

- Să ştii că uneori e în regulă să nu vorbeşti deloc.

Chloe zâmbi binevoitoare.

- Da, am tendinţa de a rata cele mai multe ocazii de ci tăcea

_ Hei! rosti Maddie. Asta s-ar potrivi de minune pentru caseta cu reţete. „Nu rata niciodată ocazia de a tăcea.“ Chloe! strigă ea arătând în faţă. Atenţie la val!

Prea târziu. Valul de un metru şi jumătate trecu peste prora bărcii şi le stropi pe toate.

-Nu eşti deloc atentă, îi reproşă Maddie după ce îşi şterse apa de pe faţă.

- Ştii ceva? spuse Chloe ridicându-şi mâinile. Naviga-tul e prea stresant pentru mine.

Maddie preluă timona în vreme ce Chloe îşi scoase inhalatorul şi inspiră din el.
-Oricum, pentru cine scrii reţetele alea? o întrebă Chloe pe Tara.
- Pentru fiica mea, rosti Tara fără să se gândească.
- O! Cuvintele ei o făcură pe Maddie să zâmbească. Ce drăguţ! Crezi că va ajunge să le citească?
Tara clătină din cap.
-Adopţia a fost secretă. Nu pot s-o găsesc. Va trebui să mă găsească ea pe mine.
Sesiză nostalgia din propria voce şi închise hotărâtă gura, nedorind să vorbească despre asta. îşi petrecuse foarte mult timp încercând să nu se gândească la asta. Faptul că trebuise să renunţe la copil o făcea să-i fie ruşine şi să se simtă vinovată.
- Dacă tot vorbim despre asta, rosti Chloe, poţi să ne spui deja, cine e tatăl?
Tara îi aruncă o privire lungă. Fostul ei soţ o numea privirea „Nu mă face să-ţi trag un şut în fund".
Pe Chloe n-o impresionă.
- Spune adevărul, zise ea. E Anderson de la magazinul de bricolaj, nu? Că e total căzut în freză după tine.
-Nu, rosti Tara. E căzut în freză după Maddie. Sau cel puţin era înainte ca ea să-i frângă inima şi să înceapă a se întâlni cu Jax.
-Atunci e Ford, spuse Chloe şi rânji. Categoric, Ford e Baby Daddy1.
Tara încremeni, apoi, hotărâtă, se sili să se relaxeze.
- Poftim?
- Da, zise Chloe şi zâmbi. De fapt, noi am ştiut asta dintotdeauna. Doar te tachinam cu Anderson.
-Chloe, rosti Maddie încet, o ataci. Nu ăsta era planul.
- Planul? repetă Tara. Există un plan? Asta era planul? Să mă duceţi în larg sub pretextul consolidării echipei, pentru a mă putea perpeli la foc mic?
-Nimeni nu te perpeleşte, spuse Maddie cu blândeţe. Suntem surorile tale. Sprijinul tău.
1 Personajul principal din serialul cu acelaşi nume (n.tr.)

- Şi, serios, zise Chloe, faci prea mare caz din a-l ignora pe Ford. Nimeni nu ignoră un tip atât de mişto.
-Nu vreau să discut despre asta! rosti Tara cu fermitate.
Chloe suspină.
- Dacă am sta de vorbă, în loc să evităm discuţiile de fiecare dată, am fi mai puţin morocănoase. Şi ca să fie clar, când spun „noi“, mă refer la tine.
- Nu discut, repetă Tara.
- Desigur, zise Chloe. Bine. Dar despre întâlnirea pe nevăzute de mâine-seară putem vorbi?
Maddie băgă ambarcaţiunea în port cu mai multă în-demânare decât dovedise Tara când o scosese, însă Tarei nu-i păsa de asta, preferând s-o privească fix pe Chloe.
- De unde ştii de întâlnirea pe nevăzute?
-Glumeşti? Suntem în Lucky Harbor, îţi aminteşti?
Ethel i-a zis lui Carol de la secţia de poliţie, care i-a zis lui Jeanine din biroul lui Jax, care i-a zis lui Sandy, care i-a zis lui Luciile că Ethel vrea să te combine cu nepotul ei - cel care face o scurtă vizită în oraş. Iar Luciile a postat asta pe Facebook.
Tara se abţinu cu greu să nu geamă. Zilele trecute, după ce le servise pe doamnele de la Asociaţia grădinilor, Ethel o încolţise pe Tara pentru a o întreba dacă Ford îi făcea curte. Tara se înecase cu una dintre ciocolatele cu lămâie făcute de ea, atât din pricina demodatei şi ciudatei expresii „a face curte“, cât şi a întrebării în sine. în primul rând, Ford nu avea nimic demodat sau ciudat. Nu având în vedere ce voia cu adevărat de la ea. Tara îi spusese cu fermitate lui Ethel că nu, nu o curta - nu menţionase reciproca atracţie sexuală care exista între ei -, iar atunci Ethel îi zisese că are nevoie de o favoare.
Tara acceptase fără nici un chef, iar Ethel răsese.
-O, nu, dragă, rostise ea. N-ai înţeles. Eu îţi fac ţie o favoare. Te combin cu nepotul meu Boyd. Este un bărbat minunat, dulce, cumsecade, cu un caracter deosebit.
Chloe rânjea, iar Tara refuză să spună că deja regreta decizia de a accepta o întâlnire pe nevăzute.

- Da, mă duc să iau cina cu cineva. Şi ce?
- Şi dacă ai fi atât de deşteaptă cum credeam că eşti, în loc de asta mai bine ai lua micul dejun cu Ford.
Tara simţi cum i se strânge stomacul la acest gând.
- Sunt sigură că Boyd este foarte drăguţ.
- De câţi ani n-ai mai avut o întâlnire? De doi? De trei? De zece?
Tara nu se deranja să răspundă. In special pentru că de fapt nu ştia.
-Tu n-ai nevoie de un tip drăguţ, spuse Chloe. Ai nevoie...
Maddie o lovi „accidental11 pe Chloe în cap cu un colac de salvare. Tara ignoră încăierarea care urmă, preferând să se ocupe de barcă pentru a nu se îneca toate trei. Velele erau deja coborâte, aşa că duse ambarcaţiunea spre ponton, poate accelerând puţin mai energic decât era necesar. Ignoră chicotul lui Maddie şi tuşea lui Chloe şi se concentră. Se concentră atât de bine, încât intră direct într-un val mare, care legănă cu putere barca.
-O, Doamne! icni Maddie ridicându-şi capul. Trebuie să cârmeşti spre...
- Scuze! spuse Tara.
-Şi...
- Ştiu! rosti Tara.
-Ştii şi că eşti atoateştiutoare? întrebă Chloe pe un ton neutru, îndreptându-şi trupul şi aranjându-şi bikiniul.
Când Tara o privi îndelung, Chloe ridică din umeri.
- Ne întrebam doar.
- »Ne“?
Tara se uită la Maddie, care se strâmbă.
Respirând anevoie de-a binelea, Chloe îşi scoase din nou inhalatorul, îl scutură şi inspiră din nou din el. Făcu o pauză pentru a-şi ţine respiraţia zece secunde, apoi expiră.
-N-am voie să mă lupt, îi spuse ea cu reproş lui Maddie, apoi se uită din nou la Tara. Da, „ne“.
Tara înghiţi un nod neaşteptat de dureros.
-Vorbiţi între voi că sunt atoateştiutoare?

- De fapt, rosti Chloe, discutam despre faptul că eşti încăpăţânată, despre nevoia ta obsesivă de a avea mereu dreptate şi despre irascibilitatea ta permanentă.
- Nu sunt irascibilă.
Chloe râse.
- Dar eşti încăpăţânată şi obsedată să ai mereu dreptate, nu-i aşa?

-Sunt scrupuloasă, spuse Tara ridicându-şi bărbia şi simţind că intra în defensivă. La naiba! Cât despre a avea întotdeauna dreptate, cineva trebuie să aibă.
Bine, ştia că nu avea întotdeauna dreptate, dar ele vorbiseră despre ea. Şi da, poate că uneori era puţin cam dură cu ele, dar era intransigentă cu toţi cei la care ţinea. Nu vedea ce rost ar fi avut s-o lase pe Chloe să sufere de pe urma greşelilor făcute din cauza abandonului din copilărie. Crescută de Phoebe, Chloe nu avusese parte de o mână călăuzitoare, dar Tara măcar îl avusese pe tatăl ei.
„Ceea ce nu m-a salvat de câteva greşeli grave de judeca tă...“
Tara alungă acest gând şi se concentră asupra aducerii bărcii lângă ponton. Dorea să aibă o relaţie bună cu surorile ei şi, în ciuda ciorovăielilor, ştia că asta se întâmpla. Erau tot mai apropiate.
Insă scopul real era să facă hanul să meargă. Trebuiau să reuşească.
Neatentă, trase prea tare de timonă spre stânga, iar barca se lovi de ponton.
- Scuze! strigă ea după ce toate trei aproape căzură pe punte. Dar mi-ar prinde bine puţin ajutor!
-Te descurci foarte bine, murmură Maddie.
- Pentru cineva atoateştiutor, nu-i aşa?
-Tara, rosti Maddie cu voce moale, încărcată de regrete. Eu...
-Nu, e-n regulă, respinse Tara protestele ei. Serios. E-n regulă ca voi două să discutaţi despre viaţa mea personală fără ca eu să fiu de faţă ca să mă pot apăra...
- Hei, o facem chiar în faţa ta, spuse Chloe.
Tara clătină din cap şi dădu s-o urmeze pe Chloe, care cobora din barcă, dar se ciocni de ea când aceasta se opri brusc.

-Ce...?
Chloe privea undeva înainte, iar Tara se uită intr-acolo, ba chiar scoase un uşor:
-O, Doamne!
Ford se afla pe puntea ambarcaţiunii de curse. Era ud tot, cu şortul şi tricoul lipite de trupul bine construit în timp ce aducea barca la ponton, apoi îşi întinse braţele pentru a o lega la mal.
Tarei mereu îi plăcuseră braţele lui. Erau musculoase şi puternice, dar totuşi capabile de o tandreţe incredibilă. Putea oferi mângâieri de nota zece dacă îşi punea mintea. Iar mâinile lui... la fel de bine puteau stăpâni ape învolburate sau îi puteau provoca un extaz orgasmic.

- Te simţi bine? o întrebă Chloe pe Tara peste umăr, fără să-şi ia ochii de la Ford.
- Da. De ce?
- Pentru că tocmai ai gemut. îşi răsuci gâtul şi se uită la Tara. Şi probabil că ar trebui să-ţi ştergi saliva.

Tara îi dădu un ghiont, apoi verifică pe furiş dacă nu salivase. După care se uită din nou la Ford. Dată fiind expresia de satisfacţie de pe chipul lui, era clar că se bucurase de ieşirea în larg, iar ea simţi o împunsătură în partea de jos a abdomenului pentru că mai văzuse acea expresie pe faţa lui - când fusese întins deasupra ei, uniţi atât de intim pe cât puteau fi un bărbat şi o femeie.

înainte să se poată abţine, scoase un alt sunet, apoi îşi muşcă buza. Se aplecă şi se concentră asupra legării bărcii, dar degetele nu voiau s-o asculte.

- La naiba!

Două mâini apărură sub ochii ei - mari, asprite de muncă - nu pentru a-i prelua treaba, ci ghidând-o pentru a face un nod corect.

-Aşa, spuse Ford.

- O fixam ca să fac nodul.
- Poate face totul singură, îi zise Chloe lui Ford, pe un ton ironic. Fie-i inima binecuvântată!

Tara îşi îndreptă trupul şi se uită urât la Chloe, iar aceasta îşi dădu ochii peste cap.

- Haide, Mad, spuse Chloe. Cred că Tara are nevoie de o pauză.

Apoi îşi urni spre han micuţul trup îmbrăcat în costum de baie, cu Maddie pe urmele ei.

Lăsând-o din nou pe Tara cu Ford.

Tara zâmbi vag în direcţia lui, fără a-l privi în ochi - descoperise că aceasta era soluţia ca să nu se topească -, apoi coborî pe ponton.

Ford o apucă de mână pentru a o ajuta, nedându-i drumul nici chiar când ea încercă să se elibereze. Doar o strânse mai tare şi aşteptă.

Trăgând adânc aer în piept, ea îşi înclină capul pe spate şi se uită în ochii lui. Şi da, instantaneu, de îndată ce-i văzu barba de două zile pe maxilarul pătrat, ridurile de expresie din jurul ochilor lui fascinanţi şi zâmbetul firesc şi fermecător, se topi precum untul pe un morman de clătite.

- Ce-i? întrebă el.

Ea îi studie trupul mare, ud, superb şi clătină încet din cap.

-Nu puteai şi tu să cheleşti sau să te îngraşi? Chiar o obseda faptul că el, la 34 de ani, arăta mai bine decât arătase la 17. Măcar ai putea să râgâi sau să te scarpini undeva unde nu-i frumos, sau să faci ceva la fel de urât.
Una din sprâncenele lui se ridică.
- Vrei să mă scarpin în fund?
- Da, spuse ea. Şi, eventual, să te scobeşti în nas.
Zâmbetul lui deveni ironic şi sigur.
- Ce-i?
-Vrei să te culci cu mine.
„Dumnezeule, da!“
-Uite ce e, am probleme mai mari decât asta, bine? Probleme mult mai presante decât ca noi doi să ne înţe-legem având în vedere că locuim iarăşi în acelaşi oraş.
Ford se uită la ea o fracţiune de secundă, apoi se apropie, ţintuind-o de peretele clădirii portului.
-îţi pot oferi ceva care să te împiedice să te mai gândeşti la celelalte probleme, îi promise el cu voce mătăsoasă.

De asta, ea nu se îndoia absolut deloc.
Simţind-o capitulând, el îşi lipi gura de gâtul ei, sub maxilar.
- Doar spune cuvântul.
„Cuvântul", gândi ea ameţită, străbătută de un fior delicios.
O mângâie cu degetul pe tâmplă, apoi se retrase, pri-vind-o cu ochi întunecaţi în timp ce aştepta.
„Sex. Doar sex. Şi ar fi fost grozav. Dar nu destul. Nici pe aproape destul."
- Nu, rosti ea cu mai multă fermitate decât simţea.
Chiar dacă era dezamăgit, nu trădă asta când se în-depărtă, lăsând-o sprijinită de zid, cu hainele ude de la trupul lui, cu propriul trup puţin spus încins.
Ceea ce nu era nimic nou când venea vorba despre el.
După plecarea lui, Tara oftă adânc şi se îndreptă spre han. Intră în sala răcoroasă, proaspăt zugrăvită şi se opri un minut pentru a-şi reveni.
- Doamnă Daniels? Vă simţiţi bine?
Tara se întoarse spre Carlos Rodriguez, un puşti de la liceul local pe care îl angajase pe timpul verii ca să facă diverse treburi precum mutatul mobilei, zugrăvit si curăţenie. Cu numeroase piercinguri vizibile şi pantaloni lălâi, coborâţi pe şolduri puţin mai mult decât era civilizat, cam exagerase când spusese cât de priceput era, dar făcuse totuşi o treabă bună. La 17 ani, deja

avea 1,83 metri şi trupul deşirat, ceea ce sugera că nu mânca trei mese pe zi.
Din cererea de angajare şi fiindcă trebuise să obţină de la liceu permisul de muncă pentru el, Tara ştia că era inteligent, dar avea rezultate sub posibilităţile sale şi că era posibil să fie cam zurbagiu. Dar asta se întâmpla când un copil nu avea o persoană autoritară în viaţa lui şi era silit să aibă diverse slujbe pentru a se întreţine pe el, pe surorile mai mici şi pe bunica.
- Mă simt bine, îl asigură Tara.
- Am smuls buruienile şi am zugrăvit spălătoria.
- Perfect. Ai mâncat de prânz?
-Da.

Auzind minciuna, ea îşi reprimă un suspin.
- Ţi-am lăsat un sendviş în frigider.
-Mulţumesc, dar...
-Nici un dar. Mănâncă-1!
El îşi întoarse capul ca ea să nu-i vadă chipul.
- O să-l iau acasă.
Unde, fără îndoială, avea să-l dea surorilor sau bunicii.
- Mănâncă-l aici! O să-ţi fac altele pentru acasă.
El îşi întoarse din nou capul spre ea şi o privi o clipă îndelungată, încercând să aleagă între mândrie şi foame. Mâncarea câştigă, iar el se duse în bucătărie.
Chloe intră din hol în încăpere, trăgându-şi rochiţa drăguţă peste costumul de baie.
- Sper că eşti mulţumită de tine, îi spuse ea Tarei. Ai alungat-o iarăşi pe Maddie. Micuţa domnişoară Urăsc Confruntările tocmai a plecat să navigheze în ape mai blânde.
- Nu a fost nici o confruntare.
-Glumeşti? rosti Chloe. Tu eşti o confruntare din cap până-n picioare.
- Ce vorbeşti? Tu eşti cea de la care pleacă totul. Nici-odată nu ştii când e cazul să păstrezi ceva pentru tine.
Iritată, Chloe îşi puse mâinile în şolduri.
-Fiindcă să ascund mizeria sub covor şi să păstrez totul ascuns adânc în suflet m-ar face să fiu ca tine? Scuze, nu pot face asta, surioară. Şi fiindcă nu mă vei vedea niciodată purtându-mă astfel, ce-ar fi să ne înţelegem că nu ne înţelegem?
- Foarte bine, rosti Tara.

- Foarte bine. Şi hai să nu vorbim o vreme, măcar până vei putea recunoaşte că greşeşti din când în când.
-Aş recunoaşte cu plăcere că am greşit, zise Tara. Dacă aş greşi.
Chloe îşi ridică mâinile exasperată, apoi se uită la Carlos, care se întorcea de la bucătărie mâncându-şi sendvişul.
-Bună, drăguţule, rosti ea cu farmecul obişnuit, de parcă n-ar fi mârâit la Tara cu o secundă în urmă. Ce mai faci?

Carlos îi zâmbi topit.
Chloe avea acest efect asupra bărbaţilor.
- Aproape că am terminat pe ziua de azi, asta dacă nu mai aveţi şi altceva.
- Ba da, zise Chloe. Mai e ceva. bai putea spune surorii mele că nimănui nu-i place o atoateştiutoare cu aere de superioritate.
Carlos se uită de la una la alta.
- Nu-l băga la mijloc, rosti Tara.
-Te temi că va fi de partea mea. Chloe se uită din nou la Carlos. Iţi măresc salariul dacă îi spui şi că o să facă riduri dacă ţine toate rahaturile în ea.
- Pentru asta există o reţetă pe pagina de Facebook, zise Carlos băgând în gură ultima îmbucătură din sendviş.
„O, pentru numele lui Dumnezeu!" se gândi Tara.
- Se referă la faptul că sunt...
- Crispată, rosti Chloe îndatoritoare şi râse. Şi ai mai putea să-i spui că este enervant să trebuiască să mă uit la lenjeria ei care e permanent atârnată pe tija perdelei de la duş.
-De fapt, spuse Carlos părând în sfârşit interesat, asta nu m-ar deranja câtuşi de puţin. Aăă, despre care baie e vorba?
capitolul 5
Niciodată nu amesteca scuzele cu justificări.
Chloe Traeger
Câteva zile mai târziu, Ford se afla la The Love Shack, ştergând mesele şi scaunele din micuţa curte. Muzica era dată încet, dar, oricât de încet ar fi fost, vecinul de alături - Ted, proprietarul librăriei cu cărţi vechi - îşi iţea capul şi cerea să fie dată şi mai încet. Ford încercă să-şi imagineze cum arăta casa tipului şi decise că probabil era plină de muzica Enyei, de pisici şi de plante de interior.

Jax, care venise să-l ajute, şedea pe una dintre mesele abia curăţate şi scria un mesaj - evident fiindu-i de mare ajutor lui Ford.
- Munceşti din greu? întrebă Ford sarcastic.
Aplecat ca să vadă ecranul telefonului în soarele stră-lucitor, Jax nu răspunse.
- Pământul către Jax!
- Hmmm.
Capul brunet al lui Jax rămase aplecat, degetele mari zburându-i pe tastatură.
- Muncesc din greu, omule.
Ford îşi îngustă ochii. Cândva, Jax fusese un mare avocat care purta costume de designer şi conducea un Porsche, dar, în ultima vreme, trecuse la blugi Levi's, tricouri, un Jeep vechi şi ponosit şi avea cel mai leneş câine din lume. îşi petrecea zilele renovând, iar nopţile ocu- pându-se de Maddie şi niciodată nu păruse mai fericit.
-„Eşti foarte neastâmpărată, fetiţo, şi ştii ce păţesc fetiţele neastâmpărate", citi Ford cu voce tare. Da, se pare că munceşti.
Deloc impresionat, Jax rânji şi trimise mesajul.
- Hei, o relaţie presupune muncă.
- Mda, fac pariu că sexul te ucide.
- Ar trebui să încerci şi tu, câteodată.
- Sex zilnic? întrebă Ford.
- O relaţie, tembelule. A trecut ceva vreme de când... cum o chema? Pe snowboardista aia tare cu care te întâlneai iarna trecută?
- Brandy, rosti Ford şi simţi cum pe buze îi apare un zâmbet afectuos.
- Da. Brandy. Jax zâmbi. Mi-a plăcut de ea.
-Asta pentru că te îmbrăţişa mereu când te întâlnea şi pentru că avea sânii mari.
- Hei, era şi foarte drăguţă, spuse Jax. De ce v-aţi des-părţit iarăşi?
- Pentru că maică-sa îmi tot trimitea mesaje întrebân- du-mă când mă însor cu ea.
- Ceea ce te-a făcut să-ţi iei tălpăşiţa, zise Jax. Şi cum a fost cu Kara, cea cu care aproape că te-ai însurat?
-Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ea...

O luase puţin razna din pricina faimei. A faimei lui de pe vremea când participa în mod serios la curse.
- N-a mers. Şi ştii asta deja.
- Totuşi, n-am auzit nici un motiv convingător pentru care eşti singur, spuse Jax, cu excepţia ciudatei tale incapacităţi de a-ţi lua un angajament.
- Ba sunt capabil să-mi iau un angajament.
-Cum zici tu, amice.
- Chiar sunt!
- Serios? Atunci, găseşte-ţi pe cineva şi rămâi cu ea.
- Mda, mă ocup imediat de asta.
Jax îşi băgă telefonul în buzunar şi îl măsură de sus până jos.
-Te afli intr-un loc potrivit pentru a-ţi găsi pe cineva, aşa că de ce nu?
Ford ştia al naibii de bine că viaţa lui, cel puţin la suprafaţă, era bună aşa cum era. Avea tot ce-i trebuia şi posibilitatea de a obţine lucrurile pe care încă nu le avea. Ceea ce era cu totul diferit de copilăria lui, care fusese sălbatică şi indisciplinată, iar el nu dăduse doi bani pe asta.
Bine că Jax şi Sawyer o făcuseră. Le păsase. Cei trei prieteni adolescenţi rămăseseră împreună ca nişte pungaşi, susţinându-se unul pe altul la bine şi la rău. Şi fusese mult rău. Formaseră o adevărată familie, care se menţinuse.
Nu că Ford nu credea în relaţii. Credea. De fapt, chiar avusese câteva relaţii reuşite. Doar că nu avusese una pe care să vrea s-o păstreze.
Ceea ce era vina lui, după cum subliniase Jax deloc subtil.
- De Tara ce zici?
- Poftim?
- Să reformulez. O să-mi spui vreodată ce-a fost între voi?
- Ce-a fost?
Jax clătină dezgustat din cap.
In regulă. Deci, toată lumea ştia că fusese ceva. Ceva uriaş. Acea vară de demult, pe care Ford nu reuşise ni-ciodată s-o uite. Muncise pe brânci şi locuise pe barcă

pentru a nu-şi împovăra şi mai tare bunica, simţindu-se singur şi mizerabil. Jax fusese trimis de tatăl său intr-o tabără scumpă, iar Sawyer, al treilea muşchetar, ajunsese la casa de corecţie pentru spectaculosul şi ineditul „îm-prumut“ al unui Mustang clasic care, din nefericire, îi aparţinea şefului poliţiei de la vremea aceea.

Ford rămăsese de capul lui şi, cu toate că muncea pe brânci, luându-şi toate slujbele pe care le găsea, nu reuşea să-şi ţină mintea suficient de ocupată. Petrecuse nopţi lungi şi fierbinţi singur pe barca lui, până să apară Tara. Dintr-o singură privire a ochilor ei furioşi, de culoarea whisky-ului, Ford îşi pierduse o parte din inimă.

O dăduse pe brazdă. Şi ea îl schimbase, dar nu-l înmuiase.

Se iubiseră cu ardoare în vara aceea. Iar când Tara apăruse pe barca lui înlăcrimată, însărcinată, ei doi avuseseră reacţii foarte diferite. A lui fusese că puteau face lucrurile să meargă. îşi puteau întemeia o familie, una adevărată. Avea să renunţe la şcoală şi să se însoare cu ea.

însă Tara avusese alte idei. Ştiuse că trebuia să renunţe la copil, că nu-i putea oferi o viaţă normală. Dintre ei doi, doar ea fusese suficient de matură pentru a vedea dincolo de propria durere. îi explicase lui Ford că nu puteau face asta, că acel copil merita mai mult decât îi putea oferi oricare dintre ei. Şi avusese dreptate. Procedaseră bine. Ford ştia asta. Ştiuse asta mereu, dar pierderea copilului fusese dureroasă.

Iar pierderea Tarei fusese şi mai dureroasă.

Când ea apăruse din nou în Lucky Harbor, după 17 ani, sentimentele pe care el şi le înăbuşise se treziseră cu uşurinţă, şocant, dar el nu-şi făcuse griji. Ştiuse că ea venise în oraş doar pentru hanul pe care li-l lăsase Phoebe. Se gândise că avea să stea puţin.

Dar, şase luni mai târziu, ea tncăji zgândărea vechile răni prin simplul fapt că era acolo. îşi trecu o mână peste faţă. îi luase mult timp să accepte tot ce se întâmplase, dar regretele încă îl bântuiau când le permitea. Când

semnase hârtiile prin care renunţa la fiica lui, făcuse ce trebuise să facă. Făcuse cum fusese mai bine şi pentru copil, şi pentru Tara. Dar regretele rămâneau.

De atunci, făcuse tot posibilul să-şi trăiască viaţa astfel încât să nu mai existe alte regrete, aşa că avusese grijă să deţină el controlul. Şi da, poate că făcuse asta în aşa măsură, încât ajunsese prea dispus să renunţe.

Inclusiv la oameni.

Ridică din umeri. Totul fusese foarte bine. Şi ar fi fost în continuare dacă Tara nu ar fi revenit în lumea lui, şi se părea că nu se grăbea să plece.

Ea îşi trăise viaţa cu prudenţă, stabilindu-şi obiective. Era o femeie care ştia ce dorea. Şi ce nu dorea. Iar Ford ştia că el aparţinea categoric celei de-a doua categorii.

Asta era. El reprezenta o amintire nefericită pentru ea. Şi un risc, unul grav. înţelegea asta. Dar, sfidând orice logică, atracţia dintre ei încă era puternică.
-Arăţi de parcă tocmai ai trăit singur un moment dintr-un film Hallmark, comentă Jax.
Ford îl ignoră şi se îndreptă spre poartă, pentru că tocmai intra cineva. Carlos. Puştiul venea adesea, căutând ceva în plus de făcut, în ciuda faptului că deja muncea la han şi mai avea treabă şi la local, în afară de faptul că mergea la şcoală şi că era capul gospodăriei bunică-sii.
Era o situaţie pe care Ford o înţelegea prea bine.
- Salut! Ai nevoie de câteva ore de muncă?
-Nu, e-n regulă, spuse Carlos. Azi lucrez la han. Maddie m-a trimis în oraş, să cumpăr nişte lucruri. M-a rugat să trec pe-aici şi să-ţi zic că astăzi e seara cea mare.
Ford dădu din cap.
-Spune-i că se rezolvă.
- Ce se rezolvă? întrebă Jax.
-Aparatura şi mobila pentru bucătăria hanului au fost livrate azi, îi zise Ford. Maddie m-a rugat să le instalez bucătăria în seara asta, pentru a-i face o surpriză Tarei.
Jax ridică o sprânceană.
- Serios? rosti el pe un ton care sugera că acea mică ştire picantă i se părea fascinantă.

-De parcă n-ai şti că Maddie e în stare să dea foc apei, spuse Ford. Iar Chloe probabil că ar zăpăci lucrurile, doar ca s-o enerveze pe Tara. Aşa că Maddie m-a rugat pe mine s-o fac. Nu-i mare lucru.
-Mi se pare interesant că o ajuţi pe femeia despre care pretinzi că nu te interesează, zise Jax cu vocea sa logică şi enervantă de avocat.
Dar Ford nu susţinuse niciodată că n-ar fi interesat, iar Jax ştia asta. Pur şi simplu, refuzase să vorbească despre asta.
-Maddie a spus să-ţi amintesc că e o surpriză, zise Carlos. Se strâmbă şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, părând stânjenit. A spus să-ţi zic asta de două ori deoarece nu întotdeauna asculţi ce ţi se spune.
Jax rânji mândru.
-Asta-i femeia mea!
- Şi a mai zis ca tu să nu te amesteci, rosti Carlos ru-şinat. A spus... of, la naiba! Puştiul scoase o hârtiuţă din buzunar. A zis să nu te iei de el din cauza asta, că altfel poţi uita de diseară.

Carlos împături cu grijă bileţelul de la Maddie şi nu-l privi direct pe nici unul dintre bărbaţi.
-Asta-i femeia ta, îi spuse Ford lui Jax pe un ton sec.
- Dă-mi să văd! Jax smulse bileţelul din mâna lui Car-los, îl despături şi se uită. La naiba, chiar asta a scris!
1-l dădu înapoi.
- Deci hanul va fi gol? îl întrebă Ford pe băiat.
Carlos încuviinţă din cap.
- Maddie a zis că are planuri cu Jax - presupunând că el nu se ia de tine din pricina asta. Chloe predă yoga la Centrul de recreere. Iar Tara va fi în oraş.
- în oraş, repetă Ford. Unde în oraş?
Carlos ezită şi consultă din nou bileţelul, ba chiar se uită pe dosul lui, dar nu găsi nimic care să-l ajute.
Ford se gândi ce-ar fi putut însemna „în oraş“. S-ar fi putut duce la o cină, unde să-i cicălească pe oameni. S-ar fi putut duce să-şi cumpere alte haine cu pretenţii şi care stârneau fantezii. La naiba, poate că se ducea în oraş pentru a-şi face o listă cu modalităţi de a-i frânge şi mai tare inima.

Nu, asta deja era făcută.
-Are o întâlnire, rosti Carlos în cele din urmă.
- O întâlnire? Jax păru surprins. Tara?
Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Ford poate că ar fi râs. Aşa însă, simţi că nu mai poate respira bine. „Căpitanul Walker către turnul de control, avem o problemă!11
- O întâlnire, repetă el.
Carlos se retrăgea către poartă.
- Mda, aşa a spus Maddie.
Mda! Lui Ford ar fi trebuit să-i placă ideea ca ea să terfelească prin noroi inima altui tip, şi nu pe a lui, dar să aibă Tara o întâlnire? Nu, oricât răsucea treaba asta pe toate părţile, tot nu-i convenea.
Partenerul necunoscut al Tarei făcuse rezervări la un restaurant din oraşul vecin, unde se servea sushi.
Probabil că era mai bine aşa.
Ea îl rugase pe Boyd să vină s-o ia de la localul unde lucra pentru că nu voia să se ducă la han ca să se schimbe după ce i se termina tura, dar şi pentru că - şi detesta să recunoască asta chiar şi faţă de sine - nu dorea ca, dacă Ford era în port, să vadă că o lua cineva de-acasă.

Nu se aşteptase însă ca Boyd să fie cu vreo 10 centi-metri mai scund decât ea, cu vreo 20 de kilograme mai voluminos decât ar fi trebuit şi îmbrăcat în costum.
-Mănânci aici pe gratis? întrebă Boyd. Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, am putea rămâne aici în seara asta.
-Uau! şopti Jan când Tara trecu pe lângă veşnic morocănoasa ei şefă. E o partidă grozavă!
Tara o ignoră.
-N-ai nişte pantofi fără toc? întrebă Boyd. Pentru că mă doare gâtul dacă mă tot uit în sus la tine. Nu te supăra!
Minunat! Trebuiau să se întoarcă la han ca ea să-şi pună nişte pantofi fără toc.
In timp ce străbătură cheiul îndreptându-se spre ma-şina lui Boyd, ea se gândi că nu era totuşi o amazoană. Majoritatea bărbaţilor păreau să nu aibă nici o problemă cu înălţimea ei. Desigur, câteodată îşi dorea să fi fost mai scundă pentru a se simţi... mignonă. Protejată.

Pur şi simplu, bine.
Dar adevărul era că un singur bărbat o făcuse să se simtă astfel.
-Nu mi-ar plăcea deloc să mă doară gâtul, spuse Boyd.
Lui nu-i plăcea să-l doară gâtul, ei nu-i plăcea s-o doară capul, lucru care ameninţa să se întâmple cât de curând. Iar asta nu era de bun augur pentru seara care urma. Preţ de o clipă, se uită pe lângă roata mare, privind cheiul, care pornea de pe plajă şi se întindea în largul oceanului cât vedeai cu ochii, şi dorindu-şi să...
Navigheze.
Ridicol! Urcă în maşina lui Boyd. El îşi menţinu pri-virea aţintită ^asupra drumului, cât timp conduse încet până la han. încet ca un cârd de ţestoase înaintând anevoie prin unt de arahide. Tipul nu trecuse peste nici cea mai mică groapă de pe şosea fără să oprească aproape de tot. Când în cele din urmă trase în faţa hanului, Tara verifică dacă nu i-au apărut fire de păr alb, iar Boyd studie hanul.
Şi Tara îl studie. Era a naibii de mândră de treaba pe care o făcuseră ea şi surorile ei. Fusese multă muncă, dar hanul de pe plajă părea cald şi primitor, iar ea abia aştepta să-l vadă plin cu oaspeţi.
- O să-l zugrăviţi? întrebă Boyd.
-Da.

De fapt, zugravii urmau să vină a doua zi. îi aşteptase o săptămână. Dacă nu apăreau, avea să ia o bidinea şi să facă ea asta.
- Fiindcă chiar are nevoie să fie zugrăvit, dacă vreţi să faceţi bani cu el.
-Ştim, rosti Tara cât de neutru putu. Mersi. îmi schimb pantofii şi mă întorc imediat.
-Nu te supăra, spuse el coborând din maşină. Dar ştiu din experienţă că, dacă îmi scap din ochi partenera, nu e de bine pentru mine.
Nu era de mirare. Iar dacă mai spunea o singură dată în seara aceea „nu te supăra11, despărţirea lor nu avea să decurgă bine pentru el.
Boyd zâmbi sumbru.

- Cred că nu fac o primă impresie bună.
- Poate că, dacă nu le-ai cere să fie mai scunde decât tine, ţi-ar prinde bine, rosti Tara.
Eljdădu din cap.
-Ăsta-i un sfat bun.
Urcară treptele hanului.
- Hei, spuse Boyd. Ai putea găti ceva pentru noi aici. Nu m-aş supăra. Bunica zicea că eşti o bucătăreasă exce-lentă. Ce crezi că ai putea pregăti?
O ripostă majoră, asta putea pregăti. Fie-i inima binecuvântată! Iar pentru ca totul să fie şi mai rău, dintr-un anumit motiv tânjea după o mâncare ce i-ar fi mers la suflet - bunăoară friptură de pui şi salată de cartofi rece.
- Bucătăria nu este amenajată încă, spuse ea. Nemai- vorbind că îşi petrecuse ultimele opt ore în picioare, gătind la local. Aparatura şi mobila abia au fost livrate şi nici măcar n-am despachetat vasele.
-O! Păcat!
O urmă înăuntru, îndeaproape, luând foarte în serios ideea de a nu o scăpa din vedere. In timp ce străbătu parterul, păşind pe duşumeaua nouă, Tara, satisfăcută, trase adânc aer în piept, inhalând mirosul de vopsea şi de lemn proaspăt lustruit. Se simţi şi mai mândră şi mai simţi ceva, sentimentul de... Acasă.
încă încerca să depăşească surpriza acelui sentiment când îşi dădu seama că cineva făcea zgomote în bucătărie.
Hanul ar fi trebuit să fie gol în seara aceea, dar pe sub uşa dublă de la bucătărie se zărea lumină, iar de dincolo de ea, auzi vocea joasă şi insuportabil de familiară pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

- Oh, să ţi-o trag, da! Vocea lui Ford era joasă şi răgu-şită. Aşa, iubito! Exact aşa.
Boyd îi făcu Tarei cu ochiul.
- Hm, se pare că cineva face... ştii tu.
Mda. Ştia.
- Aşa, frumos şi adânc, se auzi vocea lui Ford. Exact în centru.

Tara se răsuci spre Boyd pentru a-i spune să aştepte, dar se ciocni de el.
- Stai aici! rosti ea cu fermitate şi deschise uşa ca să se confrunte cu intrusul al naibii de sexy, care Dumnezeu ştia ce făcea în bucătăria ei.
capitolul 6
Nu rata niciodată ocazia de a tăcea.
Tara Daniels
Când Tara păşi în bucătărie, găsi exact ce se aşteptase. Ford: barman, marinar, bufon al oraşului şi un blestem pentru existenţa ei.
Nu se aşteptase însă ca el să muncească.
Stătea cu spatele la ea, avea o cutie cu zahăr în mână şi se uita într-un dulap deschis, întrebându-se unde s-o pună.
-Ford! rosti ea cu ceea ce i se păru a fi un calm remarcabil.
Nici măcar o reacţie. Continuă să-şi facă treaba, care se părea că era umplerea rafturilor ei. Tara aşteptă până când el puse cutia cu zahăr lângă sare şi piper. Ea se gândi că el luase o decizie bună, dar ce naiba?
-în regulă, ascultă! spuse ea cu mâinile în şolduri. Eşti în casa mea şi...
-Da! strigă el brusc, speriindo. Aşa, iubito! Du-te, du-te, du-te până la capăt!
însoţi cuvintele cu o fluturare masculină, plină de testosteron a pumnului, răsucindu-se exact cât Tara să poată vedea un rânjet înfumurat pe chipul lui.
Zărind-o, îşi păstră rânjetul în timp ce îşi scoase căştile din urechi.
-Mariners1, rosti el. Ultima rundă. Baze pline. Frumos joc!
- Baseball.
1 Seattle Mariners - echipă profesionistă de baseball (n.tr.)

Nimeni nu făcea sex pe hiaturile ei.
Ford îşi arcui o sprânceană.
- Da, haseball. Ce-ai crezut?
-Nimic. Nu ştiu.

El rânji din nou, iar de data asta, rânjetul fu de-a dreptul golănesc. Se potrivea cu blugii care îi veneau perfect, roşi profesionist, coborâţi pe şolduri şi mulaţi pe fundul iui foarte drăguţ. Mai purta nişte adidaşi ponosiţi şi un tricou negru care reuşea să-i sublinieze forţa şi liniile umerilor largi şi ale pieptului lat. Şi privirea clar neobrăzată din ochii lui.
- Ţi-a spus cineva vreodată că drăguţul tău accent de frumuseţe sudistă devine mai puternic când minţi? întrebă el.
-Nu. Ce Dumnezeu cauţi aici, Ford?
El zâmbi.
- La fel şi când eşti nervoasă.
- Nu sunt nervoasă!
Ochii lui se îndreptară spre uşa din spatele ei, care se deschise când Boyd îşi băgă capul înăuntru.
Tara scrâşni din dinţi şi făcu prezentările. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, în timp ce Boyd îl măsură din priviri pe mult mai înaltul Ford.
- E din cauza tocurilor, spuse Boyd.
Ford îşi înclină capul.
- Poftim?
- Par atât de scund pentru că ea poartă tocuri.
- Desigur, rosti Ford după o clipă destul de lungă. Din cauza tocurilor.
Cu chipul impasibil, se uită la Tara.
Ea făcu tot posibilul să nu se foiască.
-Ascultă, Tina... începu Boyd. Ar trebui să plecăm...
- Tara, spuse ea.
-Tara. El dădu din cap. Scuze! în sfârşit, chiar ar trebui să plecăm dacă vrem să ajungem printre primii.
Mda. Doar că ea nu putea. Pur şi simplu, nu putea. Dorea că mănânce ceva fript, purtând tocurile ei afurisite, cu cineva care îi ştia numele.
- Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată.
Adică niciodată.

Boyd clipi încet, ca o bufniţă.
-Pentru că te doare capul? Fiindcă am un advil în maşină, în caz că le apucă durerea de cap pe partene- rele mele.
-Da, pentru că mă doare capul, spuse Tara având mare grijă să nu se uite la Ford. Am o durere de cap cumplită. Şi am nevoie de mai mult decât de un advil ca să-mi treacă. îmi pare rău, Boyd.

El suspină.
-E-n regulă. Cu tine, am ajuns mai departe decât cu oricare dintre ultimele mele partenere. Aşa că tot e ceva, nu?
Ford ridică o sprânceană în direcţia Tarei. Ea se uită urât la el şi îl conduse pe Boyd afară. Când se întoarse în bucătărie, Ford o aştepta clar amuzat.
- Te-ai folosit de mine pentru a scăpa de partenerul tău, rosti el.
- „A scăpa11 e o expresie... urâtă, zise ea.
- Şi corectă.
-Şi corectă, recunoscu ea şi suspină, li mirosea respiraţia.
-Atunci, ai făcut bine.
Ticălosul râdea de ea.
- Nu este amuzant, Ford. Chiar aveam nevoie să mă întâlnesc cu un tip.
- N-aş fi bănuit.
- Ce vrei să spui cu asta?
-Vreau să spun, zise el scoţând o tigaie şi ulei din dulapurile ei de parcă ar fi fost acasă, că îmi amintesc cum devii când eşti crispată şi nervoasă. Şi îmi amintesc şi care este singurul lucru care te relaxa.
Tara îşi aminti de o noapte de demult, când ajunsese la docuri singură şi tremurând, după o ceartă cu maică-sa. Ford o găsise şi, după un timp şocant de scurt, o făcuse să uite de toate necazurile.
Terapie nud, stil Ford.
Funcţionase. Tara simţi fierbinţeala inundându-i obrajii.
- Ei bine, nu se pune problema sexului.
El arătă spre tigaie.

- Vorbeam despre pui fript, dar şi ideea ta este intere-santă. Apropie-te, Tara!
„Ii spuse păianjenul muştei.“
- Nu cred.
Ford zâmbi şi scoase un pachet cu carne de pui din frigider. Găsi condimentele şi pesmetul, puse tigaia la încins şi şi îi turnă Tarei un pahar cu vin.
Tara se uită în jur încercând să adune doi şi cu doi şi să priceapă de ce blestemul existenţei sale îi încălca teritoriul.
- Pur şi simplu, nu înţeleg ce cauţi aici.
- îţi fac o surpriză.

Ford turnă vin şi pentru el, părând a se simţi bine în propria piele, în timp ce se apucă să gătească pentru ea, sorbind din când în când din paharul pe care îl ţinea în mâna lui mare. întoarse bucăţile de pui cu mişcări expe- rimentate din încheietura, aruncându-i o privire care îi stârni o reacţie ciudată în stomac.
Şi mai jos de stomac.
îşi spuse să ignore atracţia nedorită, dar hormonii ei aveau propria părere. Silindu-se să-şi ia privirea de la el, se uită prin bucătărie şi se gândi cum se simţea fo- losind-o prima dată. îşi dădu seama că se simţea bine. Chiar foarte bine. Şi mai era ceva. Cu Ford acolo, încăperea părea intimă şi primitoare.
Şi a naibii să fie dacă el nu ocupa cea mai mare parte a încăperii.
începuse să miroasă dumnezeieşte, iar Tara auzi sfârâ-itul uleiului. îi lăsă gura apă.
- Deci, ce-i cu surpriza pentru mine?
-Taci! rosti el şi, înainte ca ea să apuce să se arate ofensată, îi ridică paharul cu vin la gură. Stai acolo şi lasă-ţi creierul să ia o pauză de câteva minute. Cinci minute, Tara. Ba mai bine, stai jos! O împinse cu blândeţe spre un scaun de la bar. Trage adânc aer în piept. Aşteptă până când ea se aşeză. Bine, rosti el. Acum, expiră încet. Repetă asta de câteva ori.
Ea se uită urât la el, dar continuă să respire adânc, încet. Inspiraţie, expiraţie. Mai respiră adânc de câteva

ori. Şi a naibii să fie dacă, după cinci minute, nu se simţi mult mai bine în legătură cu seara aceea.
- E din cauza vinului, spuse ea.
El îi umplu din nou paharul şi îi dădu o farfurie plină cu pui fript.
- Şi a companiei, adăugă el.
înfumurarea lui o făcu să râdă şi muşcă dintr-o bucată de pui. Apoi gemu.
- Dumnezeule atotputernic!
Zâmbi.
-Da?
- O, da! Este fantastic. Arătă spre el. Ceea ce ştii deja, dar nu te ajută să scapi basma curată. în regulă, încă o dată, încet şi clar - de ce îmi aranjai tu condimentele în dulap?
- Pentru că surorile tale m-au rugat. Mi-au cerut asta pentru că eşti obsedată de control şi ai fi luat-o razna dacă ar fi rămas pe blat.
-Nu sunt...

Se întrerupse şi iarăşi trase adânc aer în piept, pentru a se relaxa. Era. Era cu adevărat obsedată de control. Mai trase adânc aer în piept. Mai luă o înghiţitură de vin.
Ochii lui râdeau privind-o, ceea ce ea ignoră pentru că el se apucă din nou să scoată condimentele din cutii.
-Nu poţi pune busuiocul şi chimionul atât de aproape de aragaz pentru că o să se strice.
- Trebuie să fie la îndemână, iar dacă locul acesta va fi atât de aglomerat cum cred că va fi, condimentele nu vor rămâne nefolosite atât de mult, încât să se strice.
Ea se ridică şi se apropie pentru a întinde mâna şi a-l opri, frecându-se accidental de trupul lui mare. Asta fu atât de fantastic de enervant - serios, ar fi putut el să fie mai sexy de-atât? -, încât uită să-şi ceară scuze. De fapt, era posibil chiar să-l fi îmbrâncit puţin pentru a-l da la o parte.
El rămase locului, refuzând să se urnească.
- Totul se strică, murmură ea încercând să ajungă la busuioc.

Nu putea să-l lase lângă chimion - câh!
-Nu totul, spuse el şi se apropie, oprindu-se chiar în spatele ei.
închise ochii, iar trupul i se cutremură. Pentru că, indiferent cât de mult timp trecuse, fiecare părticică din ea îşi amintea fiecare părticică din el.
Apucându-se cu putere de blat, îşi înclină capul şi îi rosti cu voce gâtuită numele, în timp ce braţele lui lungi se întinseră pe lângă ea.
Insă, în loc s-o atingă, luă cu o mână busuiocul şi, fără măcar să se întindă - ticălos înalt şi superb! -, îl puse în faţa ei.
- Seminţele de mac o să capete un miros dezgustător dacă nu stau în frigider, spuse ea.
Aplecându-şi capul, el adulmecă pe lângă gâtul ei.
-Nu mi se pare, rosti el cu un râs uşurel, slab. Că seminţele de mac miros urât.
-Ai dreptate. Pentru că tu miroşi fantastic. Mereu ai mirosit aşa. O, Dumnezeule! Genunchii îi tremurau de-a binelea. Eu miros a pui fript.
- Mmm! O fi plăcut să-ţi lingi degetele.
Degetele ei deveniră albe pe blat.
- De ce surorile mele te-au ales pe tine să faci asta?
- Pentru că m-am oferit. S-a oferit şi Jax, dar el nu se descurcă în bucătărie, aşa că nu l-au lăsat.
- N-am cerut nici un ajutor.

- Nu mai spune! O răsuci pe Tara spre el. Ai prefera să-ţi înghiţi limba decât să ceri ajutor. Asta urma să fie o surpriză pentru tine, Tara. O bucătărie complet utilată, gata să fie folosită.
Faptul că Maddie şi Chloe doriseră să facă asta pentru ea o înduioşă pe Tara mai mult decât şi-ar fi putut imagina.
-A, şi ţi-am adus tigaia mea de clătite. Maddie mi-a zis că vrei să faci clătite, dar n-ai o tigaie bună.
Ea se uită la tigaie şi suspină încet. O Le Creuset! Trecu pe lângă el pentru a-şi plimba cu respect un deget peste frumoasa tigaie şi aproape că icni.
- Este frumoasă, şopti ea.
El o lăsă să admire tigaia preţ de o clipă, apoi rosti:

-Iar în ceea priveşte motivul pentru care eu pun lucrurile la locul lor... Ridică din umeri. Pur şi simplu, ştiu ce fac.
Da, asta era adevărat. Ford ştia întotdeauna ce face.
- M-am mirat doar că te-am găsit aici, atâta tot, spuse ea. Având în vedere că noi... că eu...
- Că tu mă urăşti, rosti el cu blândeţe.
Ei i se puse un nod în gât, pe care nu reuşi să-l înghită.
-Nu te urăsc, Ford. Nu te-am urât niciodată.
El rămase tăcut câteva clipe, privind-o. Scânteia exis-tentă mai devreme în ochii lui dispăruse.
- Ele au avut încredere în mine că pot face asta, spuse el cu simplitate. Aşa cum şi tu ai avut cândva încredere în mine.
După aceste cuvinte, îşi băgă din nou căştile în urechi şi se apucă să despacheteze mai departe, ignorând-o.
Tara îi privi umerii largi, spinarea rigidă şi îşi dădu seama că nu numai ea avea anumite resentimente. Simţi ceva greu în stomac, probabil o reacţie la remuş- care. La naiba! Avea multe defecte, dar ticăloasă nu era. Suspină şi se duse în spatele lui.
- Ford.
Fără să-i răspundă, el deschise alt dulap şi îi studie interiorul.
Aplecându-se pe sub braţele lui întinse, ea păşi între ele şi blat, apoi se întoarse spre el.
El îşi coborî privirea spre ea, iar ea se pomeni că-şi ţinea respiraţia. Deşi nu intenţionase asta, aflându-se între braţele lui şi mai multe amintiri se treziră în ea.
Amintiri bune, calde, amuzante, sexy...

Chiar şi cu sandalele cu platformă care nu-i plăcuseră lui Boyd, îi ajungea lui Ford doar până la bărbie. La 17 ani, fusese la fel de înalt, dar mult mai slab din cauză că nu mânca şi muncea foarte mult, având uneori chiar şi două sau trei slujbe pe zi. Asta fusese înainte de a intra în lumea competiţiilor nautice şi de a avea o viaţă îndestulată. Totuşi, privindu-1, nimeni nu şi-ar fi dat seama că banii nu mai erau o problemă pentru el.

0 scotea el din minţi, dar nu avea nici urmă de snobism in trupul lui perfect.
Acel trup... Dumnezeule! Şi-l împlinise cu muşchi zdraveni şi o doză dublă de testosteron. Şi mai avea şi o încredere în sine, un aer care spunea că este dispus să asculte orice are de spus cineva, dar că nu e neapărat necesar să dea doi bani pe asta. Ea îl privi în ochi şi trase anevoie aer în piept.
El nu se clinti. Ochii lui erau întunecaţi şi insondabili, iar trupul, relaxat. Aştepta ca ea să vorbească sau poate, mai degrabă, să plece.
- Mulţumesc că faci asta, rosti ea.
- Cu plăcere.
Vocea lui fusese joasă şi uşor răguşită, stârnindu-i o dorinţă ciudată şi inexplicabilă de a-şi ridica mâna şi de
1 i mângâia faţa pentru a-l alina.
Cândva, făcuse astfel de gesturi. Fusese alături de el pentru a-l asculta, a-i alina durerile, a-l dezmierda când ivea nevoie.
Şi el făcuse la fel pentru ea.
Şe vindecaseră unul pe altul.
Iar acum era o prăpastie uriaşă între ei, şi ea habar n-avea cum s-o traverseze.
Sau dacă dorea s-o facă.
Nu, asta era o minciună. O parte din ea dorea s-o i i nverseze. Dorea din tot sufletul. Dar înainte ca ea să .ipuce s-o facă, el se îndepărtă şi continuă să umple dulapurile. Lucru pe care îl făcea pur şi simplu pentru că surorile ei îl rugaseră.
N-ar fi putut găsi pe cineva mai potrivit pentru treaba asta. Ford se pricepuse mereu să gătească. La naiba, .ivea un bar cu grătar doar pentru că îi făcea plăcere. El înţelegea mai bine decât oricare dintre cunoştinţele ei . o trebuia într-o bucătărie şi cum să fie organizat totul, î I privi cum săltă ca pe nimic o pungă de nouă kilograme cu făină şi o puse pe blat ca s-o desfacă. Avea la îndemână frumoasa ei cutie pentru făină care aştepta să fie umplută.
- Lasă-mă pe mine, spuse ea apropiindu-se.

- Mă ocup eu.

- Sunt aici, Ford. Profită de asta. N-am de gând să stau şi să mă uit cum faci tu toată treaba.
Fiindcă el nu se opri, ea îl împinse uşor cu şoldul şi se întinse spre pungă.
-Bine. , , „
Ridicându-şi mâinile în semn că se predă, se dădu în-dărăt exact când ea deschise punga cu puţin cam prea multă forţă. Făina zbură din pungă. După câteva secunde de uimire, ea clipi repede pentru a-şi limpezi ochii, apoi se privi. Era acoperită cu făină. îşi înălţă capul şi se uită la Ford, care avu înţelepciunea să nu zâmbească.
- Ai făcut-o intenţionat! spuse ea.
-Nu, tu ai făcut-o.
Ea încercă să se scuture.
- E mai bine?
El îşi trecu o mână peste gură, probabil pentru a-şi ascunde zâmbetul.
-Da.
- Minţi, rosti ea cu ochii îngustaţi.
Gata, îi ajunsese! Porni spre el.
Râzând de-a binelea deja, Ford îşi îndreptă trupul.
- Indiferent ce ai de gând, o avertiză el, n-o face!
- O, scumpule! Chiar nu ştia că nu era indicat să-i spună ce să facă? Fii atent! îl împinse în blat şi îl ţinu acolo lipindu-se de el de la piept până la coapse... şi între... pentru a-l umple şi pe el cu făină. Ţi-am făcut-o. rosti ea triumfătoare, frecându-se de el. Acum eşti la fel de murdar ca mine.
Mâinile lui ajunseră pe şoldurile ei.
-Nu, zău?
Vocea lui sunase cu totul altfel. Mai joasă. Aspră ca şmirghelul.
Fierbinţeala o cuprinse brusc.
- Îhî! . , .
îşi muşcă buzele realizând că şi vocea ei sunase altfel şi că se uita la gura lui.
Apoi îşi mai dădu seama de un lucru. Nu respira.
Nici el.

Din proprie voinţă, mâinile ei se ridicară pe pieptul lui, se încolăciră în jurul gâtului său, iar apoi... o, Doamne, iar apoi!
Suspinând aspru, Ford îi rosti numele. Lipind-o de trupul lui dur, cu ochii plini de o intensitate tăcută, îşi înclină capul.
- Opreşte-mă dacă ai de gând, spuse el oarecum po-runcitor, tot umorul dispărându-i din voce.
Tara trase aer în piept, dar nu-l opri. Nu-l opri nici când buzele lui coborâră pe ale ei şi nici când o sărută până nu-şi mai aminti cum o cheamă.
capitolul 7
Acceptă că, uneori, eşti insecta, iar alteori, o să fii
parbrizul.
Tara Daniels
Ameţit, Ford o strânse mai tare în braţe pe Tara, aurind geamătul pe care sărutul ei i-l iscase din adâncul gâtului. Ea îl săruta pe el. N-ar fi fost mai surprins nici dacă ea i-ar fi tras un pumn care să-l lase lat. Dar faptul că îl lipise de blat şi că îl săruta cu patimă, de parcă rra... o, da! Era mult mai bine decât tot ce se întâmplase întreaga zi.
Tot anul!
Ah, la naiba! Categoric, o făcuse, îl înnebunise de-a hinelea, dar era atât de plăcut ca ea să fie lipită de el. Caldă şi moale, şi dornică. Fantastică!
Şi agresivă.
Hristoase, nu exista nimic mai irezistibil decât Tara vrând ceva. Iar faptul că îl voia pe el era şi mai bine.
Ea se trase puţin îndărăt, iar el zâmbi.
- Asta a vrut să fie o pedeapsă?
-Da. Degetele ei îi strânseră cămaşa. Aşa că taci şi incaseaz-o ca un bărbat.
Ford încă zâmbea când ea îl sărută din nou, însă amu- mnentul dispăru rapid, înlocuit de o dorinţă mistuitoare.

Mult prea curând ea se retrase, cu ochii întunecaţi, cu gura umezită de a lui.
-Te culci cu cineva? întrebă ea cu voce joasă şi cu un accent sudist pronunţat.
El adora felul cum accentul ei devenea mai puternic atunci când era copleşită de sentimente.
-Nu, rosti el. Nu mă culc cu nimeni.
însă spera că se va culca. în curând. Pentru că era muuult mai bine decât să se enerveze unul pe altul.
- Am vrut doar să fiu sigură.

Cu fiecare cuvânt, buzele ei îl atinseseră vag, înfier- bântându-l şi mai tare. Strângând-o şi mai tare în braţe, Ford se roti, făcând-o captivă între el şi blat. Parfumul ei era la fel de îmbătător ca sărutarea, iar când ea se uită la buzele lui, ceva se frânse în el. Lipind-o şi mai tare de el, cu tot cu făină, eliberă dorul, furia şi durerea pe care abia şi le stăpânise.
Ea ezită mai puţin de o fracţiune de secundă înainte de a se încleşta de el şi de a răspunde la sărutul lui cu o pasiune care aproape că îi făcu pe amândoi să cadă din picioare.
-Nu e nimeni aici? întrebă el cu gura lipită de a ei.
-Nimeni.
El îi scoase puloverul şi începu să-i descheie nasturii de la rochie gândindu-se că era cea mai bună idee pe care o avusese vreodată. Nu mai dansau unul în jurul celuilalt pregătindu-se să se atace. De-acum încolo, nu aveau să danseze decât dezbrăcaţi. Era plăcut să fie dezbrăcaţi. Era grozav să fie dezbrăcaţi!
Şi Tara părea să simtă acelaşi lucru. Mâinile ei erau pretutindeni, pe pieptul lui, pe braţele lui, pe fundul lui, mângâindu-l şi chinuindu-1. Singurele sunete erau respiraţiile lor anevoioase şi micul murmur sexy pe care ea îl scoase când el îi cuprinse sânii în palme.
îşi amintea acel murmur. Visase acel murmur. Ea se foi îa atingerea lui, lipindu-se şi mai tare de el, de parcă ar fi simţit nevoia să se urce pe trupul lui - lucru cu care el era întru totul de acord. Degetele ei îşi croiră drum pe sub cămaşa lui, trecând delicate peste pielea din

partea de jos a abdomenului său, chiar deasupra blugilor coborâţi pe şolduri.
Ford îşi dori mai mult şi îşi luă, lăsându-şi mâinile să rătăcească pe sub hainele ei. Nu era nici o îndoială în privinţa a ceea ce făceau şi de ce. Nici vorbă de gândire. Doar simţire şi, Dumnezeu să-l ajute, simţea al naibii de mult. O foame chinuitoare, din adâncul sufletului. Şi dorinţă.
Ceea ce nu era nimic nou când era vorba de Tara. Următorul gând poticnit îl surprinse mai mult decât mâinile ei, care coborau sub cămaşa lui. Ultima dată când făcuseră asta, aproape că se distruseseră unul pe celălalt.
Sau cel puţin Tara îl distrusese pe el. Lui Ford încă nu-i era clar ce simţise ea. Se pricepuse foarte bine să-şi ascundă sentimentele. Acum, nu părea să şi le ascundă. Atingerea ei era atât de plăcută, încât ochii aproape că i se dădură peste cap, iar asta fu înainte ca ea să ajungă la nasturele blugilor, curmându-i capacitatea de a gândi. „Da, iubito. Asta să faci!“

Ea se jucă puţin prin betelia descheiată a blugilor, iar el gemu. Avea o mână în părul ei. In cealaltă îi cuprinsese un sân şi îi mângâie sfârcul în timp ce ea intensifică sărutul până când amândoi începură să gâfâie.
- Ford, suspină ea după ce el îi eliberă în cele din urmă gura. Buzele ei coborâră pe gâtul lui către bază, unde
ii linse pielea sub care bătea pulsul. Mmm! făcu ea, iar apoi îl muşcă. Când el tresări, îi simţi buzele zâmbind lipite de gâtul lui.
-Crezi că-i amuzant? întrebă el aplecându-şi capul pentru a-i întoarce favoarea, mâinile începând să-i coboare pe spinarea ei, către funduleţul ei dulce, dulce.
O muşcă uşor de gât şi...
-Uau! rosti Chloe din pragul uşii. Asta-i o modalitate foarte interesantă de a aranja bucătăria!
- îmi plac mai ales accentele de făină de pe frumoasa ta rochie, Tara, interveni Maddie, de lângă Chloe.
Zece secunde mai târziu, n-ar mai fi văzut rochia cea frumoasă. Ar fi fost pe podea.

Tara se smulse de lângă el şi, văzându-i chipul palid, înţelese că şi ea se gândise la acelaşi lucru. Sau poate că era făină. în orice caz, intr-o agitaţie irezistibilă, începu simultan să-şi scuture rochia, să-şi aranjeze părul şi să facă tot posibilul să pară nevinovată.
-Ce s-a întâmplat cu întâlnirea ta din seara asta? o întrebă Chloe pe Tara.
- M-a durut capul.
Sprâncenele lui Chloe se ridicară. Dădu să spună ceva, dar Maddie îi acoperi gura.
-Nu ne băgaţi în seamă, rosti Maddie trăgând-o pe Chloe din uşă.
- Măcar dacă ar fi posibil, murmură Tara. Dar ce s-a întâmplat cu întâlnirea cu Jax? Şi cu lecţia de yoga?
Chîoe îndepărtă mâna lui Maddie.
- Urmează. Se uită la ceas. Mai avem ceva timp până atunci. Dar nu ne-am dat seama că faci selecţia pentru reality sKow-ul Compromiterea bucătarului... sau era Călărirea bucătarului?
-Paznic intern, îi şopti Maddie, cuvinte care nu avură nici un înţeles pentru Ford.
Chloe zâmbi.
- Noi doar am avut un mic necaz cu făina, spuse Tara încă scuturându-şi rochia.

- Da, se vede, zise Chloe. îmi plac mai ales amprentele palmelor tale pe fundul lui Ford. Ai făcut o treabă bună.

Ford nu putea să vadă amprentele, dar, cu siguranţă, îi făcuse plăcere să se aleagă cu ele.

- E numai vina ta! spuse Tara.

Ford presupuse că i se adresa lui, dar ea se uită la Chloe. în regulă. Scăpase. Chloe îşi ridică mâinile.

- Cum de e mereu vina mea?

Tara se uită la Ford, aşteptându-i ajutorul. Se părea că nu scăpase totuşi. Probabil că ar fi fost mai în siguranţă într-o îuptă cu pistoale. Şi Chloe se uita la el. Ford ridică vag din umeri şi se apucă să cureţe blatul pentru a evita să deschidă gura şi a înrăutăţi lucrurile.

- Voi l-aţi pus pe Ford să aranjeze bucătăria? întrebă Tara. Fără să-mi spuneţi?

- Cam asta e definiţia unei surprize, rosti Chloe. -Scumpo, greşeşti, spuse Maddie. Ne-am gândit la
tine. Că tu eşti mereu alături de noi când avem nevoie. Am vrut să te ajutăm şi noi pe tine.

- Ei bine, eu am propus să-ţi aduc un stripper, zise Chloe aruncându-i lui Maddie o privire plină de reproş. Dar mi s-a interzis.

Tara râse scurt.

- Bine ai făcut, îi spuse ea lui Maddie.

- Noi chiar am vrut să-ţi fim de ajutor.

- Ştiu, rosti Tara şi suspină. Şi vă mulţumesc. A fost frumos din partea voastră. îmi cer scuze că am reacţionat astfel.

Chloe îşi scoase iPhone-ul şi tastă ceva.

- Ce faci? o întrebă Maddie.

- Îmi notez în calendar că Tara şi-a cerut scuze. Maddie îi smulse iPhone-ul, apoi se uită la Tara.

- Şi noi ne cerem scuze. Ar fi trebuit să ne gândim că vei dori să ai şi tu un cuvânt de zis la amenajarea bucătăriei.

- Nu, a fost un gest minunat şi m-a scutit de obsesia amenajării.

Ford făcu tot posibilul să nu zâmbească fiindcă ştia că nimic, cu excepţia apocalipsei, n-ar fi împiedicat-o pe Tara să fie obsedată de ceva care-o interesa.

- Iar Ford a fost o alegere bună, recunoscu Tara.

Uau! Dar când toate cele trei femei se uitară la el,
rămase tăcut, decizând că tăcerea era cea mai bună soluţie în acest caz. Ele chiar comunicau şi încercau să ajungă undeva.
Oarecum.
în orice caz, rostul lui părea să fie de mediator, aşa că încercă să pară înţelept.
- Ford, rosti Maddie. Am un ficus mare în maşină. Ai putea, te rog, să-l scoţi şi să-l pui pe verandă?
El îşi dădea seama când cineva încerca să scape de el, dar era gata să se conformeze.

-Desigur. Când trecu pe lângă Tara, apropiindu-se de ea mai mult decât era nevoie, îşi lipi gura de urechea ei: încă n-am terminat.
După ce uşa se închise în spatele lui, Tara se sprijini de blat şi îşi frecă faţa cu mâinile.
- Dumnezeule mare!
îşi lăsă mâinile jos şi constată că surorile ei o priveau cu amuzament şi curiozitate.
Maddie rânji prima.
Chloe o urmă îndeaproape.
- Să vă ia naiba! rosti Tara fără prea multă patimă.
îi plăcea să le vadă zâmbind, dar îşi dorea să nu râdă de ea.
- Hei, nu te condamnăm, spuse Chloe. Dacă un tip la fel de mişto mi-ar da târcoale, şi eu l-aş apuca de fund. De fapt, l-aş apuca de mult mai multe. Scotoci prin geantă şi scoase nişte prezervative pe care le trânti pe blat fără prea multă ceremonie. Consideră-le un cadou în avans pentru ziua ta.
Tarei îi căzu falca.
- N-am nevoie de astea.
- Eşti sigură?
- Nu aveam de gând să facem sex!
-Serios? Dar ce făceaţi... vă jucaţi de-a doctorul, iar tu îi examinai amigdalele? Ceva de genul ăsta?
-Nu discut despre asta! rosti Tara.
- A, nu fi aşa! spuse Chloe. Fii sinceră! Dă-ne detaliile! Sărută la fel de bine precum arată?

Ignorând-o, Tara îşi îndreptă privirea spre fereastră şi se uită cum Ford descărca ficusul din maşina lui Maddie. Se mişca graţios şi cu uşurinţă, ridicând ghiveciul greu de parcă ar fi fost un fulg.
- E absolut minunat! rosti Chloe venind lângă Tara şi imitându-i accentul sudist.
Tara o privi pieziş.
-Vezi că eşti pe gheaţă subţire, Chloe.
Chloe pufni.
- Scuze! Dar nu te pot lua în serios când ai toată faţa plină de făină.
La naiba! Tara îşi şterse obrajii.

-Ai de gând să-i spui sau nu? o întrebă Chloe pe Maddie.
- Ce să-mi spună? vru Tara să ştie.
- Rostul ficusului, zise Chloe. Trebuia să fie un buchet de baloane, dar încerc să fiu interesată de ecologie.
Tara se uită la Maddie.
- Poţi să-mi traduci?
-Vrem să-ţi dai demisia de la local şi să faci din han o pensiune cu cazare şi mic dejun, spuse Maddie, apoi zâmbi.
Tara se holbă la ea.
- Poftim?
- Da, rosti Chloe. Tu găteşti divin, dar la localul ăla câştigi o nimica toată, ceea ce este foarte nedrept, având în vedere cât de mult munceşti.
-Acea „nimica toată" ne-a permis să mâncăm timp de şase luni, spuse Tara. Nu-mi pot da demisia. Ne place să mâncăm.
-Ei bine, poate că nu poţi demisiona încă, zise Maddie. Dar să sperăm că, după ce deschidem, vei putea. Nu-ţi place să munceşti noaptea, aşa încât ne-am gândit că ai putea munci aici, pregătind mic dejunuri mari pentru oaspeţi. Asta ar schimba totul. Dacă oferim şi cazare, şi mic dejun, o să atragem mai multă lume şi...
-Şi credeţi că, dacă aş munci pentru mine, spuse Tara încet, asta mă va face să rămân.
- Pentru noi, rosti Chloe. Ai munci pentru noi.
Tara ridică o sprânceană.
- Spuse fetişcana care este mereu pe picior de plecare.
-Da, dar până la urmă piciorul meu nu pleacă niciodată, sublinie Chloe. Şi nici nu mai sunt o fetişcană. Sper să deschizi curând ochii şi să-ţi dai seama că ii m crescut.

- O să cred asta în ziua în care Sawyer nu te va mai aduce acasă după cine ştie ce ispravă nefericită pe care o vei fi făcut.
-S-a întâmplat o singură dată! se răţoi Chloe.

- De fapt, de trei ori, o corectă Maddie. Ridică din umeri când Chloe se uită urât la ea, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre Tara. Dar acum vorbim despre tine.
- Da, spuse Chloe. Nu mai schimba subiectul, că o să te întreb iarăşi despre Ford şi de fundul lui nemaipo- menit. Apropo, aveai de gând să-l stârneşti, iar apoi să-l perpeleşti?
-O, Dumnezeule, te rog încetează să mai vorbeşti despre făină, despre amigdale şi mai ales despre fundul nemaipomenit al lui Ford! zise Tara - de fapt, ţipă - exact când - fireşte - Ford se întoarse în bucătărie.
Intr-o tăcere încărcată, el îi întâlni privirea. Ea făcu tot posibilul să pară sobră. Ceea ce nu fu uşor având în vedere că era plină de făină.
- Cam neplăcută tăcerea asta, rosti Chloe. Mai bine, aţi reveni la - îşi flutură braţele - indiferent ce făceaţi înainte.
Tara o privi lung pe Chloe.
-Bine, spuse Chloe plesnindu-şi fruntea. Nu mai vorbesc. Mi-ai zis să nu mai vorbesc.
- în regulă, rosti Maddie pe un ton vesel, înşfăcând-o pe Chloe de braţ. Ne-ar face plăcere să mai rămânem, dar nu putem.
- Da, trebuie să plecăm, confirmă Chloe împingând cu nonşalanţă prezervativele către Tara, înainte ca Mad- die s-o tragă spre uşă.
Apoi plecară în sfârşit.
Tara suspină, se apropie de chiuvetă şi îşi umplu un pahar cu apă. Avea nevoie de un minut pentru a-şi reveni.
Sau de o sută.
Bău apa şi încercă să se calmeze.
Nu şi Ford. El se sprijinea de blatul de care o lipise mai devreme, părând relaxat şi calm, şi foarte sigur de sine în timp ce se uita la prezervativele care nu-şi aveau locul acolo.
Se uită şi ea la ele, iar temperatura din încăpere crescu brusc. La fel şi temperatura trupului ei.
- Ignoră-le, îi spuse ea.

Ford îi aruncă o privire care făcu ca tensiunea să se amplifice şi mai mult.
-Tu poţi?
Dumnezeu ştia că se străduia din răsputeri. Afară, seara era superbă, iar înăuntru era acest bărbat, de asemenea superb. Tara clătină din cap şi închise ochii.
- Cum se face că încă simţim atracţia?
Ford se lipi de ea, făcând-o să simtă cât de mult simţea el atracţia.
-Adică n-ar trebui să mai existe, şopti Tara cu buzele lipite de gâtul lui, după ce o cuprinse în braţe. Eu n-ar trebui...
„... să tânjesc după tine..."
- Unele lucruri pur şi simplu se întâmplă, spuse el în-cetişor în părul ei. Zilele se transformă în nopţi. Valurile oceanului se sparg mereu la ţărm. Iar eu te doresc, Tara. La naiba, chiar te doresc! Te-am dorit întotdeauna.
capitolul 8
Nu uita, o gură închisă nu poate atrage un picior.
Tara Daniels
Şi Tara îl dorea pe Ford. Mai mult decât dorise vreodată pe cineva. Dorinţa impregna aerul din jurul lor. Era în ochii lui şi în bubuitul inimii ei. Poate că nu urma să aibă parte de un final fericit cu el, dar, cu siguranţă, putea avea asta.
Gura lui Ford o părăsi pe a ei şi se îndreptă, de-a lungul maxilarului, spre ureche. Şi mâinile lui erau la fel de ocupate mângâindu-i trupul prin bumbacul subţire şi vaporos al rochiei de vară.
-Spune-o, murmură el atingându-i lobul urechii cu limba.
Tara se agăţă de el.
-Şi eu te vreau. „Atât de mult. Prea mult." Ar trebui să...
- Da, rosti el.
Ea îşi ridică privirea spre el.

- Nici măcar nu ştii ce aveam de gând să zic.
- Răspunsul e da la orice.
- Eşti nebun. Nu-mi poţi da o astfel de putere. Dacă doream să te leg şi să...
- E tot da, spuse el şi îşi înclină şi mai mult capul, ca să o sărute pe gât.
Ea râse uşurel şi îşi plimbă mâinile pe braţele lui, su-surând de plăcere la atingerea bicepşilor duri.
Indepărtându-i rochia de pe un umăr, el continuă s-o sărute.

-Ai un gust bun, Tara. Atât de al naibii de bun! Mereu a fost aşa.
Ajunsese pe claviculă, iar celulele cenuşii din creierul ei îşi încetau activitatea una câte una, ea trebuind să facă un mare efort ca să mai poată gândi.
- Şi dacă astfel înrăutăţim lucrurile?
Râsul lui domol îi mângâie pielea.
- Abia dacă ai vorbit cu mine în cele şase luni de când eşti în oraş. Cum ar putea fi mai rău de-atât?
Avea dreptate.
-Dar...
-Tara. Degetele lui începură să-i desfacă fermoarul de la spate. Nu te mai gândi!
Da. Era o idee bună.
-Nu mă mai gândesc. Făcu o pauză. Deci, noi o să... |
- Da. Ford fusese foarte hotărât în privinţa fermoaru-lui, dar îşi înălţă capul, iar în ochii lui se citi şi amuza-ment, şi excitare. Cu o condiţie.
- Stai... Tara clătină din cap, ceea ce nu reuşi să în- , depărteze ceaţa dorinţei. Cum? Tu nu ai dreptul să pui condiţii.
- Una singură.
Ea se gândi să-l împingă de lângă ea, dar, dacă o făcea, ar ti rămas... în acea stare.
- Care? Ce condiţie?
- După aceea, nu mă vei mai ignora iarăşi.
-Eu nu...
El îi puse un deget pe buze pentru a opri mica minciună.
- Da sau nu, Tara?

La naiba!
- Da!
- Da ce?
Ea îl privi cu gura căscată.
- Vrei să repet, să jur?
- Da, rosti el foarte serios.
Tara îl privi fix în ochii verzi şi încăpăţânaţi. El o privi la rându-i.
- Bine, rosti ea năruindu-se ca un castel din cărţi de joc. N-o să te mai ignor. Lucru pe care totuşi nu l-am făcut niciodată.
Ford îşi ridică o sprânceană, iar ea îşi dădu ochii peste cap.

-Bine, poate puţin. Dar nu a fost vina ta, Ford. Vreau să ştii asta. Serios! A fost din cauza mea şi a... problemelor mele.
-Ai trecut peste acele probleme? o întrebă el co- borându-şi mâinile pe spinarea ei pentru a-i cuprinde fundul şi a o freca de erecţia lui impresionantă.
-Nu sunt sigură, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar mă străduiesc.
- Bine.
- Deci, am terminat cu vorbitul?
-Hristoase, aşa sper, rosti el cu ardoare, ochii fiin- du-i întunecaţi şi aprinşi când ea luă prezervativele de pe blat.
Când i le băgă în buzunarul din faţă al blugilor, el rămase nemişcat, apoi trase aer în piept când degetele îi atinseră membrul întărit, prin material. Ea dorea inai mult, mult mai mult. Luându-l de mână, îl scoase din han şi îl conduse către micuţa casă aflată în partea cealaltă a curţii, în care locuiau ea şi surorile ei. Şi aceasta fusese renovată. Camerele nu mai aveau podele cu modele în careurile albastre şi albe ale anilor ’80, ci în nuanţele maronii ca hanul.
Acasă.
Nu se vedea nici urmă de surorile ei, dar, după cele întâmplate mai devreme, Tara încuie uşa dormitorului ei. încăperea era zugrăvită intr-un verde-deschis drăguţ, iar ea pusese pe patul dublu o cuvertură albă pufoasă

şi un maldăr de perne. Micul ei colţ de rai. Lăsă intenţionat lumina stinsă, gândindu-se că aşa era cel mai înţelept. Oricât de mult dorea să vadă trupul superb al lui Ford, se temea să privească prea adânc în ochii lui insondabili, ştiind că, dacă o făcea, se putea cufunda în ei fără putinţa de a mai reveni vreodată.
De asemenea, mai era şi faptul că, ultima dată când el îi văzuse trupul, ea avea 17 ani. Şi nu era sigură că anii fuseseră la fel de îngăduitori cu ea cum, evident, fuseseră cu el.
însă Ford nu ştia ce frământări avea ea în privinţa luminii. Aşa că apăsă comutatorul, şi o strălucire caldă inundă încăperea.
Tara o stinse şi totul deveni binecuvântat de întunecat.
- Rămâne aprinsă! rosti el cu fermitate, iar camera se lumină din nou.
Ea deschise gura pentru a se opune, dar se pomeni că nişte muşchi duri şi mâini rătăcitoare o ţintuiră de perete fără nici o ceremonie.
-încă ai făină peste tot, îi şopti Ford la ureche înainte de a-i apuca lobul cu buzele şi de a-l tachina. Avem nevoie de lumină ca s-o găsim pe toată.

Ha! Acest motiv era valabil şi pentru el, iar ei i-ar conveni să-i vadă trupul de-aproape şi atât de intim. Pentru început, îi ridică grăbită cămaşa de pe abdomen, încântat s-o ajute, el şi-o trase peste cap dintr-o mişcare. Aproape înainte ca aceasta să ajungă pe podea, rochia ei urmă acelaşi traseu, alunecându-i în jurul gleznelor, înainte să apuce să se aplece s-o ridice, Ford jşi strecură coapsele între picioarele ei şi se apăsă în ea. îi sărută sânii prin dantela sutienului, iar ea simţi cum i se topeşte creierul. Ea îi sărută trupul delicios pe unde ajungea - maxilarul, gâtul, muşchii încordaţi ai gâtului - şi nu se putu abţine să nu-l muşte uşor.
El şuieră, iar ea murmură o scuză.
-Nu. Fă-o din nou!
Tara se conformă, făcându-l să geamă în timp ce ea se legăna neputincioasă spre coapsele lui, care se aflau între ale ei, atingerea lui fiind atât de dură, încât o cuprinse ameţeala. El îi trase bretelele sutienului spre

coate, imobilizându-i braţele, apoi făcu tot posibilul s-o înnebunească şi mai tare.
- Ford, mâinile mele...
- Mmm, mârâi el din adâncul gâtului, în vreme ce degetele lui mari îi frecau sfârcurile foarte excitate. Mi-a fost dor de asta, rosti el frecându-şi şoldurile de ale ei. Mi-a fost dor de tine.
O sărută, apoi o împinse cu delicateţe, dar hotărât, pe pat. O urmă sărutând-o pe obraz şi pe gât, apoi îi scoase încet sutienul şi chiloţii. Când limba lui îi atinse sfârcul, ea icni, icnetul transformându-se în geamăt când i-l supse. Apoi o sărută fierbinte, cu gura deschisă, sub sâni, făcând-o să simtă fiori pe şira spinării.
- Ce-i? şopti el când ea rămase nemişcată.
-Tu... ’
Tara îl văzu cu ochii minţii făcând dragoste cu ea, cu atât de mulţi ani în urmă, străduindu-se să descopere ce-i plăcea ei. Tarei întotdeauna îi plăcuse la nebunie să fie sărutată sub sâni.
Iar el îşi amintise. După atâta vreme, îşi amintea cum îi plăcea să fie atinsă.
- Eu ce, Tara?
- îţi aminteşti de mine.
- Extrem de bine.
Tara îl ajută să-şi dea jos blugii. Pielea lui era caldă, iar el îi stârni şi mai tare simţurile, făcând-o să suspine la următorul sărut. Ea suspină din nou când Ford o rostogoli sub el, sărutând-o din ce în ce mai jos pe trup, până

ajunse în partea de sus a coapselor ei. Le desfăcu cu mâinile lui mari şi zâmbi.

- Partea mea favorită, rosti el, apoi îşi cufundă capul între ele şi o dovedi.

O dovedi până când ea începu să tremure neajutorată şi să gâfâie în căutarea aerului.

- Te vreau în mine, şopti ea trăgându-l în sus. Acum!

Fu răsplătită cu un zâmbet luminos, apoi el scoase un prezervativ, şi-l puse şi intră încet în ea, gâfâiturile de plăcere îngemănate răsunând în jur.

- Dumnezeule, Tara! Vocea îi era atât de joasă, încât abia se auzea. A trecut atât de mult! Ieşi puţin, apoi

îşi arcui coapsele şi se împinse din nou în ea. Este atât de bine! Senzaţia de a fi umplută de el îi tăie respiraţia. Incer- că să-şi legene coapsele spre ale lui, însă trupul lui era ca oţelul şi avea propriul ritm - care urmărea s-o scoată lent din minţi. Nu avea cum să-l grăbească. Deloc. Ştia asta, şi totuşi mâinile ei rătăceau pe trupul lui neted, musculos implorându-1, ademenindu-1, cerându-i. Fiindcă asta nu dădu roade, îl trase spre ea şi îi muşcă buza de jos.

Cu un mârâit înfundat, el trecu în cele din urmă la un ritm agonizant de calculat, coapsele lui mişcându-se în cercuri delicioase, făcând-o să geamă la fiecare penetrare. Dar el nu se grăbi, deşi unghiile ei erau înfipte în spinarea lui, iar ea şopti un „te rog“ disperat, arcuin- du-se în sus şi îndoindu-şi picioarele, trăgându-l şi mai adânc în ea.

-O, Dumnezeule! El îşi înclină capul ca s-o sărute. Dumnezeule, e atât de bine!

-Atunci, fă-o mai repede!

- încă nu.

- La naiba...

-Lasă-mă să fac cum cred eu, Tara. îi cuprinse chipul în mâini. Lasă măcar puţin pe altcineva să deţină controlul.

Nu, nu se pricepea la asta.

-Dar...

- Fără nici un dar.

Ford îşi băgă degetele în părul ei şi o reduse la tăcere sărutând-o apăsat, limba împletindu-i-se cu a ei.

Probabil că dacă altcineva ar fi încercat asta, a doua zi ar fi umblat strâmb, dar când Ford o săruta, simţurile ei o luau razna, iar ea pierdea noţiunea

timpului şi a locului. De fiecare dată. Nu mai ştiu de nimic când el o pătrunse şi mai adânc, creându-i în partea de jos a trupului o senzaţie care se intensifică şi o cuprinse cu totul.
Se strădui din răsputeri să-şi menţină ochii deschişi şi aţintiţi în ai lui. în mod normal, avea nevoie să-şi închidă ochii pentru a se concentra, dar cu Ford nu era

necesar să se concentreze. Aparent fără nici un efort
0 făcea să ajungă acolo unde dorea ea, iar ea nu voia să rateze nici măcar o secundă. Deşi ochii începură să
1 se închidă, îi sili să rămână deschişi, nedorind să-şi desprindă privirea de pe chipul lui, nedorind să rateze plăcerea pură exprimată de trăsăturile lui.
Plăcere pe care ea i-o oferea. Era ceva seducător, erotic, iar ea ardea de dorinţă, întregul ei trup vibrând.
- Tara, rosti el cu voce răguşită şi îngroşată de dorinţă. Acum!
Fără să mai facă nimic altceva, el o trimise instantaneu pe culmile extazului. Un ţipăt înfundat izbucni din gâtul ei, ţipăt pe care nu şi l-ar fi putut reţine nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta.
Ameţită, se gândi că până la urmă îi cedase controlul. Şi în timp ce ajungea la orgasm, pulsând aprig în jurul lui, îl trase şi mai adânc în ea, tot mai adânc, până când el o urmă cu un sunet de satisfacţie aspru, dur şi foarte masculin.
Ford încă era îngropat adânc în trupul superb al Tarei când auziră uşa din faţă a casei deschizându-se, iar apoi închizându-se.
-Tara? strigă o voce masculină, una care o făcu pe Tara să tresară sub Ford.
-Nu! şopti ea, apoi îl dădu la o parte pe Ford şi se ridică în capul oaselor, cu cearşaful strâns la piept, cu ochii măriţi şi îngroziţi. Nu se poate!
- Cine-i tipul? întrebă Ford încruntându-se.
- Tara? Eşti aici?
Punându-se în mişcare, Tara sări din pat şi începu să se îmbrace rapid.
- Imediat! strigă ea. Cobor acum.
-Mda, tocmai ai făcut sex, murmură Ford. Avea pe fund urmele unghiilor ei drept dovadă. Cine este, Tara?
Ea îşi căută sandalele, apoi îşi dădu seama că Ford încă era întins pe pat.^Gol.
- O, Dumnezeule! Imbracă-te!

încerca să-şi aranjeze părul, când el se ridică şi o lipi de el, curmându-i mişcările frenetice.

- Spune-mi!
- E Logan, rosti ea cu glasul sugrumat şi se desprinse de el.
El rămase locului.
- Logan, spuse el încercând să-şi amintească. Logan, fostul soţ?
-Da. Stai... încremeni în timp ce îşi punea rochia, îl cunoşti.
- Ştiu doar că îi place să apară în toate ziarele şi revis-tele. Iar cândva, apăreai şi tu alături de el. O prinse de braţ înainte ca ea s-o ia la fugă. Se presupunea că ceea ce tocmai făcuseră nu fusese decât sex, dar asta nu însemna că era încântat să descopere că fostul ei soţ dădea târcoale prin preajmă. De fapt, era categoric nemulţumit de asta. Ce caută aici?
-Nu ştiu. Tara îşi cuprinse obrajii în mâini. Iar tu tot dezbrăcat eşti.
- Da, iar cu mai puţin de trei minute în urmă, asta îţi făcea plăcere, rosti el cu asprime. Nu ştii ce vrea?
Ea îşi lipi capul de pieptul lui.
- Habar n-am.
Ford îi cuprinse cu o mână părul mătăsos şi o trase încetişor, până când ea se uită la el.
- M-ai întrebat dacă mă culc cu cineva. Poate că eu ar fi trebuit să te întreb dacă te culci cu cineva.
-Nu mă culc cu nimeni! De doi ani! închise ochii. De doi ani, Ford.
El îşi trecu un deget peste maxilarul ei.
-Foarte mult timp, murmură el. în regulă, deci ea şi Logan nu mai făceau sex. Asta era bine. Nu că ar fi trebuit să-i pese. De ce-ai aşteptat atât de mult?
- Pentru că n-am găsit pe nimeni cu care să vreau să fiu, spuse ea pe un ton oarecum defensiv. Iar acum există doi bărbaţi, iar unul e gol şi miroase a mine, şi...
El o sărută lung şi apăsat. Era o nebunie. O prostie. Şi, Doamne, atât de bine!
-... şi are gustul meu, şopti ea şi gemu când se despăr-ţiră. O, Dumnezeule, Ford!

Fiindcă ea arăta atât de adorabil de nefericită şi con- fuză, şi panicată - toate fiind o raritate în cazul ei Ford suspină şi îi mângâie părul.
- Pot rezolva partea cu îmbrăcatul. In celelalte privin-ţe, eşti pe cont propriu, asta dacă nu vrei să te ajut să-l faci să plece dracului de-aici.
- Poftim? Nu!
Au! Dar îi aminti foarte bine ce era de fapt între ei. Şi ce nu era.
- Ford. Nu pot face asta cu tine, şopti ea.
- Ce anume?
- Asta. Nu a mers atunci şi nu va merge nici acum.
Da, el ştia asta. Aşa că habar nu avu de ce o lipi de
perete şi o sărută din nou, apăsat şi pătimaş, până când ea se agăţă de el. Poate că fusese un lucru prostesc, ma- cho, ticălos ce făcuse el, dar faptul că ea păru complet ameţită când el se retrase îl ajută foarte mult.
-Nu cred că noi doi am încheiat-o, rosti el cu un calm pe care nu-l simţea nici pe departe.
-Trebuie. îşi muşcă buza de jos. Eu lucrez...
-Toată lumea lucrează, Tara.
- Lucrez la felul meu de a fi, se răsti ea grăbită, arun-când foarte nervoasă o privire rapidă spre uşă. Când am fost împreună, eram foarte tânără şi nu ştiam... Nu ştiam cum trebuie să te porţi într-o relaţie. N-am ştiut să mă dăruiesc.
- Dar cu Logan cum a fost? Ai ştiut ce să faci?
-Nu. îşi ridică privirea spre el, ochii ei de culoarea
whisky-ului făcându-l să se topească. în cazul lui, am făcut invers. M-am dăruit prea mult. I-am dăruit totul. Nu pricepi? Trebuie să-mi dau seama cum să fac să nu mai repet greşelile.
-La asta lucrezi? întrebă el. încerci să-ţi dai seama cum să te dăruieşti, dar fără să te pierzi?
-Da!
Ah, la naiba! Dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune, acela era singurul care reuşi să-l impresio-neze, aşa că îi mângâie obrazul.
- Şi cum merge?
- în clipa asta? Nu prea bine.

-Tara...

Dar ea se dădu îndărăt şi clătină cu hotărâre din cap. Nu dorea ajutorul şi nici compătimirea lui. Aşa era cin- stit. Iar el oricum nu dorea să fie implicat din nou în aşa ceva.
Cel puţin nu în afara dormitorului.
- Tara? strigă Logan din hol.
Ford se crispă.
Tara închise ochii.
- Imediat, Logan!
- Nu uita condiţia mea, rosti Ford încet.
- Să nu te ignor.
- Corect. Şi mai e una.
- Ford...
Dădu să se îndepărteze de el, dar el o apucă de braţ.
-Să nu faci ce-ai făcut data trecută, spuse el. Să nu fugi.
- Aveam 17 ani şi eram proşti.
- Partea cu prostia te priveşte.
Gura ei se strânse.
- De fapt, n-am fugit.
-Aiurea!
O lipi de el, riscând s-o enerveze. Nu se putu abţine.
Ei i se tăie respiraţia din pricina panicii.
- Ford! Vorbesc serios, nu pot face asta cu tine. Prima dată, aproape că m-a ucis. Hai să învăţăm din greşeli şi să reducem la minimum pierderile acum.
Mda. Un plan excelent. Să-şi reducă la minimum pierderile. Era perfect logic, mai ales că pentru Tara lucrurile nu decurseseră prea bine ultima dată când venise în Lucky Harbor - în mare măsură din cauza lui. Oricum, erau mari şanse ca ea să plece cât de curând. Iar asta era în regulă. Ştia că ea merita mult mai mult decât să rămână într-un loc de care n-o legau decât nişte amintiri urâte.
El fiind una dintre ele. Fără îndoială, cea mai urâtă amintire a ei. îşi puse hainele şi, fără un alt cuvânt, îi oferi Tarei ce-şi dorea, ceea ce îşi spuse că-şi dorea şi el. Ieşi pe uşă şi străbătu holul, dând din cap spre

bărbatul pe care îl cunoştea ca făcând parte din lumea curselor auto.
Logan Perrish avea 1,83 metri, păr negru şi ochi negri. Era într-o formă fizică mai mult decât decentă şi părea îmbrăcat de un designer pentru o fotografie de copertă. Era o pereche potrivită pentru eleganta şi sofisticata Tara, ceea ce îl făcu pe Ford să-şi dorească să-l dea afară.

Logan se uită la Ford, apoi îşi îndreptă semnificativ privirea spre locul de unde apăruse Ford şi care era evident dormitorul.
-Eşti... oaspete? întrebă el. Nu credeam că hanul s-a deschis deja.
Ford deschise gura pentru a-i răspunde, însă Tara, care ieşise şi ea din dormitor, i-o luă înainte.
- Chiar va fi cu cazare şi mic dejun, zise ea. Dar nu, el nu este un oaspete. Şi nici tu. Nu poţi să apari când ţi se năzare. Măcar ai bătut la uşă înainte să intri?
Purta rochia, şifonată acum, şi era desculţă. Avea o strălucire clară, iar Ford se simţi mândru de faptul că i se datora.
- Da, am bătut, spuse Logan. N-ai răspuns. Se uită fix la Ford. Nu mi-am dat seama că eşti cu cineva. Aveam să gând să te aştept până te întorceai acasă.
Şi Ford îl privi fix.
Tara scoase un sunet care exprima parţial neîncredere, parţial iritare. Ford recunoscu iritarea, deoarece i-o provoca adesea.
- Nu ţi-ai dat seama că sunt cu cineva, repetă ea încet. Deşi au trecut... câte luni de când n-am mai vorbit?
- Se întâmplă mereu să nu vorbim mult timp. Logan păru confuz. E ceva în neregulă?
- Nu, rosti Tara. Doar că îmi amintesc de ce a dat greş căsnicia noastră.
Logan arătă cu capul spre Ford.
- Cine este?
„Tipul care tocmai s-a culcat cu nevastă-ta, ticălosu- le“, se gândi Ford. Poate că nu avea un viitor cu Tara, dar se părea că nu era atât de altruist, încât să-i dorească un viitor cu Logan.

Tara se uită la Ford şi deschise gura. Apoi o închise. Era clar că habar nu avea ce explicaţie să-i dea.
-Ford Walker, rosti ea în cele din urmă. Ford, el e Logan.
Logan întinse mâna.
- Soţul Tarei.
- Fostul soţ. Tara îl lovi pe Logan în piept. Ce-i cu tine? Şi de ce ai venit iarăşi?
-Mi-a fost dor de tine.
Spre surprinderea lui Ford, Tara izbucni în râs.
- Fii serios, rosti ea în cele din urmă. Spune-mi adevărul.

Logan îi zâmbi amabil şi oarecum trist.
- Chiar mi-a fost dor de tine.
Se apropie de ea, dar Tara ridică o mână şi făcu un pas îndărăt.
-Logan, când te-am părăsit, ţi-a trebuit o lună să remarci că plecasem. O lună, Logan! Aşa că spune-mi despre ce-i vorba cu adevărat.
Logan se uită la Ford.
Apoi şi Tara se uită la Ford. Era clar că partea cu public a serii se încheiase. La dracu'! Dacă ea nu dorea ca el să-l dea afară pe fostul ei bărbat, nu mai era treaba lui, aşa că se îndreptă spre uşă.
capitolul 9
Astăzi este ultima zi a unei părţi din viaţa ta. N-o irosi!
Tara Daniels
Tara auzi uşa închizându-se în spatele lui Ford şi simţi un junghi dureros în piept. Se întrebă ce l-ar determina să lupte pentru ea. Să fie ferm şi să rămână.
Se pare că încă o porţie de sex. Dar în secret ea exact asta sperase, să facă ceva, orice, pentru a-i arăta că nu era doar o modalitate de a-şi petrece plăcut timpul, că...

Că meritau încă o şansă.
- Un nou iubit? întrebă Logan.
Ea fu cât pe ce să-i dea un răspuns sarcastic, dar fiindcă el o întrebase cu voce domoală şi fără reproş, se pomeni răspunzându-i cu sinceritate:
- Mai degrabă, unul vechi, spuse ea.
1 se părea atât de ciudat să-l vadă, în formă, înalt, subţire şi frumos ca întotdeauna. Aşteptă inevitabilul junghi în inimă la vederea lui, dar nu simţi decât durerea pentru ce fusese cândva între ei.
Şi ce nu fusese.
-Mi-ai zis cândva că n-ai avut decât o singură relaţie serioasă înainte de mine, spuse el. Când erai foarte tânără.
-Da.
Ochii lui Logan se lărgiră.
- El este? El e cel cu care...?
Ea se strâmbă. Logan ştia de copil. El fusese singurul căruia îi spusese pentru că, după ce se căsătoriseră, nu dorise să existe vreun secret între ei.
-Da.
- Şi acum sunteţi împreună? întrebă Logan.

-Nu. Dar de îndată ce cuvântul ieşi de pe buzele ei, îşi dori să-l retragă. Dacă ea şi Ford nu erau împreună, atunci de ce simţea acea împunsătură de regret şi acea senzaţie că nu-i fusese loială? De fapt, nu ştiu, se corectă ea.
-In regulă, rosti Logan dând din cap pentru sine. A fost ceva neaşteptat.
Ea clătină din cap mirată de prezenţa lui acolo, atât de departe de lumea lui.
- De ce nu eşti pe undeva, concurând pentru avere şi faimă?
-Mi-am luat liber sezonul ăsta.
Asta nu avea sens. Cursele erau totul pentru Logan. Totul! în plus, era greu, dacă nu chiar imposibil să-ţi iei liber un sezon. Existau obligaţii contractuale faţă de proprietarii echipei şi faţă de sponsori, personal şi mecanici care trebuiau plătiţi.
- Cum a fost posibil...?

Logan îşi ridică o mânecă a cămăşii negre, dezveliri- du-si braţul. Şi bandajul de pe el.
-Ultimul accident mi-a afectat serios ligamentele. Mă aşteaptă două operaţii, ceea ce înseamnă că nu pot concura. Au angajat pe cineva care să mă înlocuiască. Pe termen nelimitat.
-O, Logan! , , . „ ,
Tara suspină ştiind cât de mult însemnau cursele pentru el şi cât de greu îi era să nu concureze.
- E-n regulă, rosti el. Nu mă deranjează pauza.
- De ce? i .
-Deoarece cursele m-au costat ceva de care îmi
este dor. Este vorba de tine, Tara. Te-am pierdut din cauza lor.
Tara îl privi fix. Fusese o vreme când ar ti dat orice să-l audă spunând asta - aşa-zisa ei carieră, braţul drept, orice. Dar lucrurile stăteau altfel acum. Ea era altfel. -Logan...
El clătină din cap.
- Nu spune nimic. Doar gândeşte-te la asta. Oandeş- te-te la mine, bine?
Ea râse uşurel şi se trânti stupefiată pe canapea.
- Mi-a luat doi ani să te uit. Nu pot să uit tot ce s-a întâmplat între noi pur şi simplu pocnind din degete.
- Ştiu, dar nu e nici o grabă, o asigură Logan. O să stau aici toată vara, aşa că...
-Toată vara? Cum adică toată vara?
El zâmbi.

- Pentru a te recâştiga, desigur. Ingenunche în ţaţa ei şi îi oferi acel zâmbet care cândva o făcea să se topească. Nu lua nici o decizie acum, bine? După cum am zis, avem toată vara.
O, Dumnezeule!
- Nu poţi sta aici toată vara!
- De ce?
- Pentru că... Habar n-avea de ce. Şi ce vei face?
El se aplecă şi o sărută pe obraz.
-O să mă gândesc, spuse el.
Tara puse o mână pe pieptul lui, împiedicându-l să se apropie mai mult.

- Şi, continuă el amuzat de limita impusă de ea, este o perioadă aglomerată pentru tine, având în vedere că urmează deschiderea hanului. Te pot ajuta.
Omul avea două asistente personale, care îi făceau toate treburile. Nu-şi spăla singur rufele, nu gătea, nu făcea curat în casă, nu-şi ţinea contabilitatea... nimic.
- Şi cum anume m-ai putea ajuta?
-Hei, m-am schimbat şi sunt mai bun. li aruncă cel mai fermecător zâmbet al lui. Nu ştii asta încă, dar vei vedea.
- Logan...
- Nu e nici o grabă, Tara. Sunt un tip răbdător.
Apoi, la fel ca Ford, dispăru în noapte.
Dimineaţa următoare fu umedă şi ceţoasă. Tara se trezi la revărsatul zorilor şi se duse să se plimbe. Probabil că ar fi trebuit să alerge, dar detesta să alerge. Viaţa ei construită cu grijă se ducea naibii, iar ea deja plănuia să înfulece pe săturate mâncare nesănătoasă. Trebuia să ardă nişte calorii ca măsură preventivă sau, cât de curând, avea să fie silită să treacă la treninguri lălâi.
Tara se plimbă prin oraş şi pe chei, făcându-i cu mâna lui Lance, care spăla cu furtunul zona din jurul magazi-nului său de îngheţată.
Când ajunse la capătul cheiului se întoarse. Ar fi putut să se ducă direct acasă şi să facă un duş plăcut, dar se gândi să se plimbe şi prin port ca să mai ardă câteva calorii.
Sau pentru că Ford era acolo, pe ponton.
Era atrasă de el ca de un afurisit de magnet. Era în-conjurat de piese de barcă, într-o mână avea o unealtă, iar în cealaltă, o piesă şi pe chip i se citea concentrarea.

Când o zări, colţurile acelei guri fantastice, care trezea fantezii, se ridicară. Cu doar câteva ore în urmă, fusese îngropat adânc în ea, trupurile fiindu-le alunecoase de transpiraţie şi mişcându-se în tandem, iar respiraţiile contopindu-se. Chiar şi numai amintindu-şi, atmosfera din jurul lor se schimbă, iar ea fu cuprinsă şi de alte amintiri.
Şi de dor...

Privirile lor se întâlniră şi se susţinură, dar nici unul din ei nu vorbi. Nervii ei vibrară. La fel şi alte părţi ale corpului.
- Te simţi bine? întrebă el în cele din urmă.
Nu era o întrebare de politeţe. Seara trecută fusese plină de sentimente, iar pe chipul lui se vedea o îngrijorare reală. Nu se potrivea cu imaginea din mintea ei - el ieşind pe uşă fără a se uita în urmă.
-Mă simt bine.
- Logan a plecat? întrebă el.
-Nu chiar.
Maxilarele lui se încleştară, iar el tăcu câteva secunde înainte de rosti:
- Cum adică?
- Rămâne aici peste vară. Când el o privi fix în ochi, ea îşi ridică mâinile. Nu a fost ideea mea.
Ford nu zise nimic, dar tăcerea lui spunea multe.
- Deci o să fie neplăcut de-acum înainte? întrebă ea.
El îşi înclină capul.
- Ţi se pare neplăcut?
-Nu sunt sigură încă.
El oftă, murmură ceva ce sună a „nu face asta, omule", apoi îi cuprinse talia cu un braţ. îşi lipi partea de jos a trupului de al ei şi se legănă spre ea.
- Dar acum?
-N-aş folosi cuvântul „neplăcut", izbuti ea să zică. Ford!
Neajutorată în faţa atracţiei sale, nemaivorbind de farmecul lui lejer, sexy, ea se agăţă cu pumnii de cămaşa lui şi îşi sprijini capul pe pieptul său.
Ford îi mângâie părul, un gest de afecţiune şi de posesie blândă, iar ea se lipi şi mai mult de el. „Nu din nou!" spuse creierul ei trupului. „N-o să te culci iarăşi cu el." Insă se părea că nu creierul ei se afla la comandă, fiindcă ea se uită peste umărul lui spre ambarcaţiunea care avea un dormitor sub punte.
Cu un pat.
Ford îi urmări privirea şi râse încetişor.

-	Bine, dar numai dacă mă rogi frumos.

-	Nu e amuzant, rosti ea şi se desprinse de el. în plus, eu sunt transpirată, iar tu eşti murdar.
-Atunci, deja suntem pe jumătate cum aş vrea să fim.
-	încetează!
-	Hei, tu eşti cea care s-a abătut din drum pentru a mă vizita.
Asta era adevărat, dar nu făcea mai puţin iritant faptul că el părea întotdeauna să ştie ce gândea ea.
-	Mă duc să fac un duş.
Unul rece.
-	Ai nevoie de ajutor?
-Nu!
-Mă doreşti tare mult! strigă Ford în timp ce ea se îndepărta.
Da, aşa era. îl dorea chiar foarte mult. Care femeie ar fi putut să nu-l vrea în patul ei? Problema era că Ford avea tendinţa de a consuma multă energie cu lucruri dificile. Iar Tara era cât se poate de dificilă. Ceea ce însemna că trebuia să-i reziste lui şi splendorii lui deoarece deja cunoştea sfârşitul poveştii lor.
Câteva seri mai târziu, Ford se afla la The Love Shack şi servea băuturi. Localul era aglomerat, ceea ce de obicei îi producea satisfacţie. îi plăcea să se afle acolo, să audă flecărelile şi râsetele ştiind că el îi adunase pe toţi laolaltă. învăţase cu mult timp în urmă să-şi facă o familie şi o casă oriunde putea. Iar acolo le avea pe amândouă.
Pereţii localului The Love Shack erau de un roşu pă-cătos de bordel, iar pe ei erau agăţate unelte străvechi de minerit pe care el şi Jax le strânseseră de-a lungul anilor şi în diverse aventuri. De grinzile lăsate la vedere atârnau lămpaşe care luminau mesele cu bănci şi barul confecţionat din uşi vechi din lemn prinse la capete.
Dacă nu se afla pe o barcă, cu vântul bătându-i în faţă şi zburând peste ape cu viteze ameţitoare, Ford era încântat să fie la local.
Era o viaţă simplă, dar în fond şi el era un tip simplu. Faptul că fusese sărac lipit în copilărie îl determinase

să fie astfel. La fel şi faptul că fusese iubit şi protejat de bunica lui în timp ce amândoi munceau pe brânci. Ea spusese mereu că eforturile aveau să dea roade şi că, la pensie, se va retrage în Palm Springs.
Ford avea o mare satisfacţie că reuşise să-i ofere asta, că probabil exact în clipa aceea ea se afla pe veranda casei din Palm Springs cumpărate de el, sorbind ceai cu gheaţă şi privind munţii. Era modul ei favorit de a-şi petrece timpul, în afară de a-i găti în rarele ocazii când o vizita. Se minuna de înălţimea şi de masivitatea lui ori de câte ori intra el pe uşă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că băieţelul pipernicit crescuse atât de mare.
Ford n-o putea învinovăţi. Izbutise să depăşească adolescenţa şi să ajungă la 30 de ani, iar acum, încerca să se poarte matur. Să-şi accepte greşelile şi să nu aibă regrete, deşi cel mai mare regret îl apăsa tot mai mult în ultima vreme.
Tara.
- Pământul către Ford! Sawyer Thompson îşi flutură o mână prin faţa lui Ford. Mai eşti cu noi? Sau vrei să fii singur puţin?
- Am crezut că eşti liber în seara asta.
Sawyer era mare şi lat ca un munte şi putea fi al naibii de intimidant - asta dacă nu crescuseşi cu el şi nu ştiai că nu se uita la nici un film Disney/Pixar pentru că îl făceau să plângă ca o fetişcană. Ford îi turnă o cola - co-manda-standard a lui Sawyer când era de serviciu.
-Am fost chemat la datorie. Zâmbetul lui Sawyer se stinse. Nişte necazuri neaşteptate la Horn Crest.
- Iarăşi nişte planorişti atârnaţi pe undeva?
Ultima dată, planoriştii atârnaţi se dovediseră a fi
Chloe, Lance şi Tucker, care apoi fuseseră arestaţi pentru încălcarea proprietăţii deoarece aterizaseră pe pajiştea cu rododendroni premiaţi ai domnişoarei Azalea. Lance se străduia să aibă parte de cât mai multe aventuri posibil înainte ca fibroza chistică să-l dea gata, iar Chloe şi Tucker, fratele lui Lance, erau foarte hotărâţi să-l ajute.
Dintr-un anumit motiv, asta îl înnebunea pe Sawyer.

Ford fu încântat să constate că asta era o trăsătură de familie - capacitatea unică a celor trei surori de a-i face pe bărbaţi s-o ia razna.
- De data asta, n-au fost planorişti atârnaţi, spuse Sawyer părând uşurat.

Oamenii din oraş o plăceau pe Chloe şi, ori de câte ori făcea câte o trăsnaie care presupunea intervenţia lui Sawyer, el era cel care trăgea ponoasele. Ford ştia că lui Sawyer îi plăcea ordinea. Ordinea cal-mă. Ceea ce însemna că Sawyer şi Chloe erau ca uleiul şi apa. Dar, la fel ca uleiul şi apa, ajungeau adesea împreună. Karma era o ticăloasă cu simţul umorului.
-A fost un grup de adolescenţi, continuă Sawyer. I-am dus acasă la părinţii lor şi am încasato urât de la una dintre mame. Mi-a zis că banii contribuabililor ar fi mai bine folosiţi dacă m-aş ocupa de prinderea tipilor cu adevărat răi. Suspinând, se aşeză pe un scaun înalt şi îşi luă cola. Dar tu ce cauţi aici? Credeam că weekendul ăsta participi la cursa din golf.
Ford dădu din umeri.
- Poate data viitoare.
Sawyer ridică o sprânceană.
- Iţi pierzi curajul?
- Poftim? Nu!
-Atunci, ce-i? O iei deja la vale la 34 de ani?
-Nu mai vorbi prostii. Tu eşti cel care şi-a distrus spatele jucând foosball luna trecută.
Sawyer se încruntă.
- Hei, a fost o partidă fantastică! Genială chiar.
-La fel a fost şi faptul că ţi-ai petrecut restul săptămânii gemând pe o canapea, iar apoi ai făcut muncă de birou o săptămână.
- Şi ce? rosti Sawyer. Am avut parte de un tratament grozav din partea femeilor.
Ford pufni.
- Care femei?
- Hei, chiar am femei.
- Femeile de pe site-urile porno nu se pun.

- Eşti un ticălos, spuse Sawyer fără supărare. Un alt semn al vârstei. Să-i zic Cierei să-ţi rezerve un loc la casa de bătrâni? Şi să-ţi scrie o reţetă pentru Viagra?
Ciera era sora lui Ford şi lucra la un azil de bătrâni din Seattle.
- Eşti mai bătrân decât mine, îi aminti Ford.
-Cu două luni, ceea ce e compensat de faptul că arăt mai bine. De asemenea, nu caut harţă doar fiindcă sunt ticălos.
Ford oftă.
- Nu concurez pentru că n-am chef să călătoresc.

-Şi?
- Şi Jax este prea cumsecade cu clienţii noştri obişnuiţi, aşa că trebuie să stau aici pentru a-l împiedica să exagereze.
-Şi?
-Şi-
Rahat! Nu mai avea nimic de spus.
- Recunoaşte, zise Sawyer. Nu pleci pentru că a apărut fostul soţ al Tarei, iar tu nu vrei să-ţi pierzi locul.
Ford îşi trecu degetele prin păr.
- Mda.
Luciile se apropie timidă de bar. Purta treningul ei roz, care, în combinaţie cu părul alb şi vâlvoi, o făcea să semene cu un beţişor de curăţat urechile. Ochii ei apoşi poposiră asupra lui Ford.
-O votcă cu gheaţă. Bătu cu degetele în bar. Deci, cum merge treaba cu Magnolia de oţel?
Ford îi dădu băutura.
- Poftim?
- Nu face pe prostul, scumpule. Nu ţi se potriveşte.
- Ba i se potriveşte, rosti Sawyer îndatoritor.
Ford îi luă sucul.
-Hei!
-Tara, i se adresă Luciile lui Ford. Vorbesc despre Tara. Bău votca dintr-o înghiţitură, precum cineva care făcea asta de un catralion de ani. Fostul ei soţ e aici. Să ştiţi că este o adevărată celebritate.
Ford oftă. Ştia.
Luciile îl înghionti.

- E mai tare decât tine, băiete.
Ford începu să-şi dorească să nu fie împotriva băutului cât timp servea la bar.
- Nu vreau să vorbesc despre asta, Luciile.
-Ei bine, poate că tu nu vrei, dar toţi ceilalţi vor. Trebuie să fii deştept! Deştept! Se întinse peste bar şi îl împunse în stomac cu degetul ei osos. Mă asculţi?
- Da, ascult. Ford îşi frecă abdomenul. Au!
- Deştept, fii atent ce-ţi zic!
De parcă el nu ştia asta. De parcă asta nu fusese întot-deauna problema - că el nu prea se ridica la standardele Tarei. Lucru care i se confirmase din nou

când îl cunoscuse pe Logan şi văzuse cât de rafinat şi de stilat era fostul ei soţ. Şi nu era numai asta, dar simţise atracţia încă evidentă dintre Logan şi Tara.
Sawyer asculta toate astea cu calmul lui obişnuit.
-Şi de ce crede toată lumea că băiatul nostru este interesat de fată? o întrebă el pe Luciile.
Ea chicoti şi trânti pe bar paharul gol, indicând că mai dorea unul.
- O, e chiar foarte interesat!
Sawyer se uită la Ford, studiindu-l gânditor. După câteva secunde, un zâmbet vag îi arcui buzele.
- Da, cred că ai dreptate.
- Mersi, amice! rosti Ford.
Luciile îl plesni pe Ford în creştet.
- In regulă, zise el. încetează!
- Tu trebuie să încetezi. Nu te mai prosti! E vremea să iei lucrurile în serios, Ford. Măcar o dată în viaţă.
Ceea ce înrăutăţea lucrurile era faptul că, într-un fel, ea avea dreptate. Ford ştia ce vedeau oamenii când se uitau la el - un tip care nu-şi asumase nici o responsabilitate în viaţa lui, poate doar în privinţa navigaţiei. Iar în afară de Tara, în acea vară de demult, nu fusese niciodată cu adevărat cu vreo femeie care să-i fie şi prietenă, şi iubită. în mintea lui, prietenia şi iubirea erau lucruri diferite. Zilele vieţii lui se scurgeau una câte una. Cu navigaţia. Cu barul. Cu prietenii. Cu siguranţă, era drăguţ cu bunica lui, dar ea nu îi cerea prea multe. Banii erau uşor de dat dacă îi aveai.

Adevărul era că, în ultimele şase luni, fusese... neli-niştit. Agitat. Nefericit. Şase luni. Din ziua în care Tara se întorsese în Lucky Harbor. Ceea ce era o mare prostie pentru că nici unul din ei nu dorea s-o ia de la capăt.
Şi totuşi, între ei era ceva de netăgăduit, ceva care depăşea cu mult ce se întâmplase în patul ei. Ceva care îl făcea să vrea să fugă de ea şi să se ducă după ea în acelaşi timp.
Uşa barului se deschise şi intră... „Rahat!11
Logan Perrish.
Era îmbrăcat ca pentru un club de noapte cu pretenţii, nu ca pentru un bar dintr-un orăşel, iar ţinuta lui părea afurisit de scumpă. Ford îşi dori să-l urască, din principiu, dar tipul se opri pentru a-i da un autograf cuiva care şi-l dorise. Era greu să urăşti un astfel de tip. Când Logan ajunse la bar, fu clar surprins să-l vadă pe Ford.

- Salut! Eşti barman?
- Da. Ceva de băut?
- Sigur. Logan cercetă lista cu mărcile de bere dispo-nibile, aflată pe tabla din spatele lui Ford. Am auzit că există o băutură care se cheamă... Ginger Goddess?
De pe scaunul alăturat, Sawyer se strâmbă.
-Trebuie să te afli pe o rază de 15 metri în jurul unei piscine ca să comanzi o asemenea băutură cu fructe, care e potrivită pentru fetiţe. Altminteri, ţi se revocă permisul de bărbat.
Logan zâmbi neimpresionat. Se uită la Ford.
-Tu o faci sau ce?
-Da.
Ford o făcea. Pentru femei. Sawyer avea dreptate, era clar o băutură pentru ţipe.
Logan râse văzându-i expresia.
-Ştiu, ştiu! Dar, dacă are numele unui suc acidulat sau vreo conotaţie feminină, mie îmi place.
In timp ce se apucă de treabă, după ce luă un kiwi, o pară şi un shaker, Ford începu din nou să-şi dorească să-l urască. Din cauza unei nenorocite de Ginger Goddess.

- Ia te uită, faimosul Logan Perrish! rosti Luciile cu vocea ei dură.
- Salut! spuse Logan cu un zâmbet lejer. Eşti pasionată de curse, scumpo?
Ea se hlizi.
- O, da. îşi împinse şerveţelul către el. Un autograf?
Ford îi aruncă peste umăr o privire nedumerită, însă
ea se mulţumi să-i rânjească înainte de a se uita din nou la Logan.
- Ce grozav să te avem aici, în Luclcy Harbor! Ai avut un finiş foarte frumos în Talladega. îmi pare rău de ac-cidentul ulterior. îi atinse braţul bandajat. Sper că nu te doare prea tare.
- Mă vindec foarte bine, o asigură Logan răsucin- du-se ca să se uite la cele două femei care veniseră în partea cealaltă a lui.
Şi acestea îi întinseră şerveţelele pentru a primi un autograf, iar el se conformă.
Ford adăugă în shaker ghimbir, votcă şi gheaţă, apoi se uită la Sawyer.
Sawyer începu să rânjească din nou.

încruntându-se, Ford vărsă băutura lui Logan într-un pahar înalt, apoi turnă şampanie deasupra.
în jurul lui Logan se adunase deja jumătate din bar, de parcă era cel mai grozav lucru de la apariţia pâinii ieliate, iar el, complet înconjurat de fani, se îndepărtă de tejghea.
-O adevărată celebritate, comentă Sawyer adresăm du-i-se lui Ford. Oamenii nu pot rezista la asta.
Ford putea.
- Nu văd nimic grozav la el, murmură Ford. La ulti-mele 18 starturi, nu a condus niciodată cursa mai mult de un tur. Şi se îmbracă de parcă ar crede ce spune presa care e de partea lui.
- Cred că tu ai uitat să-ţi iei astăzi doza de Midol1.
- Şi la naiba! continuă Ford. Să conduci maşina nici măcar nu e un sport.
- Chiar aşa?
Analgezic pentru crampe menstruale (n.tr.)

- Chiar aşa ce?
- Doar fiindcă fostul ei bărbat a venit în oraş, ai de gând să faci în cele din urmă ceva pentru a o cuceri pe femeia căreia îi dai târcoale de şase luni? Jalnic, omule!
- Cine spune că am de gând să fac ceva?
- Văd că te pregăteşti, rosti Sawyer.
- Nu vezi nimic.
- De când eram la gimnaziu, te-am tot urmărit cum te pregăteşti să faci ceva. Nu ţi-ai schimbat tactica prea mult.
- Cum zici tu! Ford mută câteva pahare dintr-o parte în alta, ca să pară ocupat. Şi practic, am făcut prima mişcare înainte de sosirea lui Logan.
Simţi că îi atinge cineva mâna şi îşi coborî privirea spre Luciile.
- Nu-ţi face griji, scumpule, şopti ea teatral, de probabil că o auziră şi oamenii din Seattle. Noi o să te ajutăm s-o capeţi pe fată.
-Noi?
Ea arătă spre patru femei care păreau chiar mai bătrâne decât ea, toate date cu rujuri strălucitoare şi cu păr albastru de diferite nuanţe.
- O să înclinăm balanţa în favoarea ta, rosti ea. Dar ar fi fost de mare folos dacă ai fi apărut şi tu vreodată la televizor câştigând o cursă.

-Am apărut! Ford îşi cuprinse între degete baza nasului. Ascultă-mă, Luciile! Nu vă amestecaţi! Auzi ce-ţi spun?
Dar Luciile se întorsese deja spre gaşca ei.
-Nu va fi uşor, fetelor, le zise ea. Dar putem s-o facem. Pentru Ford, da?
- Pentru Ford, repetară ele.
Ticălosul de Sawyer rânjea.
- Gata, rn-am săturat! îi spuse Ford lui Luciile. Am terminat-o cu tine!
- Taci, dragă, rosti ea fluturându-şi nepăsătoare mâna. Noi lucrăm aici. Şi dacă tot stai degeaba făcând pe fru-muşelul, mai bine ne-ai pregăti o carafă cu mărgărită.
Dumnezeule!

Ford îşi îndeplinise sarcina pe jumătate când Logan reveni la bar pentru a comanda altă băutură.
-Nu-mi spune, rosti Ford. Mai vrei o Ginger Goddess.
-Nu. Logan rânji._Voiam doar să aflu dacă ştii cum să faci o fetiţă să bea. înţelegi? E o băutură pentru fetiţe. Mi s-a părut nostim. Mersi!
încă stând intr-o rână pe scaun, Sawyer râse.
în regulă, Ford chiar se săturase. O termina cu toţi! Ce ticăloşi!
Luciile îl rugă din nou pe Logan să-i dea un autograf.
-Nu ţi-am dat deja unul, scumpo? întrebă Logan.
- Ba da, dar ăla era pentru eBay. Luciile îl bătu pe braţ şi arătă spre Ford. Ai cunoscut-o pe vedeta locală?
Logan se uită la Ford.
- Da, dar nu ştiam că este vedetă.
Ford se aşteptă să menţioneze cineva cele două victorii ale sale în American Cup şi poate premiul ISAF Rolex World Sailor of the Year. Plus cele două medalii de aur.
- Ba da, domnule, rosti Luciile. Ford face cea mai bună mărgărită de pe Coasta de Vest.
Sawyer se înecă şi făcu semn că avea nevoie de apă. Ford îl ignoră.
-A! adăugă Luciile. Şi se pricepe foarte bine şi la bărci.
Ford fu sigur că un vas de sânge din spatele ochiului stâng era pe cale să-i explodeze. Trase adânc aer în piept pentru a se calma. Nu-l ajută, dar consideră că nu merita să pomenească faptul că apăruse în Sports lllustrated.
Sawyer continuă să tuşească, iar Ford speră că îşi înghiţise limba.

Luciile gesticula cu paharul în timp ce rosti:
- Chiar deunăzi, Ford se ocupa de Lucky Harbor Inn pentru ele. E un băiat aşa de bun!
Logan rânji.
- Ce drăguţ!
-O, Ford al nostru este o adevărată partidă, continuă Luciile, iar prietenele ei cu păr albastru dădură cu înţelepciune din cap. Şi Tara e de aceeaşi părere - zilele

trecute l-a adus la şedinţa noastră şi l-a făcut să-şi dea cămaşa jos pentru doamne.
Fu rândul lui Ford să se înece.
-Nu aşa s-a întâmplat. Eu...
- Nu te ruşina, dragă! Arăţi foarte bine fără cămaşă. Luciile se uită la Logan. Dar sunt sigură că şi tu arăţi bine fără cămaşă. De fapt, poate că am putea organiza un concurs chiar acum.
Dumnezeule!
Prietenele lui Luciile îşi îndreptară şi mai mult trupu-rile şi dădură din nou din capetele cu păr albastru.
Logan râse, dar se uită la Ford o clipă îndelungată.
Şi Ford îl privi fix. Văzu în ochii lui Logan licărul provocării. Nu, nu aveau să participe la un concurs de dat jos cămăşile, dar o competiţie avea să fie. Să înceapă jocul!

capitolul 10

în viaţă, scopul nu este să-ţi găseşti şinele, ci să-l creezi-
Tara Daniels

Tara îşi petrecu următoarele câteva zile organizând şi reorganizând bucătăria hanului.
Aveau să ofere şi cazare, şi mic dejun.
Maddie se ocupase de acte şi de inspecţia necesară, Chloe, de coşurile speciale pe care oaspeţii le puteau comanda dacă doreau să ia mâncare la drum, iar Tara se ocupa de meniu, de reţete şi de proviziile suplimentare de care aveau nevoie.
Chiar era posibil ca afacerea să le reuşească.
Tarei nu-i venea să creadă că acceptase şi că, pe măsură ce trecea timpul, ideea îi plăcea tot mai mult. Era extraordinar să facă în sfârşit ceva ce-şi dorise dintotdea- una - să-şi câştige traiul gătind în propria bucătărie.

însă era şi înfricoşător fiindcă existau toate şansele să aibă parte de un eşec colosal. Nu era ca şi cum ar fi avut un palmares deosebit în privinţa reuşitelor.
însă întotdeauna exista o primă dată. Asta îşi spuse. Şi îi dădu speranţă.
Fiindcă telefoanele începură să sune, iar turiştii să facă rezervări, fiindcă Chloe încă tot venea şi pleca şi fiindcă Maddie începu să simtă că nu mai face faţă, dădură un anunţ pentru a angaja pe cineva cu jumătate de normă. Stabiliseră deja interviuri cu câţiva liceeni şi sperau să găsească unul dispus să muncească relativ ieftin.
O mulţime de curioşi din Lucky Harbor trecură pe la han: Luciile aducând reţete, Lance şi Tucker propunân- du-le să le livreze în weekenduri îngheţată de la magazinul lor, Sawyer pentru a căpăta nişte cafea - hanul era în drum spre serviciu, iar el prefera cafeaua Tarei celei de ja secţie.
în orice caz, distragerile alungară o parte din spaima legată de iminenta deschidere şi ocupară cu totul mintea Tarei, nemailăsând loc pentru celelalte probleme ale ei.
Cum ar fi problemele cu bărbaţii.
Până şi faptul că îi putea trece prin minte expresia „problemele cu bărbaţii*' era pe cât de uimitor, pe atât de ridicol. Ea nu avea probleme cu bărbaţii. Ea nu avea bărbaţi!
Spre surprinderea ei, Logan vorbise serios în privinţa rămasului în oraş. închiriase o căsuţă pe plajă, la câţiva kilometri mai sus pe drum, şi trecea pe la han în fiecare zi. Tara habar n-avea ce să înţeleagă din asta. Cât durase căsnicia lor, ea îl tot căutase pe el. I se părea cel puţin ciudat că lucrurile se inversaseră.
în ceea ce-l privea pe Ford, el era prin preajmă, într-una dintre serile trecute, când se duseseră la The Love Shack cu Chloe şi Maddie, el o servise cu băuturi. Cu o zi în urmă, venise în port şi lucrase la barca lui.
Dar nu mai vorbiseră în particular. Şi având în vedere faptul că ea ştia că el era conştient de prezenţa lui Logan în oraş, pricepuse mesajul nerostit.

El nu avea de gând să insiste, să preseze sau să lupte pentru ea. Nu o mira. Ford niciodată nu insista, nu presa, nu lupta. Lucrurile fie îi veneau de-a gata, ca molia la flacără, fie nu se întâmplau.
Nefiind molie, Tara era liberă să facă ce voia. Doar că nu era tocmai sigură ce voia.

Bine, asta era o minciună gogonată. Ştia ce voia, şi anume pe Ford Walker, şi asta imediat. Dar a naibii să fie dacă avea să mai treacă prin ce trecuse deja o dată...
La o săptămână după nu prea ciudata dimineaţă „de după“, Tara ieşi din casă odată cu zorii ca să-i dea înapoi tigaia de clătite, pe care o folosise şi care îi plăcuse la nebunie. Când va avea o sută şi ceva de dolari cu care să nu ştie ce să facă, îşi va cumpăra şi ea una.
Drumul cu maşina până acasă la el dură zece minute, zece minute pe care îşi spuse că de fapt nu-şi permitea să le irosească. Ar fi trebuit să-i dea tigaia în port. Doar că, atunci când era vorba de Ford, Tara nu avea nici urmă de raţiune.
Cel puţin era destul de uşor de ajuns acasă la el. Locuia pe faleza de deasupra hanului. In timp ce soarele începea să se ridice deasupra munţilor, făcând dimineaţa să capete o strălucire rozalie, ea parcă maşina şi porni pe aleea lui. O părticică din ea spera în secret că-l va găsi în pat. Dar zău că era o părticică foarte mică.
O parte mai mare spera că el era la duş.
Se uită în jur şi îşi dădu seama că nmi vedea maşina, ceea ce-i curmă elanul de a-l trezi. Intrebându-se unde era sau cu cine putea fi atât de devreme, se opri locului.
„Nu-i treaba ta“, îşi spuse ea. „Absolut deloc.“ Suspină, îşi scoase mobilul şi îl sună.
- Bună, rosti el cu obişnuita sa voce sexy. Ţi-a fost dor de mine?
Ea ignoră şi cuvintele lui, şi fluturii pe care sunetul vocii lui îi stârnise în stomacul ei.
- Vreau să-ţi dau înapoi tigaia, zise ea. Sunt pe veranda ta.
Făcu o pauză sperând că el îi va spune unde se afla.
- Intră, spuse el şi îi dădu codul ca să deschidă uşa.
-Unde s-o pun, în bucătărie?
- Sau pe patul meu, rosti el.
-Vrei să-ţi pun pe pat tigaia Le Creuset? repetă ea fără a-i veni a crede.
-Nu, pe tine te vreau pe patul meu. Ce porţi?
Ea îndepărtă telefonul de ureche şi se holbă la el.
- Nu pot să cred că mă întrebi asta.
- Nu contează, spuse el. O să mi te imaginez aşa cum aş vrea să fii îmbrăcată.
- Cum anume?
Cuvintele îi ieşiră din gură înainte de a le putea opri, simţindu-se fascinată fără voie.

- Hmm, făcu el pe un ton mătăsos. Poate, în costum de subretă franţuzoaică.
-Asta-i demodat şi antifeminist, izbuti ea să zică în cele din urmă, cu o voce cam slabă. Ca să nu mai spun că e şi umilitor.
-îmi place partea cu umilinţa, rosti Ford gânditor. Câteva „da, domnule11 mi-ar plăcea.
- Eşti serios dereglat.
- Fără îndoială.
Vocea lui era joasă şi sexy, şi o făcu să uite de sine, o făcu să uite că tot ce dorea el era trupul ei. Mai ales că, în clipa aceea, şi ea îl dorea pe al lui.
-Pot ajunge acolo în 20 de minute, rosti el cu un zâmbet în glas.
-Nu. Nici să nu te gândeşti! Tara ignoră fluturii din stomac. Nu se putea abţine. Deşi era un neanderthali- an, tot o stârnea. Sigur, tocmai îşi imaginase că-l surprinde la duş, dar aia fusese doar o fantezie. Iar ea avea nevoie să fie ferm ancorată în realitate. Am încheiat discuţia pe tema asta.
- Pariez că te pot face să te răzgândeşti.
- Nu mă îndoiesc, spuse Tara. Dumnezeule, trebuia să se caute la cap! Dar tu eşti un tip drăguţ, aşa că n-o vei face.
-Nu sunt un tip chiar atât de drăguţ.
Minunat. Absolut minunat!
- Ai fost un tip absent.
El rămase tăcut câteva clipe.

-M-am gândit să nu complic lucrurile.
Cum ar fi împăcarea cu Logan. Tara trase adânc aer în piept.
-Te gândeşti vreodată că uneori merită să complici lucrurile?
-Nu!
Rapid, tranşant şi brutal de sincer. Aşa era Ford. Va trebui să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, tastă codul şi auzi broasca deschizându-se.
- Eşti sigur că nu vrei să-ţi las tigaia la uşă? întrebă ea. Ar fi în siguranţă.
In Lucky Harbor, totul era în siguranţă. Cu excepţia inimii ei, după cum descoperea Tara.
-Te temi să intri în bârlogul meu? o ironiză Ford.
- Ha! Nu. O să ţi-o las pe masă.
- In regulă. Făcu o pauză. Ai de gând să arunci o pri-vire, dacă tot eşti acolo?
-Nu. „Poate." Unde să arunc o privire?
- Nu ştiu. In sertarul cu lenjerie?

Ultima dată când îi atinsese lenjeria, fusese pe el. Gândindu-se la chiloţii lui BVD, simţi cum se încinge.
- Nu, zise ea repede.
Prea repede, aşa că el râse încet.
- Poţi s-o faci dacă vrei, spuse el coborându-şi vocea. Poţi să faci ce vrei, Tara. Să-mi frunzăreşti revistele porno, să-mi mănânci enchilada pe care am făcut-o aseară după reţeta bunicului lui Carlos...
-Stai! Uită rapid de chiloţi, de pornografie şi de sexul cu el. Ţi-a dat Carlos reţeta bunicului lui? Eu i-o cer de nu ştiu când.
-Da, dar îl scoţi în fiecare săptămână în larg şi-l înveţi să navigheze? II înveţi cum să agaţe fete astfel încât să atingă toate bazele?
- Să atingă toate bazele?
- Ca la baseball, prima bază, a doua bază...
- O, Dumnezeule! rosti ea. Ce ticălos eşti!
El râse din nou.
- Mă declar vinovat.
Tara suspină.
- Bine, e un club al băieţilor - asta vrei să spui?

- îhî! Şi îmi face plăcere să-ţi zic că n-ai echipamentul necesar pentru a ni te alătura.
-Vreau reţeta aia, Ford.
- Numai bărbaţii au dreptul s-o aibă. A fost transmisă astfel din generaţie în generaţie.
- Inventezi!
El nu zise nimic, dar ea literalmente îl auzi zâmbind.
- Te rog! insistă ea.
- O, cât de mult îmi plac aceste cuvinte rostite de tine!
- Ford!
- Sunt chiar aici, Tara.
încă vorbea cu vocea lui de dormitor. Ceea ce - şi avea motive întemeiate să ştie - o făcea să fie sută la sută proastă.
- Ce-ai face ca să obţii reţeta? dori el să ştie.
Ea clătină din cap.
- O să închid acum.
- Bine, dar, dacă te răzgândeşti şi vrei să te joci cu lenjeria mea, dă-mi un mesaj şi vin imediat. Poţi să te joci cu cea pe care o port.
Ea simţi că se umezeşte şi închise repede telefonul. Nu avea să-i dea nici un mesaj. Nu avea să-şi îngăduie să facă asta. Era mult prea riscant având în

vedere că era vorba despre el, căci el nu era dispus să rişte nimic. Mai trecuse prin asta.
Intră în casa lui spaţioasă şi masculină, tocurile ei răsunând pe duşumeaua din lemn de esenţă tare. Avea
0 canapea mare şi un televizor cu ecran plat şi mai mare. Un perete era format numai din geamuri care dădeau spre apă. Şi - realiză ea - spre port.
Spre portul de ambarcaţiuni mici de la Lucky 11 arbor Inn.
Se întrebă dacă el stătuse vreodată acolo şi încercase s-o zărească.
Amintindu-şi că misiunea ei era să lase tigaia, nu-şi îngădui să se uite la altceva, ci se îndreptă spre l'iicătărie.
Doar că, în drum, ochii ei se abătură asupra poliţei şemineului din living şi asupra fotografiilor de pe ea.
1 Ina era cu Ford, Jax şi Sawyer pe barca lui Ford. Toţi

trei erau bărbaţi superbi, cu trupuri frumoase, bronzate şi se strâmbau la cameră. Se întrebă cine făcuse poza şi dacă sutienul atârnat de catargul din spatele lor îi aparţinea fotografei.
O altă poză era cu Ford într-un grup de bărbaţi, toţi purtând treninguri inscripţionate cu „USA“ şi arătându-şi medaliile. Echipa nautică care participase la olimpiadă.
Ultima fotografie înfăţişa o femeie în vârstă şi două tinere, toate având zâmbetul larg, deschis şi neastâmpărat, precum şi luminoşii ochi verzi ai lui Ford.
Bunica şi surorile lui.
Tara trecu pe sub o arcadă, pe lângă spălătorie, apoi intră într-o bucătărie care îi provocă invidie. Din cauza aparaturii. Şi a blatului Corian. Şi, o Doamne, „ia te uită la cuţitele astea japoneze"! Ce se afla acolo aproa- pe-i provoca un orgasm. Puse tigaia pe masă, se sili să se răsucească şi se îndreptă spre arcadă. Pe uscător era un coş cu rufe curate. Atrasă de mirosul proaspăt, se opri în mijlocul spălătoriei şi trase adânc aer în piept.
Era jalnică.
Deasupra rufelor din coş era un tricou pe care scria mare „LUCKY HARBOR SAIL1NG CHAMP"“. Cândva, fusese gri, dar, de la atâta spălat de-a lungul anilor, ajunsese aproape alb. Ştia că Ford primise două tricouri în acea vară de demult, când participase la prima competiţie nautică, pe-atunci nefiind decât un băiat bun la toate în echipa locală.
Ea avea celălalt tricou. El i-l dăduse, iar ea îl purtase până se ponosise şi ajunsese să doarmă îmbrăcată cu el. II păstrase, fiind una dintre puţinele ei

comori adevărate. Din păcate, îl purtase şi în noaptea în care hanul luase foc, cu şase luni în urmă, şi fusese distrus. Incapabilă să se abţină îşi trecu degetele peste tricou, apoi îl ridică. Ei bine, asta era, el o invitase să se joace cu lenjeria lui, iar un tricou putea intra în această categorie. îşi lipi faţa de bumbacul moale, decolorat şi îşi simţi genunchii tremurând puţin, deşi mirosea a detergent, nu a el. 1

1 Campionul la navigaţie din Lucky Harbor (în limba engleză, în original) (n.tr.)

îşi dorea tricoul.

„No face...“A

Dar o făcu. îi fură tricoul.

Se întoarse la han cu el în geantă şi se duse direct în port, apoi la capătul pontonului.

Avea nevoie să-şi revină.

Trase în piept aerul umed şi sărat. Să se aşeze fu o adevărată provocare din cauza fustei-creion, dar, după ce izbuti, îi făcu plăcere să audă apa pleoscăind la picioarele ei şi să simtă soarele pe faţă. Sigur, asta însemna nişte pistrui nedoriţi şi aproape că scăpă în apă o sanda Jimmy Choo, dar îi făcu tare bine să asculte apa lovindu-se de lemn şi să vadă bărcile legănându-se pe micile valuri.

Atmosfera aceea era chiar mai bună decât ciocolata neagră pentru a-i stimula secreţia de endorfine şi a o ajuta să se relaxeze.

Mai bună decât orgasmul.

Bine, nici chiar aşa. Nimic nu era mai bun decât orgasmul, dar asta era pe locul doi.

îi furase tricoul. Dumnezeule mare, o lua razna!

Doi adidaşi ponosiţi apărură la periferia câmpului ei vizual. Urmară picioarele lungi, un şort albastru şi un tricou alb.

Iar apoi un zâmbet care îi făcu inima să stea în loc.

- Deci, nu te-ai băgat în patul meu, zise Ford aşezân- du-se lângă ea.

- De unde ştii că n-am stat până m-am plictisit să te aştept? întrebă ea.

Sprânceana lui se ridică atât de mult, încât dispăru sub părul care îi căzuse pe frunte.

-Vrei să-mi spui că am ratat o şansă?

- Scumpule, n-ai avut niciodată nici o şansă.

Ford rânji, îi cuprinse umerii cu un braţ şi o trase spre el. Mirosea fantastic. A aer sărat şi a ocean, şi a lemn.
Şi a bărbat.
Un miros foarte masculin.
- Mincinoaso, rosti el cu afecţiune.
Asta era adevărat.

- Mi-ai invadat spaţiul personal, remarcă Tara.
-N-ai zis asta când ne-am... făcut de cap, zise el când ea îi trase un cot în burtă. Rânji imperturbabil. A, nu te jena că m-ai atacat în bucătăria ta.
- Poftim! în seara aceea, numai tu ai fost de vină, îi spuse ea. îmi aranjai condimentele în dulap şi mi-ai fă-cut pui fript, şi arătai... „Sexy. Al naibii de sexy!“ Adică practic mi-ai băgat cu forţa drăgălăşenia pe gât.
- Drăgălăşenie, repetă el verificând cuvântul de parcă era o sământă amară. Eu nu sunt drăgălaş.
- Bine, asta-i adevărat. Eşti mult prea puternic pentru a fi drăgălaş.
El îşi înclină capul.
- Şi tu chiar crezi că noi am făcut sex numai fiindcă am vrut eu?
Obrajii ei începură să se înfierbânte, la fel ca şi alte părţi ale trupului.
-Spun doar că m-ai sedus cu toată...
-Mai zi o dată „drăgălăşenie", o avertiză Ford, şi o să te dezbrac chiar aici ca să-ţi arăt cât de puţin drăgălaş pot să fiu. O să-ţi arăt până o să-mi strigi numele!
- Bine, stai. Chiar ţipă cineva în timpul orgasmului? Adică citeşti mereu despre asta în cărţi, dar...
El râse.
-în regulă, deci tu nu ţipi. Se aplecă spre ea. Dar respiraţia îţi devine neregulată şi anevoioasă - ceea ce, apropo, îmi place la nebunie -, iar apoi torci uşurel şi foarte sexy, şi...
Ea îi dădu iarăşi un cot.
-Ţi-am spus că nu sunt drăgălaş, zise el frecându-şi coastele.
Ea îşi înăbuşi dorinţa de a rosti încă o dată „drăgălaş" ca să vadă dacă el îşi punea în practică ameninţarea. Se uită în jur ca să verifice dacă erau singuri, pentru orice eventualitate...
El râse din nou, apoi îşi apropie buzele de urechea ei.
- Rămâi la povestea ta, Tara?
Ea se cutremură.
- Că tu m-ai sedus? Da.

-Suntem chit, să ştii. îi muşcă uşurel lobul urechii cu dinţii, făcând-o să tremure. Fiindcă tu mă tot seduci de când ne-am cunoscut.
O sărută sub maxilar, apoi de-a lungul tâmplei, în vreme ce ea se străduia să nu se topească.
- Ce... ce faci?
-Vreau să văd cât de departe mă laşi să merg.
„Controlează-te!“ îşi impuse ea fiindcă el ajunsese la colţul gurii ei, şi se controlă cu toată puterea. Agăţân- du-se de el. Ford o ţinea atât de strâns, încât Tara n-ar fi putut să se desprindă nici dacă ar fi vrut şi, având în vedere sunetul aspru care îi scăpă, probabil că nici nu i-ar fi permis.
- Nu facem asta din nou, spuse ea. Ştii că n-o facem.
El îi apucă buza de jos cu dinţii şi trase puţin de ea.
- Ştiu. Doar că nu-mi amintesc de ce.
Ea îşi cufundă degetele în părul lui. Era bogat şi mătăsos, şi ondulat, iar ea îl adora.
- Pentru că...
El o sărută lung şi apăsat, iar mâna îi coborî pe spinarea ei, lipind-o şi mai tare de el.
- Ford. Ford, stai!
El zâmbi cu buzele lipite de ale ei.
- Lasă-mă să ghicesc. Gura lui o mângâie delicat cu fiecare cuvânt. Mai ai ceva de spus.
-Da! Tu ... Nu putu gândi. ... aduci necazuri. Ştii asta? îmi faci necazuri.
- Poate. Dar îţi fac necazuri numai câteodată, spuse el cu vocea aceea răguşită, ademenitoare, care o făcea să-i ofere tot ce-şi dorea el.
- Şi cum eşti când nu provoci necazuri? izbuti ea să rostească. Un adevărat cercetaş?
- Mă tem că nu. Dar uneori am intenţii onorabile.
- Cum ar fi acum?
- Nu. Ochii lui de un verde profund îi întâlniră pe ai ei. în clipa asta, intenţiile mele categoric nu sunt onorabile.
Şi o sărută din nou. O sărută până când se agăţă de rl de parcă era pe cale să se înece, iar el era un colac de salvare.

-O! Ăăă... scuzaţi-mă...
Amândoi întoarseră capul spre tânăra aflată pe ponton, îmbrăcată cu o fustă scurtă drăguţă şi cu un tricou de bumbac. îşi ridicase mâinile la ochi pentru

a-i feri de strălucirea soarelui, iar părul castaniu cu şuviţe decolorate de soare îi flutura pe spate.

- Bună, îmi cer scuze. Eu sunt Mia Hutchinson.

Era o liceană din Seattle care sunase în urma anunţului, stabilind cu Tara un interviu pentru dimineaţa aceea.

- Bună, Mia! Cu genunchii încă tremurând, Tara se ridică. Ar fi fost prea mult să spere că isprava ei cu Ford nu fusese văzută, dar intenţiona să ignore asta. „Negare, eu sunt regina ta!“ Ai venit chiar la timp.

Şi Ford se ridicase.

- Credeam că am stabilit să ne vedem după-amiază, îi spuse el fetei.

Tara se uită la el.

-Nu, are un interviu cu mine pentru o slujbă la han.

- De fapt, rosti Ford, pe mine m-a sunat ca să-mi ia un interviu pentru un articol despre navigaţie, pe care îl scrie.

-Ăăă, da, zise Mia crispându-se puţin. De fapt, v-am sunat pe amândoi. Mi-am adus CV-ul. Scoase un plic din geantă. N-am avut slujbe anterioare relevante, aşa că am folosit CV-ul pe care l-am făcut la cursul de economie, semestrul trecut. Şi înainte să întrebaţi, nu, n-am lucrat pentru Facebook sau Bill Gates. Şi nici n-am fost asistenta personală a managerului echipei Mariners. Ezită, părând mai tânără decât cei 17 ani pe care îi avea. însă recomandările sunt reale. Se uită spăsită la Ford. Am nevoie de o slujbă, dar am inventat povestea cu articolul.

- De ce? întrebă Ford.

- Pentru că voiam să vă cunosc pe amândoi într-un loc unde să nu vă şochez prea tare. Faptul că v-am găsit pe amândoi aici bănuiesc că a fost un noroc.

Tara încă stătea foarte nemişcată, în opoziţie cu inima care bubuia ameninţând să-i sară din piept.

-Ne cunoşti?

Mia îşi muşcă din nou buza de jos, privindu-i cu ochii ei verzi ca muşchiul, care semănau perfect cu ai lui...

Ford.

- Vă cam cunosc, rosti Mia. E o poveste lungă.

-Atunci, zi-o pe scurt, spuse Ford.

„Bine. Bine“, gândi Tara. El era calm, stăpân pe sine. In mod normal, ăsta era rolul ei, dar calmul o părăsise cu câteva minute în urmă, iar ea devenea rapid din calmă şi stăpână pe sine de-a dreptul îngrozită. Pentru că Mia îi amintea de un Ford foarte tânăr.

Dacă ar fi fost fată.
Cu trupul mlădios al Tarei.
- De fapt, am fost foarte surprinsă să vă găsesc... săru- tându-vă, zise Mia cu grijă. Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar, în orice caz, nu la asta.
- Ce-ar fi să ne spui la ce te-ai aşteptat? rosti Ford. Sau vrei să te ajut eu cu asta?
Mia îşi înclină capul, privirea fiindu-i la fel de pătrun-zătoare ca a lui.
- Ţi-ai dat seama, spuse ea părând uşurată.
- Da, rosti el.
Tara nu putu vorbi. La naiba, abia dacă putea respira, întinse orbeşte braţul pentru a găsi un sprijin şi dădu peste mâna lui Ford.
- Eşti a noastră, spuse Ford încet, uitându-se la fată. Eşti fiica noastră.
capitolul 11
Spune întotdeauna adevărul. Astfel, nu mai trebuie
să ţii minte nimic.
Tara Daniels
Până în acel moment, planurile lui Ford pentru ziua aceea induseseră să-i propună Tarei să facă o plimbare cu barca. Iar apoi, consumarea excesului de energie.

Ei fiind goi.
Da, asta ar fi fost chiar în fruntea listei cu lucruri de făcut.
Dar totul se schimbă când Mia se uită la el cu privirea lui verde, cu o expresie uşor provocatoare, dar totuşi pregătită pentru... a fi rănită şi respinsă, după cum realiză el simţind un junghi puternic în piept.
Câţi ani se gândise la copilul la care el şi Tara renunţaseră!
17 ani.
Şi tot atâţia ani se întrebase dacă acel copil va fi fericit şi împlinit, şi inteligent şi dacă... intr-o bună zi, va apărea la uşa lui.
Hristoase, nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o asemenea tensiune! Nici măcar în faţa unor valuri de 12 metri, care ameninţau să-i zdrobească barca. Nici măcar când se aflase pe podiumul olimpic, primind medalia în numele ţării sale. Niciodată!
Tara nu-şi luase ochii de la Mia şi părea şi ea tensio-nată, cu ochii înceţoşaţi.
- Eşti atât de frumoasă! şopti ea.
Ochii Miei se îndreptară spre ea, calmi şi cercetători.
- Semăn cu tine.

- Nu la fel de mult cum semeni cu...

Amândouă se uitară la Ford.

Faptul că femeia pe care o iubise cândva cu disperare dureroasă şi fiica la care visase dintotdeauna îl priveau emoţionate în diverse grade fu ca o lovitură în plexul solar. Ford se pomeni că abia putea să respire.

- Pot să te îmbrăţişez? o întrebă Tara pe fiica lor.

Mia clătină din cap, dar prea târziu - îi văzuseră amândoi ezitarea. Stânjeneala se instală între ei în timp ce Mia se apropie de Tara pentru o îmbrăţişare scurtă. Urmă Ford, care fu surprins să constate că Mia nu păru deloc stânjenită cu el. Nervoasă, poate chiar nerăbdătoare, dar nu ezitantă, iar când el o cuprinse în braţe pe frumoasa şi zvelta adolescentă care era a lui - Dumnezeule, a lui! -, închise ochii şi îi inhală parfumul.

- Cum ne-ai găsit?

Mia se desprinse de el şi îşi mută nervoasă greutatea de pe un picior pe altul, însă vocea nu-i tremură.

- M-am gândit să vă spun asta după ce mă angajezi.

Era îndrăzneaţă. Curajoasă. Ford se gândi că probabil primise o porţie dublă a acestor calităţi din fondul genetic al amândurora.

-Am numai şapte săptămâni, spuse Mia, iar Tara îşi duse mâna la piept, parcă vrând să-şi potolească inima.

Ford îi înţelese panica. La naiba, şi el simţea asta! Când Mia fusese bebeluş, avusese probleme cu inima. O valvă care nu se închidea suficient necesitase o intervenţie chirurgicală. Singurul motiv pentru care Ford şi Tara ştiau asta era că mama Tarei cheltuise o mare sumă cu facturile medicale, trebuind să facă o a doua ipotecă pe han pentru a le achita - ceva ce se descoperise abia după moartea lui Phoebe.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Tara pe Mia cu o voce îngrijorată. Ai iarăşi probleme cu inima?

- Nu. Fac ultimul an la un liceu din Spania, în cadrul unui program de schimb educaţional, aşa că voi fi plecată timp de nouă luni.

-Oh!

Tara se relaxă vizibil uşurată.

- Deci, eşti sănătoasă? o întrebă Ford pe Mia. E totul în regulă?

- Da. De ani de zile, n-am avut nici măcar o răceală.

- Asta-i minunat, rosti Tara. Părinţii tăi sunt de acord cu ce faci? Cu faptul că ai venit aici, ca să ne cunoşti?

Ea iarăşi ezită puţin.

- Ei bine, au dorit să vină cu mine, recunoscu Mia. Pentru a se asigura că sunt bine primită, dar am vrut să fac asta singură.
In ochii ei apăru ceva. O emoţie şi mai mare. Şi puţină defensivă.
Şi încă ceva, remarcă Ford. Ori de câte ori Mia vorbea, i se adresa lui, nu Tarei. Aproape ca şi cum Mia îi purta pică mamei care o dăduse spre adopţie, dar nu şi tatălui biologic.
Şi mai rău, având în vedere expresia de pe chipul Tarei, era faptul că ea simţea acest lucru şi o durea. Până

în clipa aceea, Ford doar întrezărise sentimentul de vinovăţie care o bântuia pe Tara, dar, văzându-l atât de clar exprimat, simţi că i se strânge inima.
-Părinţii mei ştiu că vreau să mă angajez, le spuse Mia. Au fost de acord să fac naveta între Seattle şi Lucky Harbor. Dacă obţin slujba. a
„Foarte subtil", se gândi Ford. „Tot din fondul genetic.
-Te angajez, rosti Tara cu blândeţe. Dacă vrei să lucrezi pentru mine?
- Serios?
Preţ de o fracţiune de secundă, expresia rece şi aspră dispăru de pe chipul Miei, dând la iveală o vulnerabilitate înduioşătoare.
- Desigur, spuse Tara.
- Dar... nici măcar nu ştii la ce mă pricep. Nici măcar nu mă cunoşti.
-Ai bătut atâta drum, rosti Ford încet. Nu-ţi pierde curajul acum.
Mia se uită la el, studiindu-i faţa de parcă fusese la fel de dornică să i-o vadă cum fusese el să o vadă pe a ei.
- Eşti angajată, spuse Tara. Te pot învăţa tot ce trebuie să ştii. Iar la sfârşitul verii, poate vei reuşi să-ţi faci un CV adevărat, în care să-ţi prezinţi experienţa adevărată.
-Mulţumesc! zise Mia. Şi nu-ţi face griji! Sunt foarte organizată şi obişnuiesc să plănuiesc totul. Părinţii mei le spun tuturor că sunt analitică, ceea ce este destul de adevărat.
- Nu-i greu de ghicit de la cine ai moştenit asta, zise Ford.
Tara se uită lung la el, făcându-l să zâmbească.
- Cred că semăn mai degrabă cu tine, rosti Mia uitân- du -se la Ford.
Tara se uită în altă parte, îndurerată de cuvintele ei, iar Ford se simţi neobişnuit de neajutorat, nesigur cum

aceea, iar cerceii din ureche şi sprânceană erau negri, asortându-se cu baschetii Nike. Spălase geamurile în soarele dimineţii, iar braţele şi faţa îi străluceau de su-doare. Vă caută cineva la telefon!
Mia se uită la el, şi se tot uită.
-Mersi, Carlos, rosti Tara. Preia tu mesajul!

Adolescentul dădu din cap, apoi se uită la Mia, întâl- nindu-i privirea deosebit de curioasă.
- Mia, el e Carlos, făcu Tara prezentările. Şi el lucrează la han cu jumătate de normă.
Carlos zâmbi, iar Ford fu de părere că expresia de pe chipul lui exprima clar „adolescent excitat". Un sentiment nou şi cu totul surprinzător îl lovi de Ford direct între ochi.
De protecţie paternă.
Ceea ce era ridicol. La naiba, când el era de vârsta lui Carlos se uitase la Tara exact la fel. De asemenea, făcuse mult mai mult decât doar să se uite.
- Mă apuc să plantez răsadurile, îi spuse Carlos Tarei. Aţi zis că e treabă pentru două persoane, dar toată lumea este ocupată, aşa că...
-L-aş putea ajuta, interveni Mia.
- Nu! rostiră Tara şi Ford în acelaşi timp.
Ford suspină. Asta îl convinsese. Trebuia să-l omoare pe Carlos. Şe uită la Tara şi o văzu încruntându-se la fel de tare ca el.
Din fericire, înainte ca vreunul din ei să apuce să spună sau să facă o prostie, stomacul Miei chiorăi în tăcerea lăsată.
-O, scumpo! exclamă Tara. Ţi-e foame. Haide, vino la han! O să-ţi pregătesc micul dejun.
- Dar plantatul... rosti Mia încă uitându-se la Carlos.
- Poate mai târziu, spuse Tara.
„Mult mai târziu", se gândi Ford. „Adică niciodată."
Tara îi zori pe toţi în bucătărie. Ei bine, cu excepţia lui Carlos. Pe Carlos îl trimise cu o treabă în oraş. După plecarea lui, Tara o aşeză pe Mia la masă, apoi începu să scoată diverse alimente din frigider până când pe blat se formă un munte de mâncare.

- Ce-ai vrea să mănânci? Omletă? Clătite subţiri? Clătite groase? Pâine prăjită? Am...
- Nu contează, rosti Mia. Ea şi Ford priviră cum Tara se apucă de treabă, mâinile mişcându-i-se în mare viteză. Orice e în regulă. Deci, voi doi. Sunteţi... împreună?
-Omletă cu brânză şi legume? întrebă Tara părând puţin cam disperată să schimbe subiectul. Şuncă de curcan şi fructe proaspete?
- Bine. Mia ezită, apoi se uită la Ford. E mereu aşa? şopti ea.
„Nebună? Da. Adesea.“
- îi place să gătească.
Mia dădu din cap şi se uită la ziarul lăsat pe masă.

- Este adevărat?

Ford privi peste umărul ei.

- Ce anume?

Mia arătă spre un articol de pe prima pagină şi citi:

- „Doi frumoşi armăsari aleargă umăr la umăr, con-curând pentru inima Tarei Daniels, patroana complexului Beach Resort din Lucky Harbor. Care dintre cele două exemplare sexy va trece linia de sosire? Drăguţul Logan Perrish, vedetă din NASCAR, sau frumosul nostru Ford Walker, navigator? Prieteni, s-ar putea să fie un finiş la fotografie. Votaţi pentru noul nostru sondaj de pe Facebook! Pentru fiecare vot se percepe un dolar, banii urmând să fie donaţi Centrului de cercetare a cancerului pediatric de la Spitalul General, aşa că nu ezitaţi. Cu toţii ne permitem să dăm un dolar, nu-i aşa? Votaţi acum!“ Mia îşi ridică privirea şi se uită la Ford şi Tara. Este vorba despre voi?

Ford se uită la semnătură. Luciile Oldenburg. Hoaş- că băgăcioasă!

Tara încremenise lângă aragaz, cu ochii îngroziţi.

- Glumeşti?

-Nu, rosti Mia. E scris aici, negru pe alb. Cine-i Logan Perrish? Fiindcă mai zice că şi-a petrecut două ore din timpul lui preţios dând autografe - inclusiv pe costume de baie - ieri, pe plajă.

Tara închise ochii.

- Este fostul meu soţ.

Mia se uită la Ford.

- Eşti în competiţie cu fostul ei soţ? Serios?
- E o glumă.

Se întrebă dacă Jax i-ar putea găsi un avocat bun după ce o omora pe Luciile.

Mia privi gânditoare ziarul.

-Crezi că vei câştiga? îl întrebă ea pe Ford. La sondaj?

- Nmţi bate capul cu asta, rosti Tara arătând spre ziar cu spatula. Nu mă văd cu nici unul din ei.

Mia se uită la Ford.

Şi Tara se uită la el, rugându-l din privire s-o susţină. El refuză pentru că... La naiba! Habar n-avea de ce. Dar văzând că el nu spune nimic, Tara scoase un sunet care reuşi să exprime perfect ce gândea despre el. Iar Ford fu destul de sigur că ştia ce anume.

- Deci nu vă vedeţi? îl întrebă Mia pe Ford.
- Nu, zise Tara răspunzând în locul lui.

- Dar, dacă nu vă vedeţi, de ce vă sărutaţi pe ponton?
- Preferi şvaiţer elveţian, mozzarella sau brânză americană în omletă? întrebă Tara puţin cam disperată, apro- piindu-se iarăşi de frigider.
- Mi-e indiferent. Mia încă se uita la Ford. Deci voi doi v-aţi... nu v-aţi văzut în tot acest timp? în ultimii 17 ani?
-Nu, spuse Tara. Da. Stai puţin! îşi apăsă ochii cu vârfurile degetelor. Poţi reformula întrebarea?
- Până acum şase luni, Tara a locuit în Texas, îi zise Ford Miei. Iar eu am locuit aici.
- Deci voi doi nu aţi fost niciodată împreună? Nici când... ştiţi voi. Când am fost concepută.
Ford suspină profund. Avea să fie foarte neplăcut.
- Amândoi aveam 17 ani.
Mia dădu din cap.
- La fel ca mine.
Da, iar el nu era mândru că spună că fusese mult prea experimentat pentru vârsta lui. La vremea aceea, îşi pierduse virginitatea deja de doi ani, atunci când fusese sedus de o chelneriţă sexy care îi promisese că îi

va zgudui lumea. Chiar o făcuse. O întreagă vacanţă de primăvară fantastică îl zguduise cu totul.
Insă Tara fusese neexperimentată. Complet. El habar nu avea cum, dar ea văzuse în el ceva care îi inspirase încredere.
-Eram prea tineri pentru genul de relaţie care s-a creat între noi, rosti el cu grijă.
„Te rog, citeşte printre rânduri şi nu face sex. Niciodată!11
- Mda, rosti Mia încet. Am bănuit că am fost un acci-dent. Unul foarte grav.
-Nu! exclamă Tara cu hotărâre.
-E-n regulă, spuse Mia. Toată treaba asta cu datul spre adopţie a fost edificatoare. Ridică din umeri şi se uită la Tara, care era şocată. A trebuit să reparaţi rapid o greşeală, aşa că m-aţi dat. Foarte simplm
„Hristoase, ce ochi are!“ gândi Ford. II ucideau.
-Nu a fost deloc simplu, rosti el sperând din tot sufletul ca Mia să-l creadă. Şi nu te-am dat pentru a ne fi nouă bine. Am vrut să facem ce era mai bine pentru tine.
Tara îşi întorsese capul şi privea orbeşte pe fereastră ignorând complet ce gătea.

Ford îşi imagină că se simţea rău din acelaşi motiv ca şi el. Le frângea inima să audă că fetiţa pe care o dăduseră credea că asta fusese o soluţie uşoară pentru ei. Şi mai dureros era că se simţise nedorită, fie chiar şi o clipă.
- Cred că azi-dimineaţă am uitat să spăl vasele acasă, şopti Tara. Ar trebui să mă duc să verific.
Ford ar fi pariat şi ultimul bănuţ că spălase absolut toate vasele de-acolo şi se ridică pentru a se apropia de ea, însă Tara, cu ochii licărind şi cu gura strânsă, clătină din cap.
Când ea rămăsese însărcinată, amândoi fuseseră practic copii. Nişte copii proşti. Nu mai erau aşa, dar situaţia în care se găseau le stârnise toate sentimentele de-atunci - teamă, stres, anxietate.
Neajutorare totală.
Şi vinovăţie copleşitoare permanentă. Uitându-se la Tara, Ford văzu toate astea. Ştia că ea simţea că făcuseră

bine. întotdeauna crezuse asta. Dar oricare femeie ar fi simţit durerea de a fi renunţat la un copil care era carne din carnea ei şi sânge din sângele ei. Ea o purtase pe Mia, ea o simţise mişcându-se şi lovind, ea îi simţise fiecare sughiţ.
Iar apoi, nu avusese de ales şi trebuise s-o dea.
- Miroase a ars, rosti Mia şi arătă spre aragaz, din care se ridica fum.
Da, ceva ardea. Ford se duse lângă Tara, îi luă spatula din mână şi stinse flacăra. Duse la chiuvetă tigaia în care omleta înnegrită încă fumega, începând să sfârâie când turnă apă rece peste ea.
-Am arso murmură Tara.
- Da, spuse Mia privind tigaia. Ai stricat-o de tot.
- N-am ars niciodată nimic.
-Nu contează, rosti Mia încet. Oricum, nu-mi era foame. Să plec? întrebă ea ridicându-se.
-Nu! Tara îşi îndreptă trupul, părând să-şi revină. Mia, faptul că am ars micul dejun a fost un accident. E ca atunci când uiţi să te duci la dentist. Ca atunci când rămâi fără benzină pe autostradă... Se opri şi înghiţi un nod. Dar a avea un copil nu s-ar putea numi niciodată un accident. Eu nu cred asta! Vreau ca tu să ştii acest lucru. Nu mă pricep la asta. La întoarcerea în trecut, la a vorbi despre lucruri de genul ăsta - nu mă pricep la emoţii şi sentimente. Dar vreau... trebuie ca tu să ştii că eu nu te-am considerat niciodată un accident. Şi vreau să rămâi.

Mia nu-şi îndepărtă privirea în timp ce miriade de sentimente îi traversară chipul. După o clipă îndelungată, înghiţi un nod.
- Bine. Mulţumesc.
în tăcerea grea care se lăsă, Ford se duse la frigider. Era vremea unei improvizaţii, iar privirea lui se opri asupra unei plăcinte mari cu căpşuni, care părea grozavă. I se păru potrivită. Luă plăcinta acoperită cu căpşuni strălucitoare şi glazură prelinsă pe margini şi o puse pe masă.
-Asta-i plăcinta-cu-căpşuni-de-zile-mari, rosti Tara surprinsă.

- Da, iar acum este mic-dejun-de-zile-mari. Ford arătă spre scaune. Staţi jos!
Tara îl şocă dându-i ascultare. Mia o imită, iar el tăie plăcinta în trei bucăţi uriaşe.
Tara se sufocă.
-No pot hrăni pe fiica noastră cu plăcintă cu căpşune la micul dejun.
- De ce nu?
- Da, de ce nu? întrebă Mia.
- Pentru că... Tara păru să caute un motiv... nu-i sănătos.
- Are fructe, spuse Mia.
Tara se uită la ea. Stânjeneala încă era prezentă. Plutea în atmosferă, alături de întrebări şi răspunsuri nerostite. Dar în cele din urmă dădu din cap. Mic-dejun-de-zile-mari să fie!
Mia îşi privi treimea de plăcintă, părul ei frumos căzându-i în ochi - care or fi fost ei verzi ca ai lui Ford, dar erau rezervaţi ca ai Tarei.
„Fiica mea!“ îşi repetă el. Dumnezeule! Era fiica lui. Era precaută. Stăpânită. Deşteaptă. Iar când ridică mâna şi îşi dădu nerăbdătoare părul la o parte, el nu-şi putu stăpâni un zâmbet.
- Ce-i? dori ea să ştie.
- îmi aminteşti de Tara la vârsta ta, rosti el. Eşti gata să ne spui cum ne-ai găsit?
- Tata m-a ajutat.
Ford nu se putu abţine - tresări când auzi cuvântul „tata“. Cu siguranţă, el nu-i fusese tată. Tara îi întâlni privirea, iar înţelegerea şi compasiunea din ochii ei fură prea mult pentru el. Se ridică de la masă şi umplu trei pahare cu lapte rece.
-Am încercat şi mai de mult să vă găsesc, zise Mia, dar n-am reuşit. Phoebe Traeger mi-a lăsat nişte bani după moartea ei. Se uită la Tara. îmi pare rău pentru mama ta!
-Mulţumesc, spuse Tara încet. Ai primit banii în preajma Zilei Recunoştinţei?

- Da, împreună cu o scrisoare de la ea. Zicea că n-ar fi trebuit să-mi spună cine este. Că încălca regulile

şi promisiunile, şi toate alea, dar că ea era moartă, iar dacă oamenilor nu le convenea, n-aveau decât să înghită găluşca. Aşa s-a exprimat, adăugă Mia cu un mic zâmbet. A trecut în scrisoare datele voastre de contact, în caz că m-ar fi interesat vreodată. Făcu o pauză. Am vrut mereu să vă cunosc, dar mi-a trebuit ceva vreme să-mi găsesc curajul de a o face. Se uită la Tara. Scria că locuieşti în Texas, aşa că, atunci când am văzut anunţul, am fost surprinsă că eşti aici. Se opri din nou. Am o viaţă frumoasă, la doar o jumătate de oră de voi. Părinţii mă iubesc foarte mult. Asta ar trebui să fie îndeajuns. Făcu o altă pauză. Am vrut să fie îndeajuns.

- Este firesc să fii curioasă, rosti Tara încet. E în regulă să fii curioasă.

-Mda, bine, la început mi-am spus că nu-mi pasă de nici unul din voi. Mia plimbă o căpşună prin farfurie. Mă dăduserăţi, nu? Aşa că nu mi-a păsat. Nu aveam de gând să fiu curioasă. Am refuzat să fiu, indiferent dacă era firesc sau nu.

Tara păru distrusă. Ford o luă de mână şi i-o strânse.

- Mă bucur că te-ai răzgândit, zise el.
- Cine spune că m-am răzgândit?
- Eşti aici, sublinie el. Asta arată că îţi pasă într-o oa-recare măsură. Că eşti curioasă.

Ea cedă puţin.

- Mda. Am fost mereu prea curioasă pentru a-mi fi bine.
- Dar acum, că eşti aici, ce ai vrea să se întâmple? întrebă el.

Mia tăie atentă cu furculiţa o căpşună mare în două.

- îmi dau seama că ar trebui să ştiu, pentru că eu am venit la voi, dar nu ştiu. Cel puţin, nu ştiu exact.

Se uită la mâna lui Ford care încă ţinea degetele Tarei şi le mângâia cu degetul său mare, liniştind-o fără ca măcar să realizeze.

- Ştiu că v-am mai întrebat asta o dată, spuse Mia cris-pată. Dar chiar mi se pare că voi doi sunteţi împreună.

Ford înţelese de ce credea ea asta. Dar îşi zise că nu era vorba decât despre sex. La naiba, şi Tara îi spusese asta! Iar el fusese absolut convins că numai atât putea fi.

Era o chestiune de autoprotecţie. Dar când întâlni privirea Tarei, dorinţa de protejare se transferă asupra ei, deoarece vădea o vulnerabilitate care îi frângea inima. Când fuseseră împreună, ea suferise mai mult decât el. Fără îndoială, acest lucru o făcuse să se teamă. Nu o putea învinovăţi pentru asta. Ea fusese cea care suportase consecinţele relaţiei lor.
- Este greu de explicat, rosti Tara.
Asta delicat spus. Ford îşi adună puterile în aşteptarea reacţiei Miei, dar ea era pe cât de înţelegătoare, pe atât de deşteaptă. Se mulţumi doar să dea din cap şi se ridică.
- Pot împrumuta un computer?
Tara păru confuză.
- Un computer?
-Vreau să intru pe Facebook şi să votez. Mia se uită la Ford. O să te votez pe tine. Ar fi drăguţ ca părinţii mei să fie împreună.
Tara se uită la Ford.
-Vrea să te voteze pe tine, rosti ea cu voce slabă.
- E posibil, nu? întrebă Mia. Ca voi doi să fiţi împre-ună. N-o să încercaţi să mă aiuriţi cum că ţineţi unul la altul, dar că nu sunteţi meniţi să fiţi împreună sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa? Suspină. Sau că vreţi să vă trăiţi vieţile, că vreţi să fiţi cinstiţi faţă de voi, că nu mai vreţi să depindeţi de nimeni... se întrerupse şi se crispă îndurerată. Scuze, nu sunt în bucătăria mea.
- Părinţii tăi se despart, spuse Ford.
Mia dădu din cap.
Rahat! Ford se pomeni dorindu-şi s-o mângâie, dar ea avea un aer ce spunea că nu dorea să fie atinsă, aşa că el se rezumă la a-i umple din nou paharul cu lapte. Numai asta îi trecu prin minte, dar ea luă paharul şi îi zâmbi.
-Mia, şopti Tara, îmi pare atât de rău!
-Mda. Mulţumesc. Mia se ridică. Deci... unde găsesc un computer?
-Al meu e în micul birou de după spălătorie, rosti Tara după o secundă. A doua uşă la dreapta.
- Mersi!

După plecarea ei, Tara se duse la chiuvetă şi privi re-sturile înnegrite ale omletei din tigaie.
-Am ars micul dejun, murmură ea. L-am făcut scrum.
Ford veni lângă ea. Aşa mamă, aşa fiică - şi ea avea un aer care spunea că nu dorea să fie atinsă, dar el îl ignoră şi îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

- Te simţi bine?
Spre surprinderea lui, se răsuci către el.
- Este... a noastră.
-Da.
-Adică te-ai uitat bine la ea? Noi am făcut asta. Noi am făcut-o, se minună ea.
-Am făcut ceva bun.
O lipi de el.
Ea înghiţi anevoie, încercând clar să-şi stăpânească lacrimile.
-Am făcut ceva cu adevărat bun. Dumnezeule, asta mă face să-mi aduc aminte! îşi sprijini fruntea pe pieptul lui. Să-mi amintesc de vremurile când totul era groaznic de încurcat.
- Ştiu.
Şi el simţea la fel. Tara îşi petrecuse ultimele cinci luni de sarcină în Seattle. Când intrase în travaliu, nu dorise ca el să fie acolo. El se dusese oricum la spital, dar, din câte ştia, ea habar n-avea că el fusese acolo. Stătuse singur în sala de aşteptare şi se uitase la pereţi, agonizând din pricina iadului prin care ea trecuse ore în şir, îngrozit pentru ea.
După aceea îşi petrecuse alte ore lungi privind-o pe fiicalor prin geamul sălii în care se aflau bebeluşii, până când fu luată şi încredinţată noilor părinţi.
Noii vieţi.
- Când am născut-o, spuse Tara cu vocea înăbuşită la pieptul lui, a fost mult mai greu decât crezusem că o să fie. Durerea. îngrijorarea. îmi tot ziceam că se va termina curând, iar apoi, când s-a terminat, m-au întrebat dacă vreau s-o ţin puţin în braţe. Mi-am spus că nu, nici vorbă, că n-aş putea s-o ţin în braţe, iar după aceea s-o dau. Dar am luat-o. Am luat-o în braţe. Făcu o pauză,

cufundată în amintiri. Am ţinut-o doar puţin, dar ea era trează. Şi-a deschis ochişorii şi s-a uitat direct la mine, iar eu am ştiut, şopti ea. Am ştiut că o să fie frumoasă, îşi strânse buzele. Şi timp de un minut, nu m-am gândit că voi renunţa la ea.
-Tara!
Ford îşi lipi fruntea de a ei şi făcu un mare efort să nu se gândească la ce-ar fi fost dacă...
- Luasem decizia şi mă împăcasem cu ea, rosti Tara dând din cap de parcă ar fi vrut să se convingă. Doar că atunci când s-a uitat la mine...

Dumnezeule, ochişorii aceia... încă are ochii tăi, Ford. Iar ochii ei - ochii tăi - m-au bântuit vreme de 17 ani.
-Tremuri, murmură el.
-Nu, tu tremuri.
La naiba! El tremura.
- Ai fost atât de bun cu ea astăzi, spuse ea şi îşi trase nasul. Ai ştiut exact ce să zici, iar eu... eu am încremenit.
- Te-ai descurcat foarte bine. A fost un şoc.
Ford îşi strecură degetele în părul ei şi trase uşor, până când ea îşi ridică faţa spre el.
Ochii ei licăriră, iar ea îi dărui un zâmbet vag, care trecu peste ani şi sentimente şi îl înşfăcă de gât. De parcă era cel mai firesc lucru din lume, el îi cuprinse chipul în mâini şi îşi coborî gura spre a ei exact când Mia se întoarse în bucătărie.
După o interminabilă clipă de tăcere, rosti:
-Nu ştiu dacă să mă bucur de asta sau să-mi fie silă.
- Ai găsit computerul? întrebă Tara încercând în mod clar să schimbe subiectul.
-Da. Mia se uită la Ford. Deocamdată, eşti pe primul loc în sondaj, dar nu cu mult. Poate că ar trebui să ajuţi câteva doamne să traverseze strada, dacă ai ocazia. îşi luă farfuria cu plăcintă şi, cu capul înclinat, făcu o pauză studiindu-i. Chiar eraţi pe cale să vă sărutaţi din nou?
Tara se crispă.
- Doar puţin?
- Dar nu sunteţi împreună, clarifică Mia.

Tara se crispa din nou.
-Nu.
Mia îi studie din nou.
- N-am fraţi sau surori, nu?
capitolul 12
Dintr-un motiv necunoscut, succesul se produce de
obicei în particular, iar eşecul, în public.
Tara Daniels
Tara o prezentă pe Mia mătuşilor ei, iar Maddie şi Chloe tăbărâră asupra ei, copleşind-o cu drăgălăşenii. Se duseră toate la cină, dar nu înainte ca Tara să-i sune pe părinţii Miei şi să le ceară permisiunea, iar faptul că aceştia nu avură absolut nimic împotrivă o linişti oarecum pe Tara.
O împărţeau pe fiica lor.

Fiica ei.
Mia se deschise faţă de Maddie şi Chloe, povestin- du-le tot felul de lucruri despre ea - de pildă, că intenţiona să devină avocat pentru că era talentată la argumentaţii.
- De la ea ţi se trage, scumpo, replică Maddie mângâind mâna Tarei.
Toate râseră, cu excepţia Miei, care nu păru la fel de amuzată că semăna cu Tara.
Mai târziu, după ce Mia se duse acasă, iar Tara, Maddie şi Chloe rămaseră să bea nişte vin pe un ponton din port, Tara îşi recunoscu temerea că ea şi Mia nu aveau să reuşească să stabilească o legătură. Maddie o asigură pe Tara că Mia se înţelesese atât de repede cu ea şi cu Chloe pentru că îi erau mătuşi, nu mame biologice, ceea ce însemna că beneficiau de faptul că nu exista nici un bagaj emoţional în relaţia lor.
Tara era foarte conştientă de bagajul emoţional. O apăsa atât de tare, încât abia putea respira. La fel şi puternica

- Bănuiesc că poate mai am nişte întrebări.
-Atunci, întreabă-mă. Orice, zise Tara sperând că
spunea adevărul.
Mia ridică şase pungi în braţele ei subţiri. Era mai puternică decât părea.
- Orice?
dorinţă care îi sfâşia inima de a avea o relaţie bună cu Mia, nu stânjeneală, întrebări nerostite şi tensiune.
Maddie o asigură că aşa avea să fie. Tara îşi dorea mai mult decât orice să fie adevărat
A doua zi, încercă să se cufunde în rutină. Se duse la supermarket, ceva care de obicei în mod ciudat o liniştea, dar, de data aceea, nu fu aşa. Se întâlni cu Logan la raionul de îngheţată, iar el o prezentă fanilor din jurul său ca fiind fosta şi viitoarea lui soţie. Enervată, îl corectă şi îşi împinse mai departe căruciorul, după care întâlni câteva cunoştinţe nerăbdătoare să-i spună cum votaseră pe Facebook. Se părea că sondajul ajunsese la 60 de procente în favoarea lui Ford, însă Logan îi fermeca pe cei din Lucky Harbor, astfel încât câştiga încet teren.
Era oficial. Propria viaţă îi scăpase de sub control. Avea o fiică care îşi dorea o primă şansă şi un fost soţ care dorea o a doua şansă, iar Ford dorea...
Habar n-avea ce.
Clătinând din cap, Tara se întoarse la han.

Când coborî din maşină şi se duse să scoată lucrurile din portbagaj, fu surprinsă că Mia veni s-o ajute.
- Mersi! spuse Tara cu un zâmbet sincer. A
Mia îi surâse şi ea, dar îi evită privirea. In general, părea să evite privirea Tarei.
Tara se gândi că mai era un lucru care trebuia rezolvat - să-şi facă fiica să treacă peste 17 ani de resentimente şi să aibă încredere în ea.
- Mia, rosti ea cu blândeţe când ajunseră faţă în faţă lângă portbagaj. Ce pot face?
Aplecându-se să ia pungile cu mâncare, Mia nu se prefăcu că nu înţelege.
-Nu ştiu. Eu doar... Ridică din umeri. Am crezut că va fi mai uşor, atâta tot. Că mă voi simţi instantaneu legată de tine, că... Fata suspină şi clătină din cap. Nu ştiu.
- Spune-mi cum să te ajut, rosti Tara. Vreau să te ajut. Vreau acelaşi lucru ca şi tine.
Mia dădu din cap.
Tara încercă să-şi adune puterile, sperând că ea avea să înceapă cu ceva simplu. De pildă, care era culoarea ei favorită şi în ce zodie era. Puteau porni mai departe de-acolo.
- Ţi-a fost uşor să mă dai? întrebă Mia.
Tara înghiţi un nod.
-Ăăă...
-Te-ai gândit la mine? Mia făcu o pauză. Regreţi că m-ai dat?
Cu inima strânsă, Tara se gândi că n-avusese noroc de întrebări simple. Nu-i fusese uşor să renunţe la Mia şi se gândise adesea la copilul ei. Dar de regretat... nu. Nu regretase, nu la început.
Regretele apăruseră mai târziu.
Insă înainte de a găsi o modalitate de a exprima toate astea fără a-şi răni fiica, chipul Miei se întunecă, iar ea făcu un pas îndărăt.
- Ştii ceva? Las-o baltă!
Se întoarse şi porni cu pungile de alimente spre uşa hanului.
- Mia! Mia, stai!
Mia privi îndărăt cu o expresie încordată pe chip.
- Mama m-a avertizat că e posibil să se întâmple aşa.
Cealaltă mamă a ei. Mama ei adevărată.
-Te-a avertizat că e posibil să se întâmple ce?
- Că s-ar putea să nu fi încântată să-ţi vezi cea mai mare greşeală în pragul uşii. Că s-ar putea să te superi pentru că adopţia trebuia să fie discretă, confidenţială.
Tara o privi stupefiată.

- Asta ţi-a zis mama ta? Că eşti greşeala mea?
- N-a trebuit să-mi spună asta.
-Mia, nici vorbă să simt asta. Şi nu sunt supărată. Eu...

Tara se întrerupse complet pierdută. Abia începuse să se obişnuiască cu tot ce se întâmpla, aşa că nu apucase să pregătească un plan pentru a o face pe Mia să înţeleagă. Era ceva important, foarte important, iar Tara avea nevoie de timp pentru a întocmi un plan minuţios, astfel încât totul să iasă bine...
-M-am răzgândit, nu vreau să ştiu. Mia făcu un pas spre han. Pungile astea sunt foarte grele. Trebuie să intru.
- Mia!
însă ea dispăru.
Cu câteva săptămâni în urmă, Maddie aranjase o „testare" a hanului. La ultimul festival, organizase o tombolă şi extrăsese numele unui câştigător. Premiul fericitului cuplu - o noapte gratuită la han.
Trebuiau să sosească în dimineaţa următoare.
Ceea ce o făcu pe Maddie să alerge peste tot ca o ne-bună, verificând ultimele detalii şi strigând ordine către Tara. Pe de altă parte, Tara înnebunise cu post-it-urile, lipind peste tot şi pe orice mici pătrăţele galbene, subli-niind ceea ce Maddie considera necesar să se facă. Toată lumea era prezentă, făcându-şi treaba fără să se plângă.
Bine, se mai plângeau, dar Tara îi ignora şi continua să scrie bileţele. în cele din urmă, îşi dădu seama că Maddie nu mai striga ordine şi că, de fapt, ea şi Jax tot dispăreau perioade îndelungate.
- Unde dracu’ se tot duc? o întrebă exasperată pe Chloe.
- în pod. Chloe smulse carneţelul cu post-it-uri galbene dintre degetele Tarei. Dă-mi-1! Eşti pedepsită!
Chloe purta nişte pantaloni milităreşti strâmţi şi cu talie joasă, un top roşu şi pantofi sport Nike de un roşu strălucitor. Se dovedise surprinzător de utilă şi pregătise un coş mare plin cu produsele ei pentru spa, care urma să fie dăruit oaspeţilor. Dar era clar că se săturase să fie cicălită, aşa că îi luase Tarei bileţelele.
- Ce caută în pod? întrebă Tara simţind cum o mănâncă degetele să-şi ia înapoi carneţelul.
Chloe scrise ceva pe un bileţel şi îl lipi pe pieptul Tarei. Tara îl smulse şi îl citi cu voce tare:

- „Le place s-o facă acolo." Se holbă la Chloe. Iţi baţi joc de mine?

-Nu te ambala. Nu, nu-mi bat joc de tine. Mai ţii minte când, cu câteva luni în urmă, i-ai trimis în pod ca să aducă măsuţa aia veche? S-au întors după mai bine de o oră şi ţi-au zis că au stat s-o lustruiască.
Tara închise ochii.
- Doar nu...?
- Ba da. Au făcut-o.
Dumnezeule! Maddie şi Jax erau ca doi tineri căsătoriţi care aveau o cutie cu prezervative pe cale să expire.
- Sunt înconjurată de copii.
-Nu chiar copii, rosti Chloe. Mai degrabă, adolescenţi excitaţi. Haide, recunoaşte! Şi tu ai face-o acolo dacă ai putea.
- Nu, n-aş face-o.
-A, da. De mine e vorba. Eu aş face-o acolo dacă aş putea. Să-mi scot telefonul şi să întreb aplicaţia Magic Eight dacă o să ai parte de aşa ceva în viitorul apropiat?
Fără să-i aştepte răspunsul, făcu ce zisese, apoi zâmbi când primi răspunsul. „Puţin probabil."
Chloe îşi băgă telefonul în buzunar. îşi schimbase culoarea şuviţelor, acestea fiind acum „albastre ca miezul nopţii". Erau răsucite şi prinse sus, ţinându-i părul ca o bentiţă.
- Deci, fiindcă Maddie şi Jax iau o pauză ocupân- du-se unul de celălalt şi fiindcă se pare că tu nu o să ai parte prea curând de o astfel de pauză, cred că merităm un alt gen de pauză.
- Nu putem.
Tara îi dădu o găleată cu produse de curăţat baia.
Chloe se încruntă la ele.
- Curăţenia e treaba ta.
- Astăzi, nu este.
- Dar sclavii noştri adolescenţi ce fac?
- Carlos face curat în curtea din faţă, iar eu o aclima-tizez pe Mia în bucătăria mea.
Chloe o privi chiorâş.
- Ce faci?

- Mda, rosti Tara. într-o ostentativă încercare de a o mitui să mă placă, o las să facă fursecurile de bun venit.
- Stai niţel! Chloe îşi îngustă ochii. Ea face fursecuri, iar eu trebuie să spăl toalete? Eu sunt mai mare decât ea. Unde-i dreptatea?

-Nu pricepi deloc semnificaţia gestului meu. Ştii cât de importante sunt fursecurile de bun venit.

- Cum de-am putut să uit? spuse Chloe cu răceală. Ce onoare i-ai acordat!
- Hei, e fiica mea!

în timp ce cuvântul îi ieşi de pe buze, Tara zâmbi. Nu se putu abţine - îi plăcuse felul cum îl simţise rostogo- lindu-i-se de pe limbă.

Chloe zâmbi în mod neaşteptat.

- Ţi-a făcut plăcere să spui asta.
- Doar am afirmat un fapt.
- Recunoaşte, Tara.

Tara încuviinţă din cap şi lăsă să-i scape un mic zâmbet.

- îmi place să zic asta.

Atât de mult!

- Deci face fursecuri, da?
- Da. Tara remarcă zâmbetul ironic al lui Chloe. Ce-i? Ce nu ştiu?

-Nimic. Doar că nu face fursecuri. Stă cu nasul lipit de fereastra livingului şi se uită cum stropeşte Carlos curtea. Chloe zâmbi. Aclimatizându-se.

Tara suspină.

- în dimineaţa asta am văzut-o la restaurant, cu Ford, adăugă Chloe. Păreau să se simtă bine împreună.

Tara se înduioşă auzind aceste cuvinte. Pentru un tip care crescuse fără cine ştie ce mână călăuzitoare sau autoritară, Ford se pricepea surprinzător de bine la oameni. Să ţină şi să-i pese de alţii era ceva firesc pentru el. Era normal ca Mia să-l iubească instantaneu. Dar, pe lângă plăcerea de a şi-i imagina împreună, simţi regretul că ea încă nu se înţelegea la fel de bine cu Mia.

-Ea are zâmbetul lui, zise Chloe. Şi râsul lui.

Deci Mia râdea cu el. Fireşte! De pildă, Ford o scotea la micul dejun, fermecând-o fără efort, în vreme ce Tara

ardea micul dejun şi încremenea, în loc să răspundă la cele mai simple întrebări.

Iar acum, era geloasă. Perfect! Geloasă pentru că Ford era uşor de iubit, iar ea... ei bine, ştia că avea grijă ca oamenilor să le fie greu să ţină la ea.

- Ocupă-te de baie! Eu o să fac paturile.
- Unul, rosti Chloe. Ai de făcut un pat. Pentru cei doi oaspeţi ai noştri, care sunt căsătoriţi. Plus că abia s-au luat. Probabil că nici n-ar

remarca dacă nu le-ai pune aşternuturi. Acum, hai să revenim puţin la mine - din cauza astmului, nu pot să fac curat.
- îmi dau seama că astmul tău este un permis de liberă trecere care îţi îngăduie să scapi de orice nu vrei să faci, spuse Tara. Dar am cumpărat soluţii de curăţat fără chimicale. Nimic din ce conţin n-ar trebui să-ţi facă rău.
- Bine. Asta este! Parcă aş fi Cenuşăreasa.
Chloe suspină şi se uită pe fereastră, apoi râse încet.
- Ce-i?
-Nimic.
O, precis era ceva! Tara se apropie de geam. într-ade- văr, Carlos uda curtea.
Cu Mia alături.
Carlos era şi dur, şi tăcut şi, în general, era complet indescifrabil. Hainele lui accentuau înfăţişarea de tip rău, dar venea la timp, iar până în ziua aceea muncise mereu pe brânci.
„n c*‘pa aceea> nu Prea muncea, ci... poza. Şi cu toate că, în ultimele trei luni, Tara abia dacă îl auzise rostind zece propoziţii în total, cei doi vorbeau întruna.
Carlos îi zâmbea Miei, ratând complet răzorul pe care ar fi trebuit să-l ude. Mia stătea atât de aproape de el, încât mai că-l călca pe adidaşii săi prea mari şi cu şireturile dezlegate. Şi mai făcea ceva despre care Tara auzise, dar nu văzuse cu ochii ei. Râdea, un râs cald şi autentic, care îi transforma chipul.
- Ce drăguţ! spuse Chloe.
-Nu, nu-i drăguţ. Tara clătină din cap. El are 17 ani, iar la 17 ani, băieţii vor un singur lucru.

Chloe râse.
-Uau, ce ipocrită eşti!
Tara suspină şi îşi sprijini fruntea de geam.
-Mie nu-mi zâmbeşte aşa.
- Fireşte că nu. Şi nici nu speră că o vei săruta mai târziu.
Tara suspină din nou, iar Chloe o cuprinse cu un
braţ. Şocată, Tara întoarse capul şi întâlni privirea surorii ei mai mici. în copilărie, îşi petrecuseră verile împreună, la fel şi ultimele şase luni, dar Tara putea număra pe degetele de la o mână de câte ori se atinseseră cu afecţiune.

- O să fie bine, o asigură Chloe cu o strângere sur-prinzător de blândă. Ea o să fie în regulă. E fericită aici.
Primind acea alinare neaşteptată, din cea mai neaş-teptată sursă, Tara oftă.
- Eşti sigură?
- Da. Şi am impresia că nu a mai fost fericită de ceva vreme. Respiră adânc, Tara!
- Chiar urăsc să-mi spună oamenii să respir adânc.
Tara trase adânc aer în piept, apoi expiră.
- Numai că aş vrea ca ea să se apropie de mine.
- Hei, e aici, nu-i aşa? O să se întâmple şi asta. Chloe o strânse din nou. Las-o în pace! Măcar o dată în viaţă încearcă să nu controlezi lucrurile. Lasă-le să se întâmple de la sine şi bucură-te de viaţă.
Tara tăcu câteva clipe, studiind-o.
- Ia te uită cât de drăguţă poţi fi!
-Ştiu, nu-i aşa? Chloe rânji. Cred că m-aş pricepe de minune să fiu drăguţă, dar adevărul este că nu este genul meu.
Tara suspină. Ştia că era prea frumos ca să dureze.
- în regulă. Ce vrei?
-Să-mi iau liber săptămâna viitoare fără ca tu să-mi reproşezi că plec înainte de deschidere.
- Unde pleci de data asta?
- La Cabo. Am o prietenă care lucrează la un hotel de cinci stele de-acolo, iar ei sunt interesaţi de gama mea de produse pentru îngrijirea pielii.

-Ultima dată când te-ai dus la Cabo, ai lipsit patru zile, ţi-ai vopsit părul blond platinat şi ţi-ai pus un cercel într-un sfârc.
Chloe se crispă amintindu-şi durerea.
- Mda. Doar că acum voi avea treabă, aşa că nu se va mai pune problema alcoolului.
- E bine de ştiut, rosti Tara. Probabil că nici nu prea mai ai loc pe corp unde să-ţi faci piercinguri.
- De fapt...
- Nu! Tara ridică o mână şi se strâmbă. Nu vreau să ştiu. în mod ciudat, nedorind să curme momentul rar de tandreţe, îşi lipi obrazul de al lui Chloe. Să ştii că te iubesc.
Chloe ezită un moment, apoi o strânse cu putere în braţe. Nu-şi declară şi ea iubirea, dar, în fond, ea nu făcea niciodată asta. Dar poate că gestul spuse mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele, Chloe desprinzându-se din

îmbrăţişare după mult timp. Apoi încuviinţă din cap şi, cu delicateţe, o îndepărtă pe Tara de geam şi de imaginea celor doi adolescenţi.
-Ai văzut ziarul în dimineaţa asta? Logan şi Ford sunt aproape la egalitate în sondaj. Probabil, din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară.
Tara încremeni.
- O, Doamne! Ce s-a întâmplat aseară?
- Logan s-a dus iarăşi la The Love Shack. Actualul tău iubit l-a servit pe fostul tău iubit. N-aş fi crezut niciodată că ai fi în stare să pui mâna pe doi masculi alfa. Se uită la Tara cu o privire cercetătoare. Probabil că faci tu nişte chestii după ce renunţi la obsesia controlului. Sau, la naiba, poate că tipilor le place asta, nu ştiu. Faci pe şefa şi în pat?
Tara ignoră întrebarea.
- Logan s-a dus iarăşi la bar?
- Ei bine, de fapt Ford a fost acostat la bar de Luciile şi de prietenele ei. Ele urmăresc să te vadă combinată cu Ford. Nu că n-ar crede că Logan e grozav, dar ştii că toată lumea îl adoră pe Ford.

Asta era adevărat. Tot oraşul îl adora pe Ford. Absolut toţi. Era relaxat şi fermecător fără efort, indiferent ce făcea.
Sau cu cine era.
-Au decis să încerce a întoarce votul în favoarea lui, spuse Chloe. Au pus afişe în tot oraşul. Pe cel de la poştă este poza lui Ford din albumul de la liceu. A fost cel mai râvnit băiat din clasă, ştiai asta?
Tara se holbă la ea.
- Nu sunt afişe în oraş!
- Bine, rosti Chloe pe un ton agreabil. Totuşi, sunt.
Tara gemu.
- în regulă, modificăm planul. îi dădu aşternuturile lui Chloe. Tu cureţi băile şi faci paturile. Eu mă duc în oraş să dau jos afişele.
-Cum de problemele tale au devenit problemele mele? Iar dacă pur şi simplu te-ai hotărî să-l alegi pe unul din tipii ăştia superbi, votarea s-ar încheia.
-Nu se pune problema să-l aleg pe vreunul din ei, spuse Tara. Logan vrea o femeie care nu mai există, iar Ford vrea...
însă Chloe plecase deja. Iar Tara vorbea singură. Per-fect! Se întoarse şi se ciocni de un zid de cărămidă care se întâmplă să fie pieptul lui Ford.

capitolul 13

Este imposibil să fii şi deşteaptă, şi îndrăgostită.
Tara Daniels

Mâinile lui Ford se ridicară pe şoldurile Tarei pentru a o ajuta să-şi recapete echilibrul. Aplecându-se puţin, se uită în ochii ei.
-Vreau... ce? întrebă el.
Tara trecu pe lângă el şi se îndreptă spre bucătărie.
El o urmă. Fireşte că o urma. Nu-i plăcea că îngăduia asta, dar se simţi şi puţin confuză. Starea ei obişnuită când era în preajma lui.

- Spune-mi, insistă el. Ce vreau?
- Tu să-mi zici, spuse ea preferând să flirteze deoarece nu era foarte sigură dacă dorea sau nu să audă răspunsul lui.
Ochii lui se dilatară.
- Aş prefera să-ţi arăt.
Întinse mâna, dar ea se dădu îndărăt şi ajunse direct în cămară.
El pur şi simplu o urmă şi închise uşa în urma lui. Expresia de pe chipul lui semăna cu a unui leu urmă- rindu-şi prada.
-în regulă, uite care-i treaba, rosti Tara punând o mână pe pieptul lui pentru a-l opri. Am vorbit serios în seara aceea, după ce am...
El îşi ridică o sprânceană.
-... am fost împreună. Făcu un pas în spate şi se lipi de rafturile cămării. Ţi-am spus că încerc şă-mi lămuresc nişte probleme. Iar tu... tu mă distragi. ll împunse cu un deget în piept. Aşa că te rog să nu mai faci asta. Nu mă mai distrage. Da, ne-am culcat împreună. La naiba, există multă atracţie între noi, iar eu mi-am pierdut controlul în seara aceea. Dar mi se întâmplă multe, Ford. Nouă ni se întâmplă multe, prin urmare, chiar ar trebui să încercăm să ignorăm ce simţim unul pentru celălalt. Bine? Trebuie să punem capăt acestui dans. Trebuie să ne controlăm.
Tăcerea lui fu asurzitoare.
-Bine, rosti el în cele din urmă. Toate astea sunt fascinante şi lămuritoare. Şi o să revenim asupra unor aspecte, mai ales asupra celui că nu te poţi controla în preajma mea, dar eu încercam doar...
întinse încet mâna spre ea şi îi desprinse un bileţel adeziv de pe spate.
Pe el erau scrise trei cuvinte: „Să mă pupi!“
Tara gemu.
- Glumele lui Chloe! Ne putem concentra?
- Mai degrabă, te-aş pupa.
-Foarte nostim. Uite ce e, înţeleg că ai putea crede că o evoluţie firească ar fi să facem sex din nou, dar nu putem. Eu nu pot.

- Pentru că încerci să-ţi lămureşti nişte probleme.
Deci el chiar asculta.
- Da. Şi pentru că, atunci când fac asta cu tine, am...
Căută cuvântul potrivit.
- Orgasme multiple?
Ea închise ochii.
-Nu mă iei în serios.
- Din contră, te iau foarte în serios.
Privirile lor se ciocniră. Se înfruntară. Atunci în ea se mişcă însă ceva. Ochii lui erau întunecaţi şi solemni, în contrast cu tonul lejer. Auzise tot ce spusese ea. Auzise şi tot ce nu spusese. Ce nu ştia Tara era dacă el şi accepta ce spusese ea.
-Cineva îşi va investi sentimentele în ce nu trebuie, Ford.
Iar prin „cineva*1 se referea la ea. Ei aveau un trecut. Ultima dată când îşi lăsase sentimentele să se întrepătrundă cu ale lui, suferise cum nu suferise niciodată. Oamenii nu-şi revin după astfel de suferinţă, nu primesc o a doua şansă._
-A! rosti el încet. In sfârşit, ajungem undeva. îşi trecu un deget peste maxilarul ei. Te temi.
- Da. Ar fi cazul să te temi şi tu. Se agăţă de cămaşa lui. Mia...
- E fantastică.
- Da. Tara suspină. Este. Dar despre asta vorbeam. Suntem în primejdie să ne investim sentimentele în ce nu trebuie...
- Eu nu investesc nimic aiurea. Privirea îi deveni mai blândă. O mângâie pe faţă. Tara! De data asta nu mai e la fel.
Pentru că era doar sex. Ea îşi înghiţi durerea.
-Uite ce e, nu vreau decât să accepţi că ar trebui să revenim la cum am fost înainte.
- Când înainte?
Ştia foarte bine când înainte.
- înainte să facem dragoste, rosti ea stânjenită, urân- du-l pentru că o silise să spună asta cu voce tare.

Măcar ştii că asta am făcut. Tăcu preţ de câteva clipe. In ce măsură are asta legătură cu Logan?
-Absolut deloc. Se uită în ochii lui. Bine, poate că are puţin, dar nu aşa cum crezi.
-Vai, dar asta mă face să mă simt mult mai bine.

-Am încercat să-ţi explic mai demult, rosti Tara sus-pinând. Am nişte probleme. Şi la fel şi tu.
- Credeam că nu e vorba despre mine.
- Indirect, spuse ea.
Ford făcu o pauză.
-în regulă, dă-mi o mână de ajutor, că nu mai înţeleg. Cine anume încearcă să lămurească problemele cui?
- Eu încerc să le lămuresc pe ale mele. îşi ridică băr-bia. Iar tu ar trebui să ţi le lămureşti pe ale tale.
- Şi ale mele care sunt? întrebă el pe un ton neutru.
- Ei bine, în primul rând eşti dezinteresat.
- Ce vrea să însemne asta?
- înseamnă că eşti nepăsător, superficial şi că îţi place viaţa ta aşa cum este, îi spuse Tara. Şi să fim sinceri, te pricepi la orice. Aşa că, atunci când dai peste o greutate sau peste un obstacol, sau e ceva care nu-ţi cade în poală, nu eşti dispus să faci vreun efort.
Doar ochii reflectară tensiunea lui.
-Tu chiar crezi că lucrurile îmi cad în poală? Că n-a trebuit să muncesc din greu în viaţa mea?
-Nu, zise ea clătinând din cap. Ştiu de unde provii. Ştiu că ai muncit pe brânci pentru a ajunge unde eşti, dar navigaţia... Să fim serioşi, Ford, ţi-a fost uşor să navighezi. Iar Logan n-a fost singurul bărbat din viaţa mea al cărui chip a apărut în ziare şi reviste. Şi al tău a apărut. Cosmo a avut nişte lucruri foarte interesante de spus despre viaţa ta de burlac şi cum o trăieşti.
- In regulă, n-am fost un călugăr. Dumnezeule, Tara, aveam 20 şi ceva de ani, prea mulţi bani, iar femeile mi se aruncau în braţe. Da, m-am bucurat de toate astea mult prea mult, dar până la urmă m-am maturizat.
- Da, după ce ai câştigat medalia de aur te-ai logodit cu o femeie pe care ai cunoscut-o la antrenamente. Te-ai despărţit de ea în ultima clipă.

Ceva licări în ochii lui. Probabil enervare din cauză că trebuia să îi explice. Ceva tipic bărbătesc.
- Pentru că, spuse el, ea devenise dependentă de faimă şi de banii din sponsorizări şi dorea să trăiască în luminile rampei. Era înnebunită după atenţie, iar eu... Se întrerupse şi se încruntă. Eu îmi voiam vechea viaţă simplă. Viaţa pentru care muncisem din răsputeri.
-Ai primit un contract uriaş de la un sponsor, apoi ai renunţat la el.
Ford se holbă la ea.
-Tu chiar ai citit ziarele.

Adevărul era că, în decursul anilor, Tara devorase fie-care cuvinţel despre el.
-Da.
El rămase tăcut câteva clipe.
- Nu mă mai simţeam la fel de competitiv ca înainte şi am vrut s-o las mai moale. Nu mi s-a părut corect să păstrez contractul ştiind că nu aveam să le ofer ce-şi do-reau în schimbul banilor. Aşa că, poate, da, n-am făcut tocmai ce se aştepta de la mine, dar întotdeauna am făcut ce am crezut că e corect.
- Dar în privinţa noastră? întrebă Tara. Cu 17 ani în urmă.
Ochii lui devenirâ duri.
- Tu eşti cea care a plecat.
- Da, dar tu m-ai lăsat să plec.
-Poftim? Glumeşti? îşi băgă mâinile în păr şi, cu braţele ridicate, cu muşchii încordaţi, se răsuci de jur împrejur. Când ajunse din nou cu faţa la ea, Tara zări o foarte rară expresie de furie şi frustrare. Tara, nimeni n-a reuşit vreodată să te oprească atunci când ţi-ai pus ceva în minte, iar tu ştii al naibii de bine asta.
-Dar nici măcar n-ai încercat. Simţi că se sufocă amintindu-şi durerea. Dumnezeule, cât suferise! Nu dorea să se mai simtă niciodată atât de speriată, de singură şi de deprimată. Da, ea fusese cea care plecase, dar era atât de tânără şi de proastă! Nici măcar n-ai încercat vreodată să iei legătura cu mine.

Până la urmă, ei îi convenise asta. Pentru că despărţirea tranşantă îi oferise răgazul să-şi vindece inima frântă, netrebuind să-şi retrăiască permanent durerea. Dar îşi dădu seama că acum o deranja acest lucru. Chiar foarte tare. Ştia că Ford ţinea foarte mult la ea, dar nu era sigură că ţinea suficient de mult. Cu siguranţă, nu suficient de mult pentru ceva pe termen lung, pentru toată viaţa. Iar ea începea să-şi dea seama că nu putea accepta altceva din partea lui.
Desigur, pe vremea aceea el dorise să facă lucrurile să meargă, dar promisiunile şi intenţiile unui adolescent nu însemnau că aşa ar fi fost. Şi oricum, ce ştiu adolescenţii despre dragoste? Dacă chiar ar fi iubit-o, n-ar fi venit după ea sau n-ar fi încercat măcar?
Ştia că el dorise să facă ce se cuvenea, credea asta. Iar el fusese întotdeauna un om hun - de încredere, cald, afectuos... Dar ea se agăţa de un singur lucru. Şi anume de convingerea că nu fusese suficient de importantă pentru el.

Şi nu avea nici un motiv să creadă că acum era altfel.
- Eu îmi amintesc altceva, rosti el încet. îmi amintesc că tu ai renunţat. Tu ai fugit. Te-aş fi luat bucuros până la adânci bătrâneţi, dar tu erai prea măcinată de vinovăţie pentru a-ţi îngădui asta.
îşi înghiţi un nod auzind acuzaţia din vocea lui şi adevărul din cuvintele lui.
- Ce a fost a fost, spuse ea. Iar acum, nu e vorba doar despre noi. Mai e şi Mia. Nu ne mai putem juca, Ford, având în vedere care e miza. Ea este fragilă şi se străduieşte să facă faţă despărţirii părinţilor adoptivi. N-o putem zăpăci şi noi. Pur şi simplu, nu putem. Dădu să iasă, apoi se răzgândi. El merita adevărul. Dacă, prin- rr-un miracol, am face ca lucrurile să meargă acum, atunci... înghiţi anevoie, apoi şopti: ... poate că am fi reuşit să le facem să meargă şi atunci. Asta mă ucide, Ford. Toată durerea pe care am pricinuit-o... degeaba.
El o privi stupefiat.

-Tara, rosti el cu blândeţe şi mare regret. Nu poţi continua să te tot pedepseşti sabotându-ţi viaţa şi feri- cirea din cauza trecutului.
Ea nu-şi dăduse seama de asta, dar el avea dreptate. In sinea ei, simţi că trebuia să fie pedepsită pentru că o dăduse pe Mia.
Ford o privea cu ochi solemni.
- Şi eu am simţit ce-ai simţit tu, rosti el. M-am simţit vinovat. Nu eşti singura care s-a simţit astfel.
Ea suspină.
- Cum de ştii mereu ce gândesc?
Trecându-şi degetul mare peste obrazul ei, el zâmbi vag.
-Ţi se citeşte pe chip. Ai luat o decizie atunci. Ai considerat că era decizia corectă. Nu îngădui ca asta să te macine acum. Este un capitol nou. întoarce pagina.
Ford încă îi atingea faţa, cu cealaltă mână pe spatele ei, ţinând-o lipită de el, şi ea se luptă cu dorinţa de a-şi sprijini faţa în palma lui.
- Şi dacă întorc pagina, ce sejntâmplă?
-Este alegerea ta, spuse el. întotdeauna a fost. Dar să ştii că nu eşti singură. Suntem doi acum. De fapt, suntem trei.
Ea îşi sprijini fruntea pe pieptul lui. El era mare, cald şi puternic. Suficient de puternic pentru a o ajuta să-şi poarte povara, cel puţin în momentul acela. Fără să-şi dea seama, se lipi şi mai mult de el, apoi şi mai mult. Inima lui bătea calm şi regulat. Se uita la ea cu o privire caldă.
în ea.

îşi aminti că el spusese că simţea ce simţea şi ea, iar vechile sentimente de apropiere şi tandreţe renăscură în ea. îşi înălţă capul şi se sprijini de rafturi.
-Ford?
-Da?
El era ferm şi calm. O stâncă.
Stânca ei.
Obosită să gândească, obosită să nu uite că exista un motiv întemeiat pentru ca ei să nu fie împreună, dădu ascultare sentimentelor şi îşi lipi buzele de ale lui.

El o răsuci şi o sprijini de uşă, care se deschise brusc în spatele ei, iar ea, făcând un pas îndărăt, căzu direct în braţele lui Logan.

capitolul 14

In general vorbind, dacă gura ţi se mişcă nu înveţi
prea multe.
Tara Daniels

- Ce naiba?

Logan se uită surprins la Tara, apoi îşi ridică privirea şi se uită la Ford. înainte ca Tara să apuce să facă vreo mişcare, Chloe intră în bucătărie. îi aruncă o privire Tarei - prinsă ca intr-un sendviş între Logan şi Ford - şi îşi azvârli mâinile în sus.
-Jur pe Dumnezeu că nu pricep!
Clătină din cap, se răsuci şi ieşi.
Logan încă îl măsura pe Ford.
Care îl măsura pe Logan.
Tara se desprinse dintre cei doi bărbaţi.

- E foarte neplăcut! Mă duc să-mi termin treaba.

Intenţionase să se ducă în oraş, dar nu dorea să se
îndepărteze prea mult. Luă aspiratorul şi urcă scările. Când avea îndoieli, aspira. De fapt, era ca un demon al aspiratului în al doilea dormitor când două braţe o cuprinseră şi opriră aparatul.
Cu un mic zâmbet şi cu ochii serioşi, Logan o răsuci cu faţa spre el.

- Mă eviţi?
- Puţin. Suspină. Logan, de fapt ce cauţi aici?

-Ţi-am spus deja.

- Ţi se pare că ţi-e dor de mine.
- Ba chiar mi-e dor de tine. Mi-e dor să călătoreşti cu mine, mi-e dor de felul cum îmi făceai cafea în fiecare dimineaţă şi îmi împachetai bagajele. Mi-e dor să ai grijă de mine.

- Of, Logan! Suspină din nou. Nu mai sunt acea femeie. „Nici pe departe.“ Iar lumea ta... e mare, strălucitoare şi captivantă, iar eu... nu sunt. Lucky Harbor nu este. Aşa că nu pricep.
- Nu pricepi? Ochii lui îi studiară cu blândeţe chipul. Eşti deşteaptă, amuzantă şi ai vrut să fii cu mine pentru mine, nu pentru statutul meu sau pentru contul bancar. Toţi ceilalţi nu ştiu decât să-mi cânte în strună.
- Despre asta-i vorba? Vrei pe cineva care să nu-ţi cân-te în strună?
-Vezi? rosti el zâmbind când îi auzi vocea ridicată. Nimeni nu se înfurie niciodată pe mine. Cu excepţia ta.
Logan se uită la ea cu privirea lui de dormitor, iar ea suspină din nou, fără să vrea.
- Chiar mi-a fost dor de tine, Tara. îşi puse mâinile pe talia ei şi îşi apropie gura de urechea ei. Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine.
El era ceva familiar şi confortabil, iar o parte din ea dori să se bucure de asta.
Din fericire, o parte mai mare dori să-l plesnească.
- Logan, în ultimii ani...
Suferise din cauza lui.
Dorise ca el să vină după ea. Visase asta la fel cum visase cândva că Ford avea să facă acelaşi lucru.
Dar el nu venise. Nici unul nu venise.
- Sunt prea ocupată ca să-mi fie dor de tine, rosti ea în cele din urmă, nevrând să-i dezvăluie ceva atât de jalnic. îmi pare rău!
Logan îi studie ochii, zâmbetul pălindu-i întru câtva.
-Nu, merit asta. Am fost prea mult timp prea ocupat ca să fiu cu tine, nu-i aşa?
Apropiindu-se mai mult de ea, îi îndepărtă cu delicateţe o şuviţă care-i atârna pe faţă. Ochii lui erau calzi, cu acea privire plină de afecţiune destinată doar ei, care cândva o făcea să se topească şi să se dezbrace instantaneu.
însă asta se întâmpla pe vremea când ea era doamna Logan Perrish, iar Tara Daniels abia dacă exista. Iar ea nu dorea ca acest lucru să se repete.

-Eşti obosită. Eşti surmenată, o mustră el cu blândeţe. Te-am sunat ieri, pentru că am vrut să vin să te ajut. Şi să nu crezi că n-am realizat ironia. Mi-am dat seama că, înainte, tu erai cea care mă ajuta pe mine. Aşa că, sincer, mie îmi pare rău, Tara. Cumplit de rău!

Ea îşi apăsă ochii cu degetele.
- Nu vreau să-ţi pară rău. Am trecut peste asta.
- Şi peste mine, murmură Logan gânditor. Anul trecut, am câştigat Sprint Cup.
- Ştiu. Ii zâmbi. Unul dintre cele mai mari visuri ale tale.
-Scopul vieţii mele, recunoscu el. L-am realizat la 32
de ani. Iar apoi, după ce s-a terminat, m-am uitat în jur pentru a împărtăşi bucuria cu cineva, dar tu nu mai erai acolo. Cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată dispăruse. îi luă faţa în mâini. îmi doresc o familie, Tara. Cu tine. Poate şi câţiva copii...
Ea simţi că se sufocă. încă nu-i spusese că Mia apăruse în Lucky Harbor. Nu spusese nimănui, cu excepţia surorilor ei. Ştia că până la urmă avea să se afle, dar spera ca până atunci să aibă o relaţie mai bună, mai puternică cu Mia.
- Logan...
- Ştiu. Noi n-am vorbit niciodată în mod serios despre asta, dar a venit vremea, nu crezi?
Dumnezeule!
-Nu, nu înţelegi, eu...
- O să te recâştig, rosti el încet, dar cu o hotărâre de oţel.
Tara trase aer în piept şi încercă să-şi dea seama cum
se simţea. Flatată? Poate. Răzbunată? Categoric. Puţin înfierbântată? La naiba, da, dar, la naiba, tipul era superb, iar ea nu era moartă!
Dar mai mult decât orice, se simţi nemulţumită.
-Eu nu sunt competiţia următoare, spuse ea. Nu sunt disponibilă pentru a fi câştigată.
- Nu văd nici o verighetă pe degetul tău.
- Nu la asta m-am referit.
- Tara, nu plec din oraş fără tine!
- Logan...

El o sărută, apoi se lipi mai tare de ea pentru a întări legătura dintre ei, însă ea făcu un pas în spate şi ridică o mână.
Cu ochii întunecaţi, cu respiraţia anevoioasă, el suspină.
- Ai simţit ceva, nu?
Cândva, îi zguduia lumea, dar acum nu se simţea zguduită. Bine, poate că tremurase puţin, dar nu fusese zguduită. Nu o furnica acolo unde trebuia. Nu ca atunci când o săruta Ford.

- Logan...
- Avem toată vara înainte, spuse el.
Ea ştia exact cât de important era un sezon pentru cariera lui şi ştia că n-ar fi renunţat la el dacă n-ar fi fost silit de traumatismul suferit.
- Asta pentru că ai fost rănit, îi aminti ea.
-Da, bine, a fost o sincronizare bună, rosti el cu un zâmbet posomorât. în măsura în care se poate spune asta.
-Logan! Tara clătină din cap. Te rog! Vreau să fii cinstit.
- în regulă. Am fost silit să-mi iau liber pentru a mă vindeca. Şi, ca să fiu şi mai cinstit, aveam nevoie de o pauză. Tăcu câteva clipe. Dar, Tara, cel mai mult am nevoie de noi.
Chiar dacă era adevărat, era doar pentru că nu alerga la curse în clipa aceea. Atâta tot. Sau poate pentru că se plictisea.
-Nu mai există „noi“.
Logan îi aruncă un zâmbet care zicea că el nu era de acord cu asta şi că avea încredere că-i putea dovedi că se înşela.
-Trebuie să plec, rosti el. I-am promis lui Chloe că, dacă îmi spune unde eşti, o să fac curat intr-o baie.
Când Tara pufni în râs încercând să şi-l imagineze pe Logan Perrish, vedetă în NASCAR, mânuind o perie de toaletă, el o sărută şi plecă.
Tara îşi coborî privirea spre aspirator. Oare viaţa nu trebuia să devină mai simplă pe măsură ce îmbătrâneai? Ea abia aşteptase să devină simplă. începu din nou

să aspire, apoi icni pentru a doua oară când două braţe calde o cuprmseră câteva minute mai târziu.
-Logan, la naiba, ţi-am spus că nu există „noi“'
Dar îşi dădu seama instantaneu de greşeală, fiindcă braţele o strânseră, iar ea simţi mirosul bărbatului
-Sunt doar eu, rosti Ford pe un ton lejer, răsucind-o spre el. Deşi îmi place chestia cu nu există „noi“ legată de Logan. Să nu te răzgândeşti! O măsură din priviri iar o parte din amuzamentul lui dispăru. Te simţi bine?
-Eu. Desigur! Adică, normal, m-am întors într-un oraş in care am jurat că nu mai pun piciorul niciodată nu reuşesc să am o relaţie cu fiica mea - vina îmi apar-ţine iar rostul meu soţ a apărut aici. Şi tu... închise gura şi clătină din cap. Nu dorea să vorbească despre asta. Ma simt minunat! p
. reifŞeşti să te înţelegi cu Mia, spuse el. Ai pu
ţina rabdare! Ce-a vrut Logan?
-Să ştie dacă sărutul lui m-a impresionat.

Ford se încorda.
- Te-a sărutat?
Pnh te Ujtă; Aspirerered trebuia golit. Se aplecă, dar Ford o ridica la loc. Ea îşi înclină capul pe spate ca să se uite la el. Cu siguranţă, nu-i oferea tihna pe care i-o oferise Logan, ci altceva. Ceva nou, ceva incitant si primejdios.
9
Pentru inima ei, în orice caz.
' ,al naibli,de tentant Măcar atât putea recunoaşte aţă de sine, dar nu faţă de el. Dădu să-l ocolească, dar Ford o propti de perete şi o ţintui acolo cu trupul lui mare şi cald.   F
- Ce-i cu tine de te porţi atât de primitiv? întrebă ea
„Şi de ce, o, de ce îmi place atât de mult?“
-Deci, Tara, te-a impresionat sărutul lui Logan? îi fiPVCf hVza de. j°s între dinţi, trase puţin de ea, apoi u dădu drumul. Te-a făcut să ţi se înmoaie genunchii?
Nu, dar acum i se înmuiaseră.
Ford îşi îndreptă atenţia spre buza de sus, muşcând-o şi pe ea uşurel.
- Te-a făcut sărutul lui să tremuri? O sărută de-a bine- lea, un sărut prelung, fierbinte, care o însemnă ca fiind

Şi adevărat.
- Poate, recunoscu ea. Naiba să-l ia pentru că descrisese situaţia atât de succint. Ceea ce înseamnă că suntem o pereche grozavă. Fugara - adică eu - şi tipul care...
- Care ce? întrebă el cu ochii îngustaţi.
-Pentru tine, totul e pe principiul de haram a venit de haram s-a dus, nu? Lucrurile fie îţi cad în poală, fie se rezolvă ele la sine, fie nu. Iar dacă nu, nu te deranjează prea tare.
Se desprinse iarăşi de el.
De data asta, el o lăsă să plece.
In dimineaţa următoare, Ford se trezi prost dispus ceea ce era ceva rar pentru el. Tara avea dreptate în privinţa lui. Se comporta pe principiul de haram a venit, de haram s-a dus şi nu-i plăcea ce spunea asta despre el.'
Şi mai era şi Tara. Era dificilă şi o belea pe capul lui
a lui, apoi, în cele din urmă, se retrase puţin, doar pentru a-i permite să respire. Da, Tara? Te-a impresionat sărutul lui?
Ea era deja atât de încinsă, încât se gândi că avea noroc dacă nu se aprindea spontan. Lipit de ea, Ford vibra la fel de tensionat. Ochii lui coborâră pe

trupul ei, stârnindu-i scântei de-a lungul fiecărei terminaţii nervoase. Apoi se aplecă, gura lui coborând din nou spre a ei.
Buzele ei se întredeschiseră în timp ce aştepta cu ră-suflarea tăiată sărutul lui, însă el se dădu îndărăt, iar ea aproape că se prăbuşi.
Cu o privire înţelegătoare, el o ridică şi o susţinu ab-solut fără nici un efort.
-Tara!
Ea închise ochii, apoi îi deschise.
-Nu. Logan nu m-a impresionat. Tu o faci. Mereu ai făcut-o.
Zâmbetul lui apăru lent, afurisit de păcătos, iar ea îl îmbrânci gândindu-se că trebuia să fie ilegal să ai un astfel de zâmbet.
- Lucru pe care îl ştii deja, naiba să te ia! Asta nu înseamnă nimic, Ford. Nu fără un scop.
- Am o sumedenie de scopuri.
Precis!
- E vorba de mine, spuse ea. Iar singurele mele scopuri sunt să ajung s-o cunosc pe Mia şi ca hanul să aibă un succes imens în acest weekend. Şi în următorul, şi tot aşa, până facem suficienţi bani ca Maddie să se poată descurca singură aici.
Auzind aceste cuvinte, ceva apăru în ochii lui. Ea nu fu sigură ce anume.
- Şi apoi? întrebă el.
„Furie", decise ea. Asta era în ochii lui. Multă. Plus frustrare.
- Unde o să te duci? Te întorci în Texas? întrebă el. Departe de toate legăturile pe care ţi le dictează inima, pentru că aşa e cel mai simplu?
Dureros!

Misterul se rezolvă de îndată ce Ford o zări pe func-ţionară. Paige Robinson fusese îndrăgostită de Ford în şcoala generală. Şi în clasa a zece. Se duseseră împreună la petrecerea de la sfârşitul anului, iar după aceea Paige scosese din geantă votca şterpelită de la taică-său ca s-o bea cu el. Ford sperase că va avea noroc în noaptea aceea, dar, din păcate, Paige băuse prea mult şi, în schimb, vomitase pe pantofii lui.
Poate că acum simţea că îi rămăsese datoare sau poate că, în secret, încă îl mai iubea - Ford nu ştia adevărul. Indiferent de motiv, clătina din cap uitându-se la Logan şi zicându-i că regretă, dar că, în Lucky Harbor, nu mai era nici o cutie poştală disponibilă care să poată fi închiriată.
Părând enervat, dar resemnat, Logan ieşi din oficiul poştal, iar Ford, indecis, îl privi îndepărtându-se. „N-o face!“
„Nu!“ La dracu’! îşi luă corespondenţa şi îl urmă pe Logan afară.

-E un centru cu căsuţe poştale pe Fourth Street, îi spuse Ford. S-ar putea să găseşti acolo una.
în loc să-i mulţumească, Logan îl privi suspicios.
- Bănuiesc că nu ştii de ce Jan de la restaurant mi-a zis că au rămas fără cafea când i-am cerut una, azi-dimi- neaţă. Şi nici de ce am fost trezit la cinci, şase, şapte şi opt dimineaţă de cineva care se juca la soneria cabanei. Şi nici unde a dispărut maşina închiriată de mine!
- De ce aş şti ceva din toate astea?
Logan râse încetişor.
- Poate pentru că, deşi localnicii sunt impresionaţi de statutul meu de campion de NASCAR, ar face aproape orice pentru tine. La naiba, pagina de Facebook dovedeşte asta!
- Facebook? încă se mai votează?
Logan îşi scoase Blackberry-ul şi deschise pagina. Oamenii postau în continuare, iar deasupra era comen-tariul persoanei care crease pagina: Dragostea pluteşte în aer! Sau cel puţin în port, unde Tara Daniels a fost văzută sărutându-se cu un anumit marinar sexy. Votarea este încă deschisă, dar se pare că

Tara face un sondaj propriu. Şi nu uitaţi să votaţi şi
pentru celălalt sondaj - ar trebui Ford s-o ceară pe Tara
de soţiei De asemenea, puteţi vedea mesaje despre cum
ar trebui s-o facă...
Ford se holbă la ecran.
- Ce mama dracului?
Logan suspină.
-Tot ce ştiu este că nu pe mine mă sărută în port. Tastă 112. Da, centrala? Vreau să anunţ că mi s-a furat maşina închiriată.
„ Ford aşteptă lângă el, simţindu-se cumva răspunzător. In plus, presimţea că o să apară Sawyer.
Iar prietenul său chiar sosi în mai puţin de cinci minute.
Sawyer coborî din maşina de poliţie îmbrăcat în uniformă şi cu ochelari de soare, făcând pe durul, ca de obicei.
Văzându-i pe Logan şi pe Ford împreună, îşi arcui o sprânceană. Era mult prea abil ca să arate ce gândea, dar un zâmbet îi apărut lent pe buze.
- A văzut vreunul pagina de Facebook astăzi?
- Mda, murmură Ford. Poţi să râzi în voie.

-Am făcut-o deja. N-am votat pentru noul sondaj încă. Mă tot frământă nişte întrebări grele. De pildă, dacă tipii încă se mai lasă într-un genunchi. Şi cât ar trebui să coste inelul.
Ford îi arătă degetul mijlociu.
-Tocmai ai insultat un ofiţer de poliţie, rosti Sawyer. Te-aş aresta, dar n-am chef să mă ocup de hârţogărie.
- S-a furat o maşină închiriată, spuse Ford. Ce-ar fi să faci pe poliţistul şi să te ocupi de asta?
-Nu e furată. Tocmai a apărut. Sawyer se uită la Logan. Ai lăsat-o într-o zonă cu parcarea interzisă şi a fost ridicată. Se uită la Logan pe deasupra ochelarilor negri. Aici legea este valabilă şi pentru celebrităţi.
Logan oftă.
-Aş avea nevoie să mă ducă cineva cu maşina.
Sawyer se uită la Ford.
O, Dumnezeule!

-Nu.
- Eu trebuie să mă întorc la treabă, spuse Sawyer.
- E treaba ta să îi ajuţi pe cetăţenii care au nevoie, sublinie Ford.
-Asta dacă nu sunt chemat. Şi tocmai sunt chemat.
- Unde? Să iei gogoşi?
Sawyer întinse mâna spre el, mimând că-l împuşcă. Apoi se urcă în maşină şi plecă.
Logan se uită la Ford.
- Rahat! Ford băgă o mână în buzunar şi scoase cheile. Haide!
Intrară în parcare, iar Logan se uită la maşina lui Ford, un Camaro clasic din 1969.
- Participi vreodată la curse cu frumuseţea asta?
- Particip la curse doar pe apă.
Logan îi aruncă o privire cercetătoare, pe deasupra maşinii.
- Si eşti bun?
-Da.
-Am auzit de medaliile de aur.
-Atunci ştii că sunt bun.
Logan se sprijini de pavilionul Camaroului.
- Ce-ar fi să mă laşi să conduc?
- Poate când o îngheţa iadul. Hai, urcă, omule! Şi de maşina ta te sprijini la fel?
Logan râse.

- îi ucid pe cei care se sprijină de maşina mea.
Ford îşi prinse baza nasului cu două degete.
- Unde stai?
-Ei bine, am stat la Beachside Cottages. Dar când m-am dus la recepţie ca să mă plâng că azi-dimineaţă am fost deranjat de sonerie, am fost dat afară fără nici un fel de ceremonie. Cică s-au hotărât să facă renovări.
- Nu pot face asta.
- Ba pot şi au făcut-o, îl asigură Logan. Am sunat-o pe Tara, iar ea a acceptat să mă primească.
O, Doamne! Cel mai mare coşmar al lui devenea realitate.
- Tara?

- Da, rosti Logan, în voce simţindu-i-se râsul. Se pare că sabotorii mei nu s-au gândit până la capăt. O să stau la han, cu Tara. Crezi că încă îi place... să gătească?
Ford ştia sigur asta, dar, gândindu-se, se pomeni mer-gând puţin mai repede, puţin mai brutal decât în mod normal.
- încerci să mă impresionezi? rosti Logan. E-n regulă, mi se întâmplă adesea.
Rahat! Ford încetini, dar prea târziu. Logan rânjea deja.
- Dar că eşti un ticălos ţi se spune? întrebă Ford.
Logan ridică din umeri, deloc deranjat.
Ford avu grijă să nu mai apese până la fund pedala de acceleraţie.
- Mai zi o dată, ce cauţi aici?
- Am lăsat-o pe nevastă-mea să mă părăsească. Ne era bine împreună. Ea călătorea cu mine, îmi făcea viaţa su-portabilă, iar, în schimb, eu aveam grijă de ea.
Ford reflectă la asta câteva clipe. Dacă Tara avusese vreodată nevoie de cineva, zilele acelea erau de mult tre-cute. Se maturizase şi nimic din noua ei versiune nu avea nevoie de cineva, cu atât mai puţin să fie dependentă de cineva.
- Da tu?
- Eu ce? Ford îi aruncă o privire. Şi fii atent, fiindcă, dacă mă întrebi de mine şi de Tara, o să-ţi trag un şut în fund şi o să-mi facă plăcere.
Logan pufni auzind ameninţarea deşartă. Fantastic!
Când Ford opri în cele din urmă la han, Logan se uită la el peste consola centrală.
- Dacă vrei doar să te distrezi, să ştii că ea merită mai mult.
Ford fu surprins că încă mai avea dinţi, având în vedere cât şi-i scrâşnise.

-	Ce vreau eu nu e treaba ta!
-Uite ce este, eu sunt cel care a intrat în viaţa Tarei după ce tu i-ai dat-o peste cap. Iar din cauza asta, a fost al naibii de greu s-o câştig. însă răbdarea şi perseverenţa au dat roade, şi ea s-a măritat cu mine. Prin urmare, ca de la bărbat la bărbat... Logan îi zâmbi crispat.

... s-ar putea să crezi că de tine este atrasă şi că vei câştiga jocul cu ea, dar ea nu e un joc. Găseşte-ţi pe altcineva, Ford!
-Ieşi!
Logan îi dădu ascultare, apoi se aplecă la geam.
-	Am auzit multe despre tine - eşti singurul de pe-aici despre care toată lumea vrea să vorbească. Eşti tipul care se distrează, nu tipul care păstrează. Acesta este motivul pentru care ştiu că eu voi fi cel care va rămâne. Şi cred că şi tu ştii asta.
Ford îl privi îndepărtându-se. Era adevărat că tot ce aveau în comun el şi Tara era dorinţa reciprocă. Şi pe Mia, desigur.
Doar că...
Dumnezeule, doar că... îl privi pe Logan dispărând în han şi se gândi că era infinit mai mult decât dorinţă. Sentimentele lui nu erau ale unui tip care se distrează.
Sentimentele lui erau mai degrabă ale unui tip confuz, care îşi dorea mult mai mult decât avusese vreodată.
Tara şi Maddie erau treze de când mijiseră zorii, iar acum se'aflau pe chei, privind cum, în capătul îndepărtat al golfului, Logan părea să se lupte cu casa plutitoare.
-	Ţi se pare că se descurcă? întrebă Tara urmărindu-l cu binoclul pe care îl găsise în clădirea portului.
-Are o staţie radio, spuse Maddie. Ar cere ajutor dacă ar avea nevoie, nu?
-Nu, n-ar cere. E bărbat. N-ar cere ajutor nici mort.
Casa plutitoare fusese moştenită odată cu hanul şi portul. Fiindcă asta se întâmplase în toiul iernii, cu şase luni în urmă, nu avuseseră ocazia să o folosească.
Dar când Logan sunase cu o zi în urmă şi spusese că nu are unde să stea, Tara îşi luase surorile, făcuseră curat în casă şi îl cazaseră acolo.
Ceea ce era mai bine decât să se împiedice de el prin han.
Chloe veni în spatele lor.
-	Bună! Am crezut că facem yoga în dimineaţa asta.
-Fac destul exerciţiu forţându-mi norocul, spuse
Tara încă uitându-se cu binoclul la casa plutitoare.

Logan era pe punte şi făcea ceva în cabină cu aparatura de întreţinere a casei. Se gândi să-l sune, dar probabil că făcea parte din planul lui să pară neajutorat, astfel încât ea să se ducă acolo. Cât fuseseră căsătoriţi, obişnuia să facă asta cu toate electrocasnicele din bucătărie.
-S-a uitat vreuna din voi peste corespondenţa de ieri? întrebă Chloe. Aştept nişte cecuri pentru orele pe care le-am ţinut în Tucson, luna trecută.
- N-am văzut nici un cec, doar facturi, zise Maddie.
Chloe suspină.
-Facturile vin întotdeauna mai repede decât cecurile. De ce?
Nici Tara, nici Maddie nu avură un răspuns la această întrebare. Tara încă privea casa plutitoare. Hm! Logan părea sincer îngrijorat de ceva.
-Mai spune-mi o dată, de ce nu-i putem închiria una dintre camere? întrebă Maddie punându-şi mâna streaşină la ochi pentru a se feri de soarele dimineţii. Camerele pe care de fapt vrem să le închiriem. El este un client care plăteşte.
- Pentru că ar fi fost prea aproape.
Maddie se uită la ea.
- Dacă nu-l vrei aici, de ce nu-i ceri să plece?
- Fiindcă a zis că nu pleacă până nu mă recâştigă.
- Ar fi posibil măcar?
Cuvântul „nu“ îi apăru pe vârful limbii, dar îi fu greu să-l rostească. Nu avea intenţia să înceapă o relaţie cu Logan. Absolut deloc. Insă el fusese singura ei familie vreme de câţiva ani, perioadă în care nu avusese prea mulţi oameni în viaţa ei, iar el rămăsese cu ea până când Ţara nu mai reuşise să facă relaţia lor să funcţioneze, încă existau nişte legături sentimentale.
- Dar Ford? întrebă Maddie.
- Ce-i cu el?
- El este motivul pentru care Logan nu mai are nici o şansă. Şi să nu minţi. Am văzut cum te uiţi la el. Cum mă uit eu la mâncarea nesănătoasă.
-Suntem mult prea ocupate ca să discutăm despre asta, spuse Tara. Aveam oaspeţi...

- Care s-au dus să admire peisajul şi care nu ne deran-jează deloc.
Maddie remarcase puternicul accent sudist din vocea Tarei şi zâmbi. Sper că-ţi dai seama că nu ne mai sperii nici pe mine, nici pe Chloe cu tonul ăsta, da?

- De parcă v-aş fi speriat vreodată!
Zâmbetul lui Maddie se transformă în rânjet.
- Ştii ce-ar trebui să faci cu Ford?
Tara îi aruncă o privire amuzată.
-Să-l duc în pod, cum faci tu cu Jax?
Maddie se îmbujoră.
- Hei, noi ne ducem acolo ca să...
-îţi dau 50 de dolari dacă nu termini propoziţia, rosti Tara cu fervoare.
Din spatele lor se auzi cum cineva deschide o cutie cu suc, şi toate trei se răsuciră.
Ford stătea pe puntea Beneteau-ului său, cu băutura intr-o mână şi cu o pungă cu chipsuri în cealaltă. Micul dejun pentru campioni. Purta un tricou WeatherTech, un şort larg şi o şapcă de baseball cu cozorocul la ceafă, buclele sale iţindu-se de sub ea. Arătând mai bine decât era normal să arate oricine la acea oră matinală, ridică spre ele cutia cu suc, ochii lui nepărăsindu-i pe ai Tarei.
- ’Neaţa!
Maddie icni. Numai că nu se uita la Ford, ci spre larg.
- Crezi că Logan e-n regulă?
- El e mereu în regulă, spuse Tara. De ce?
- Pentru că ne face cu mâna.
Ford privi spre larg, apoi înjură în timp ce lăsă sucul jos şi se repezi să pornească motorul Beneteau-ului.
- Ce faci? întrebă Tara.
- îl salvez pe ticălos. Se opri şi se uită la ea plin de spe-ranţă. Dacă nu cumva n-ai nimic împotrivă să moară.
- Poftim?
- Se scufundă.
Tara se uită într-acolo._ Ford avea dreptate. Logan clar se scufunda.
- O, Doamne! şopti Maddie îngrozită. Eu i-am închi-riat barca. Asta înseamnă că sunt criminală?
Inima Tarei se strânse.

- încă n-a murit!
- Grăbeşte-te! îi strigă Maddie lui Ford. Nu se poate să-l omor eu pe fostul soţ al Tarei. Arăt groaznic în portocaliu!
Tara încercă să-şi amintească dacă Logan ştia să înoate. Conducea o maşină ca un as, dar habar n-avea dacă ştia să înoate. înşfăcă staţia radio de la şoldul lui Maddie.

- Logan, de ce nu porţi protecţia?
Staţia pârâi, apoi se auzi vocea lui Logan.
- „Protecţia1* e în geantă, rosti el. Dar oricât îmi do-resc să n-o spun, draga mea, chiar nu e momentul să mă întrebi dacă am prezervative. în schimb, am probleme.
-Vesta de salvare, Logan! Te întreb unde ţi-e vesta de salvare!
-A! rosti el. Ştiam.
Maddie ţipa la Ford.
- Mai repede! Te-am votat şi vreau să câştigi, dar nu aşa, nu ucigându-l pe fostul ei soţ.
Tara clătină din cap neîncrezătoare.
-L-ai votat? V-am spus ţie şi lui Chloe să nu votaţi. Nici una dintre noi nu trebuia să voteze!
-De fapt, e destul de amuzant, dacă stai să te gândeşti, zise Chloe în timp ce Ford gonea spre Logan.
Tara o privi cu gura căscată.
- Ce Dumnezeu poate fi amuzant în asta?
-De pildă, faptul că cei doi bărbaţi ai tăi par să-şi petreacă mai mult timp împreună decât cu tine.
capitolul 15
Experienţa e ceea ce capeţi când nu ştii ce vrei.
Tara Daniels
Până la prânz, casa plutitoare fusese tractată înapoi în port, unde se constată că se defectase pompa de santină. Logan era în perfectă siguranţă, deşi puţin îmbufnat,

iar după ce Tara le telefonă proprietarilor, se întoarse la cabana de pe plajă. Oaspeţii de peste weekend nu le dădură nici o bătaie de cap. Chloe avusese dreptate. Aveau în jur de 35 de ani, erau în luna de miere şi nu remarcaseră nimic legat de han. Tot ce-i interesase fusese patul.
Maddie urma să se ocupe de han în după-amiaza şi seara aceea, Chloe şi Mia urmând s-o ajute dacă era cazul. Tara trebuia să intre în tură la restaurant şi era în întârziere. Cu cheile într-o mână, ieşi în fugă din casă şi aproape că se împiedică de Mia, care şedea pe treapta de sus. Ţinând în ambele mâini caseta cu reţete.
- Bună, scumpo! Tara se opri brusc. De unde ai asta?
- De la Chloe. Mia deschise caseta şi scoase primul cartonaş, pe care Tara scrisese „Pentru fiica mea“. S-a gândit că mi-ar plăcea s-o văd.
Dacă se oprea, avea să întârzie la slujbă, dar nu conta. Jan n-avea decât să se ia de ea - ştia că o va face -, să vorbească cu Mia era mai important.

Privind treapta de lemn, Tara îşi reprimă un suspin. îşi ridică fusta-creion pe coapse şi se aşeză cu grijă.
Mia îşi strânse buzele, încercând să-şi ascundă zâm-betul, ceea ce îi aminti Tarei că, în ochii fetei, ea nu era doar bătrână, ci şi, probabil, jenantă.
- Balansoarul de pe verandă ar fi fost mai potrivit, îi spuse Tara.
- Mie îmi place aici. Pot vedea lumea navigând pe lângă mine.
Asta era adevărat. De-acolo, era o privelişte minunată a portului şi a navelor care treceau pe lângă el.
-Te interesează navigaţia? o întrebă Tara. Pentru că eşti înrudită îndeaproape cu un expert.
Mia zâmbi.
- Ştiu. Şi da, mă interesează. Ford a zis că o să mă ia cu el cât de curând. Scoase un cartonaş şi i-l arătă Tarei. „Nu rata niciodată ocazia de a tăcea?11
Tara se aplecă puţin şi râse.
- S-a potrivit în acel moment.
- Chloe?

Tara se uită la Mia şi constată că fata încă zâmbea, şi simţi cum şi gura ei se arcuieşte.
- Da. Are un stil propriu de a te înnebuni, nu-i aşa?
- Da. Mia îşi coborî privirea spre casetă şi rămase tă-cută un minut.
Ceea ce era normal pentru ea, dar nu era normal pentru Tara. Trebui să-şi muşte limba pentru a o împiedica s-o ia la goană împreună cu mintea ei, pentru a o împiedica să umple tăcerea. Şi fu al naibii de greu, dar, când Mia vorbi în cele din urmă, se convinse că aşteptarea chinuitoare meritase.
-Te-ai gândit la mine, rosti ea.
Tara râse uşurel.
- Puţin.
Mia îşi ridică privirea de la casetă şi o întâlni pe a Tarei.
- Deloc puţin, spuse Tara foarte încet.
Ochii fiicei sale deveniră calzi, acei ochi frumoşi care o făceau pe Tara să se gândească la Ford ori de câte ori privea în ei. Nu-şi dorea nimic altceva decât ca Mia să se uite în continuare astfel la ea, dar trebuia să-i zică totul.
-Vreau să ştii adevărul, Mia. Trebuie să-ţi spun ade-vărul. Nu regret că te-am dat.
Mia încremeni.
-O!

-Te-am iubit, rosti Tara şi îşi duse mâna la piept pentru a-şi alina durerea stârnită de amintirea scumpului bebeluş care se uitase la ea. O, Doamne, te-am iubit nespus din clipa în care am crezut că simt un fluture pe bluzăj dar mi-am dat seama că mă loveai tu cu picioruşele. Insă nu eram capabilă de genul de iubire de care aveai tu nevoie. Tara făcu o pauză, simţind că se sufocă. In ciuda egoismului adolescentin, am ştiut că meritai mai mult. Meritai tot ce eu nu-ţi puteam oferi. Acesta este motivul pentru care nu regret, Mia. Pentru că astfel ai avut copilăria pe care eu nu ţi-aş fi putut-o dărui.
Mia îşi trecu degetele peste canelurile din lemnul ca-setei cu reţete, tăcerea ei ucigând-o pe Tara.

- Şi mai e ceva ce nu regret. Tara luă mâna Miei. Faptul că eşti aici în vara asta. Pentru nimic în lume, n-aş fi vrut să ratez şansa de a te cunoaşte.
Degetele Miei le strânseră încet pe ale ei.
- Chiar dacă asta înseamnă să te confrunţi cu cea mai mare greşeală a ta?
- Of, Mia! Tara riscă totul şi o cuprinse încet cu un braţ pe frumoasa, deşteaptă şi reticenta ei fiică. Ţi-am spus adevărul. Nu te-am considerat niciodată o greşeală. Trebuia să te naşti şi sunt teribil de fericită că eşti aici.
- Serios?
- Serios!
După ce se gândi câteva clipe, Mia îşi puse capul pe umărul Tarei, iar Tara simţi că-i explodează inima. Ră-maseră tăcute câteva minute, Tara ignorând vibraţia ocazionala şi insistentă a telefonului. Ştia că era Jan, îi simţea furia transmiţându-se pe calea undelor, însă nu dorea să se ridice.
- Şi eu mă bucur că sunt aici, rosti Mia.
Tara zâmbi.
-A fost amuzant să-ţi dau ţie treburile plăcute, iar pe Chloe s-o pun să spele băile.
Buzele Miei se arcuiră instantaneu. Şi Ford ştia să facă asta - să exprime un sentiment fără a face aproape nici o mişcare. In buzunarul Tarei, telefonul vibră din nou, dar Mia se uita la ea gândindu-se în mod clar la ceva, aşa că Tara nu se clinti.
- Tocmai încercam să-mi imaginez, spuse Mia în cele din urmă, cum ar fi să am un copil la vârsta mea. Este inimaginabil. Traumă. Responsabilitatea totală.
Tara râse deloc amuzată.
- Nu uita teroarea cumplită.

- Părinţii tăi au reacţionat urât?
-Tata, da. Tara încă putea auzi dezamăgirea amară pe care o exprimase vocea lui când vorbiseră la telefon. Trecuseră câteva zile până când, de cine ştie unde fusese trimis cu serviciul, el răspunsese la mesajul ei înlăcrimat. însă bunica ta m-a sprijinit întru totul, ceea ce m-a surprins.
- De ce te-a surprins?

- Nu ne vedeam prea des. Doar vara, uneori. Dar nu m-a judecat şi nici n-a ţipat la mine. N-a încercat să mă facă să mă simt prost. In schimb, mi-a găsit un liceu special în Seattle şi mi-a fost alături când am avut nevoie de ea. Mi-a fost alături când te-am născut. Şi ţi-a fost şi ţie alături mai târziu, când...
-Când m-am îmbolnăvit. Mia dădu din cap. Mi-au spus părinţii mei. I-a ajutat să plătească facturile medicale.
-N-am ştiut la vremea aceea, recunoscu Tara. N-am aflat decât după ce-a murit. Dar m-am uitat prin hârtiile ei şi am aflat ce-ai păţit. Ai avut o problemă cu o valvă a inimii.
-„Nu funcţiona corect.11 Mia schiţă ghilimelele cu degetele. Asta au zis părinţii mei. Am fost operată, iar acum inima mea e perfectă. Aşa mi-a spus cardiologul. Că-i perfectă.
- Cred că a fost foarte înfricoşător pentru tine.
Ea ridică din umeri.
- Părinţii mi-au tot cumpărat cadouri, iar după aceea m-au dus la Disneyland.
Curajul tinereţii...
- Dar Ford? El cum a primit vestea că eşti însărcinată? întrebă Mia.
-Mai bine decât mine. A fost... „Puternic. Ferm. Calm.“ Privind în urmă, îşi dădea seama că probabil fusese la fel de îngrozit ca ea, dar nu o arătase nici o clipă. A fost fantastic.
- Şi de ce nu sunteţi împreună? întrebă Mia, zâmbind când Tara suspină. Scuză-mă, n-am putut rezista tentaţiei de a te întreba din nou. Scoase un alt cartonaş. „Cea mai rapidă cale de a-ţi dubla banii este să-i îndoi şi să-i bagi la loc în buzunar.11
Mia râse din nou, iar strângerea din pieptul Tarei - cea care fusese acolo de când fata apăruse în Lucky Harbor - slăbi. Dumnezeule! Dumnezeule, fetiţa ei era atât de frumoasă!
- Este foarte plăcut aşa, rosti Tara. îmi place să stăm împreună aşa.
Mia privi caseta.

- îmi pare rău că am spus că eşti rigidă, încăpăţânată şi deloc dispusă să faci compromisuri.
Tara tresări.
- Nu mi-ai zis niciodată asta.
-Nu? Ei bine, atunci aşa am gândit. Mia se crispă. îmi pare rău!
- E-n regulă. Chiar aşa sunt, ba chiar mai rău.
- Dar eşti şi deşteaptă, şi drăguţă, şi îţi pasă de alţii, spuse Mia încet. Eşti calmă şi stăpână pe tine, şi ai un aer de „nu te pune cu mine“, dar, pe de altă parte, ţii la toţi cei din jurul tău. Chiar şi la cei care te înnebunesc.
Şocată, Tara râse puţin. Şi impresionată. Insuportabil de mişcată că fiica ei părea so cunoască atât de bine.
- De unde ştii asta?
- Chloe mi-a zis. A spus că te înnebuneşte, dar că tu tot o ajuţi ori de câte ori are nevoie. Asta îi place cel mai mult la tine... şi la mine.
Inima Tarei bubui dureros. Dar plăcut.
- Ştii ce-mi place mie cel mai mult?
Mia clătină din cap.
-Tu! - u
Ochii fiicei sale se înceţoşară în timp ce zambea, iar
Tara trebui să facă şi ea eforturi pentru a se stăpâni. O cuprinse pe Mia şi tocmai se îmbrăţişau când telefonul Tarei vibră din nou. Mia îşi trase nasul şi se desprinse de ea.
- Cineva îşi doreşte foarte tare să dea de tine.
-E şefa mea. Tara se şterse sub ochi. Rimelul e la locul lui?
- E-n regulă, o asigură Mia. Totuşi, ar trebui să-ţi iei unul rezistent la apă. Şi o şefă drăguţă, cum am eu.
Tara râse, se ridică în picioare, îşi scutură fusta şi speră că nu se şifonase.
-Vino la restaurant după ce termini aici, iar eu o să-ţi pregătesc cina.
- Pot să vin cu cineva?
„Carlos“, gândi Tara, el reprezentând un alt motiv pentru care nu dormea noaptea - relaţia celor doi ado-lescenţi evolua prea repede. Deja erau inseparabili.

- Scumpo, în legătură cu Carlos, începu Tara încet. Este - „un puşti excitat?11 - prea în vârstă pentru tine.
- E de vârsta mea.
- Ei bine, atunci este prea...

La naiba! Nu era prea nimic. Era un copil grozav. Dar nici un băiat nu avea să fie suficient de bun, ştia asta deja.
-De fapt, rosti Mia, mă gândeam la Ford. Ai vreo obiecţie împotriva lui? Fiindcă mi-a spus că îi place să te privească cum găteşti.
Tara făcu o pauză, luptându-se să schimbe macazul.
- Serios? Şi ce altceva ţi-a mai zis despre mine?
- Că adoră să te vadă împreună cu mine.
O! La naiba! Inima ei reacţionă din nou, simţind-o cum se strânge cu putere.
Cuvintele fetei fuseseră însoţite de o privire cercetă-toare, care o făcu pe Tara să-şi îngusteze ochii.
-Scumpo, nu pui nimic la cale, nu-i aşa?
- Cum ar fi? întrebă Mia cu inocenţă în glas.
O, Doamne!
- Cum ar fi să ne combini pe mine şi pe Ford.
- Hei, nu eu am iniţiat acel sondaj!
-Mia!
Brusc, Mia păru mult mai tânără decât cei 17 ani ai ei.
-Ar fi atât de cumplit?
-Pur şi simplu, nu vreau să fii dezamăgită, spuse Tara. Pentru că eu şi Ford nu suntem...
-Ştiu, ştiu! Ai zis asta de un milion de ori. Atenţia Miei fu distrasă de ceva aflat în spatele Tarei. Cred că ar fi bine să pleci dacă nu vrei să întârzii prea tare la restaurant.
Tara se uită în spate ca să vadă ce-i captase interesul Miei şi îl zări pe Carlos străbătând curtea şi îndrep- tându-se către clădirea portului.
-Atunci, o după-amiază uşoară! spuse Mia şi se ridică în picioare. Ne vedem mai târziu.
-Mia...
Dar Mia străbătuse deja jumătate din distanţa până la Carlos şi iarăşi arăta ca de 17 ani.

Târziu în noaptea aceea, Tara se trezi auzind pe cineva tăind uşa cu drujba ca să intre în casă. Se ridică brusc în capul oaselor, apoi îşi dădu seama că era sora ei care sforăia.
în dormitorul de alături.
Tara se uită la ceas. Era miezul nopţii. Minunat! Se dădu jos din pat şi porni pe coridor spre camera lui Chloe.
- întoarce-te pe o parte!

Chloe murmură în somn ceva ce sună a:
- Puţin mai la stânga, Paco.
- Chloe! rosti Tara mai tare.

Chloe se răsuci pe o parte, iar liniştea binecuvântată se instală. , „

Suspinând, Tara se întoarse în pat şi se cufundă in somn. Tocmai ajunsese la jumătatea unui vis în care era goală, iar foarte talentata limbă a lui Ford o venera când Chloe începu să taie lemne din nou. Tara se uită la ceas. Două minute după miezul nopţii.

La naiba! Nu se mai punea problema somnului şi oricum i se făcuse foame. Probabil că se molipsise de la Maddie pentru că, brusc, se pomeni că^şi dorea nişte chip' suri. De fapt, simţea nevoia să mănânce nişte chipsuri cu disperare chiar. Singura problemă era că nu aveau aşa ceva în casă - le aruncase de dragul lui Maddie. Nu putea găsi chipsuri decât în oraş.

Sau... pe barca lui Ford.

Oare era intrare prin efracţie dacă te duceai pe am-barcaţiunea cuiva şi furai mâncare? Fără îndoială. Dar la naiba, deja îi furase tricoul. De fapt, îl purta chiar în clipa aceea, aşa că ce mai conta dacă mai şterpelea ceva.

Cu stomacul chiorăind şi decizia deja luată, se dădu încă o dată jos din pat. Ajunsă la uşă, realiză că trebuia să se încalţe, aşa că îşi puse ceva ce se afla la îndemână - sandalele cu platformă. Se gândi în treacăt la aspectul ei - în tricoul lui Ford, chiloţi şi sandale cu talpă înaltă. Probabil că arăta de parcă se pregătea să apară într-un video Fete sălbatice’. 1

1 în original, Girls Gone Wild (n.tr.)

„Nu te vede nimeni la ora asta“, încercă să se liniştească singură. Barca se afla la doar 50 de metri dincolo de alee. Ocoli în fugă clădirea portului şi ajunse pe chei, reuşind printr-un miracol să nu-şi scrântească o gleznă sau să nu-şi rupă gâtul.

Noaptea era zgomotoasă. Nu bătea vântul, dar o bufniţă ţipa undeva pe faleză, iar partenerul ei îi răspundea. Greierii ţârâiau, iar apa, atrasă de lună, se năpustea spre pontoane, lovind cu putere lemnul.

In Houston, Tara locuise într-un apartament de la eta-jul patru. Luminile oraşului ascundeau strălucirea lunii şi îi intrau pe geamuri, iar singurul zgomot era zumzetul aerului condiţionat, care funcţiona non-stop. Cu şase luni în urmă, când ajunsese în Lucky Harbor - arţăgoasă, nervoasă şi nefericită -, detestase sunetele nocturne ale naturii. Nu o lăsau să doarmă, aşa că zăcea trează ore în şir, gândindu-se la tot felul de lucruri. Insă cumva, ajunsese să accepte zgomotele. Ba chiar să-i placă.

O linişteau, la fel ca şi întunericul nopţii. Nu existau luminile oraşului, nimic nu alunga superba strălucire a stelelor. Ar fi rămas afară şi s-ar fi bucurat de noapte, dar nu era prea potrivit îmbrăcată pentru asta. Iar chip-şurile acelea o atrăgeau ca un magnet. Se poticni când urcă pe barcă cu sandalele cu platformă şi îşi imagină că va cădea în apa dintre barcă şi ponton, urmând să fie găsită cu tricoul lui Ford în jurul urechilor.
După ce izbuti să ajungă la bord, coborî sub punte şi, după cum sperase, găsi o pungă cu chipsuri pe blatul din micuţa chicinetă. îşi umplu gura cu chipsuri şi avea mâna plină cu încă o porţie când lumina se aprinse. Clipind din pricina strălucirii bruşte, se răsuci şi dădu cu ochii de...
Ford.
El văzu că avea gura plină şi o mână plină cu chip- suri şi începu să zâmbească. Când constată că părul îi stătea ca şi cum, indiscutabil, abia se dăduse jos din pat şi că avea picioarele goale în sandale, zâmbetul i se transformă în rânjet.
- Frumos! rosti el.

- Nu e ceea ce pare.
-Nu?
Purta pantaloni de trening coborâţi pe şolduri şi ni- mic altceva. Părul îi era ciufulit în felul acela sexy în care ajunge părul tipilor când dorm. Se sprijini de blatul de vizavi şi îşi băgă mâinile în buzunare. Relaxat. Atent.
Amuzat.
Naiba să-l ia!
-Tu cum crezi că pare? dori el să ştie.
Părea că ea era o nebună pe cale s-o ia razna de-a binelea, care intrase prin efracţie şi îi furase chipsurile.
Ochii lui se aţintiră asupra tricoului.
- Fie ţi-e rece, fie eşti foarte bucuroasă că mă vezi... Ăsta-i tricoul meu?
Rahat! îşi coborî privirea şi îşi încrucişă braţele la piept pentru a-l acoperi, ceea ce făcu ca tricoul să i se ridice pe coapse, posibil dându-i la iveală chiloţii din dantelă roz.
Gestul ei făcu ca atenţia lui să se îndrepte spre partea de jos a trupului ei. Zâmbetul lui deveni obraznic, iar atmosfera din jurul lor se încinse.
Da, era clar că îşi expusese chiloţii.
- Da, este, spuse el. E tricoul meu.
Ea chiar nu dorea să vorbească despre tricou.

-N-am putut să dorm. Mi s-a făcut foame şi m-am gândit că ai nişte chipsuri.
-Aşa că ai comis infracţiunea de intrare prin efracţie, zise el dând din cap. Bun plan. Cu excepţia faptului că ai fost prinsă. Aveai de gând şi să dormi în patul meu, Bucle-Aurii1?
Felul în care rostise „pat“ îi aminti cu claritate toate lucrurile înnebunitoare, fantastice pe care el i le făcuse intr-un pat. Şi nu numai intr-un pat...
-Nu, spuse ea. Asta ar fi fost o mojicie.
El râse uşurel.
- încă mai încerci să-ţi rezolvi problemele?
- Da, zise ea cu afectare. Tu?
1 Aluzie la fetiţa din povestea Bucle-Aurii şi cei trei ursuleţi (n.tr.)

- Eu mă străduiesc permanent, iubito. îi aruncă un zâmbet de băiat rău. îţi mai este foame?
O, Doamne!
- Da, şopti ea.
El îi făcu semn cu degetul.
- Vino încoace, Bucle-Aurii.
-Asta ar fi... o idee foarte proastă.
- O pot face atât de proastă, încât să fie bună.
Ha!
- Trebuie să încetezi cu asta!
- Cu ce să încetez?
„Să arăţi atât de bine. Să vorbeşti obraznic. Să respiri. “
Se răsuci spre blat, lăsă punga cu chipsuri, luă o sticlă cu apă şi bău, înghiţind apoi şi ultimele firimituri. După furnicăturile de la baza gâtului, îşi dădu seama că Ford venise în spatele ei. Apoi se apropie atât de mult, încât îi simţi căldura trupului trecându-i prin tricou şi atingându-i pielea. S-ar fi putut îndepărta, dar adevărul era că se afla exact acolo unde dorea să fie.
- Bine, rosti ea cu vocea tremurată. Uite care-i treaba! încă... sunt atrasă de tine. Respiraţia ei se poticni când el îi dădu părul la o parte şi o sărută la baza gâtului. Ea îşi lipi genunchii. Trebui s-o facă pentru a-i împiedica să se înmoaie. Dar nu vreau să mă culc din nou cu tine.
-Şi totuşi, eşti aici, murmură el cu buzele lipite de pielea ei. Pe barca mea. în toiul nopţii.
- Da. Nu pare în regulă, recunoscu Tara. Dar zău că pur şi simplu mi-a fostjjoftă de chipsuri.

- Şi de tricoul meu. îşi trecu un deget peste şira spinării ei, coborând dincolo de limita decenţei şi făcându-i respiraţia să i se oprească în tăcerea bruscă. Cum a ajuns la tine? întrebă el cu mâna pe fundul ei.
Ea îşi reprimă dorinţa de a-şi împinge fundul în palma lui.
Sau, şi mai bine, în vintrea lui.
- Tara!
Ea închise ochii.
-L-am furat. în ziua în care ţi-am înapoiat tigaia de clătite.

-Uită-te la mine!
„Nu. Nu, mersi frumos!11
El îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o răsuci.
-Nu că nu-mi place cum arăţi în tricou, spuse el. îmi place. Foarte mult. Dar tu ai păstrat distanţa, iar eu am încercat să respect asta. însă ai venit la mine în noaptea asta, aşa că situaţia s-a schimbat. Spune-mi de ce porţi tricoul meu.
Ea îşi muşcă buza de jos. Nu avea un răspuns. De fapt, nu avea unul pe care să dorească să i-l dea.
- Mi-ai dat unul identic când le-ai primit.
- îmi amintesc. Dar n-am ştiut că şi tu îţi aminteşti.
- Da, ei bine îmi amintesc. Şi am adorat tricoul acela, îi zise ea. Şi l-am pierdut în incendiu. Mi-a părut tare rău. Aşa că, atunci când l-am văzut pe al tău... închise ochii. La naiba, Ford! Nu pot explica. Mi-am pierdut capul şi am furat afurisitul de tricou. Poftim! Eşti fericit?
- Hm! făcu el neutru. Incendiul a avut loc acum şase luni. încă o ţinea de şolduri, cu mâinile sub tricou, mân- gâindu-i cu degetele mari pântecul dezgolit şi făcându-i muşchii să vibreze. L-ai avut până atunci?
- Era confortabil.
El zâmbi.
-Confortabil... Ai păstrat un tricou 17 ani pentru că era confortabil?
-Da.
-Mincinoaso! Eşti o mincinoasă frumoasă.
Se aplecă şi o sărută. Delicat.
Runda de încălzire.
Ea ştia cât de pătimaşă avea să fie următoarea, aşa că îşi puse mâinile pe pieptul lui, nesigură dacă dorea să-l oprească sau să-l facă să nu se oprească.
în tăcerea din cabină, stomacul ei chiorăi, iar el rânji.
- Se pare că m-am înşelat. Chiar ţi-e foame.

Se duse la micul frigider şi scoase nişte tortillas, brânză rasă şi salsa.
- Ce faci?
- îţi prepar o quesadilla. Ţi-aş prăji-o, dar nu pot face asta aici.

Ea îl privi cum întinde o lingură de salsa pe o tortilla, apoi presară brânză pe ea. Felul în care i se mişcau mâinile, concentrarea, uşurinţa evidentă cu care lucra în bucătăria lui o impresionară.
Şi o impresionară puternic.
Aşteptă până când ea termină quesadilla, apoi îi luă farfuria, după care o ridică pe Tara pe blat. Cu ochii aţintiţi în ai ei, păşi între coapsele sale.
- N-am venit aici pentru asta, şopti ea în timp ce el îi ridică tricoul şi i-l trase peste cap.
-O să înceapă să-ţi crească nasul, Pinocchio, rosti el punându-şi mâinile pe talia ei.
-Tu n-ai mâncat nimic, spuse ea fără rost.
- Nu mi-a fost poftă de quesadilla.
- Dar de ce ţi-e poftă?
Ochii lui erau atât de înflăcăraţi, încât ea simţi cum i se topesc oasele.
- Ghici! rosti el şi îşi coborî mâinile pe coapsele ei.
îşi strecură degetele în chiloţii ei şi îi trase în jos. Apoi,
se lăsă în genunchi şi începu să-i arate.
Iarăşi şi iarăşi.
capitolul 16
Lucrurile sunt întotdeauna mai amuzante când
li se întâmplă altora.
Tara Daniels
Tara era singură în bucătăria hanului, într-o binecu-vântată linişte. încerca să nu se gândească de câte ori o avusese Ford - şi ea pe el - cu o noapte în urmă, înainte de a o conduce la han, în zori.
Şi la cât de mult începea el să însemne pentru ea. Şi Mia la fel. Şi surorile ei. Şi Lucky Harbor...
Erau acele legături la care se referise Ford, pe care i le dicta inima.
Naiba să le ia de legături! Nu le dorea. Voia să-şi pro-tejeze inima aşa cum trebuia, dar asta devenea foarte

greu. Cel puţin în privinţa lui Ford, ştia cu ce se alegea. Se simţea bine. De fapt, foarte bine. Intenţionase ca asta să nu însemne mai mult decât era, dar...

Chloe intră în bucătărie exact când Tara privea orbeşte în frigider.
- Ţi-e foame?
- Nu, rosti Tara. încerc să mă decid între suc şi votcă.
Chloe râse.
- întotdeauna votcă. Are mai puţine calorii. Dar eu n-am considerat niciodată că sucul de portocale şi votca se exclud reciproc. Dă-i drumul, fă-ţi de cap, combină-le!
- Hm! făcu Tara şi scoase ouăle.
- Probabil că eşti lihnită de foame după ce ai ars atâtea calorii noaptea trecută, făcând sex sălbatic, nu-i aşa?
Tara aproape că scăpă ouăle înainte de a se holba la Chloe.
- Poftim?
- Ei bine, te-ai întors în zori, cu părul vâlvoi şi cu un zâmbet ridicol de larg pentru cineva care detestă să fie foarte matinal. Chloe ridică din umeri. M-am gândit că ai avut parte de sex. Şi având în vedere că a fost Ford, m-am mai gândit că trebuie să fi fost o noapte fantastică. A fost Ford, nu-i aşa?
-O, Doamne! rosti Tara. Da!
Chloe rânji.
- încetează! îi ceru Tara. Nu vreau să vorbim despre asta.
- Te rog! Este mult mai interesant decât ce aveam eu
să-ţi spun. .
Tara deschise gura pentru a replica, dar Sawyer intră pe uşa din spate, cu obişnuitul mers degajat al oamenilor cu picioare lungi. Ezită doar puţin când privirea i se încrucişă cu a lui Chloe, pe care nu era obişnuit s-o vadă în bucătărie dimineaţa devreme, când venea să-şi ia cafeaua.
Tara scoase un pahar cu capac dintr-o rezervă pe care o păstra pentru el şi îl umplu.
Chloe urmări derularea lucrurilor, inclusiv pe Sawyer mulţumindu-i încet, dar recunoscător, însă nu zise nimic până când el nu plecă.

- De ce îl laşi să-ţi fure cafeaua?
- Pentru că este un om bun şi are o slujbă mizerabilă, pe care, apropo, tu i-o faci mult mai dificilă. Simt că îi sunt datoare.
Chloe îşi dădu ochii peste cap.
-Să revenim la tine, domnişoară, şi la expresia ta „tocmai am făcut sex“. Ar trebui să ţi-o ştergi de pe chip. Fiindcă o să apară copiii.
Tara încercă să se privească în uşa de oţel a frigiderului. La naiba, Chloe avea dreptate. Faţa îi strălucea.

-	A, şi ţi-am luat cu împrumut laptopul, în dimineaţa asta, rosti Chloe pe un ton oarecare, luând căpşunele, iaurtul şi blenderul.
-Nu-mi spune că iarăşi te uiţi la pornografie, zise Tara. Data trecută, mi-ai blocat computerul când ai deschis ataşamentul „Iată-l pe Channing Tatum gol!“
-	Hei, oricine ar fi încercat să-l deschidă, dar a fost o farsă. Nici măcar n-am apucat să-l văd gol. Şi nu, astăzi nu m-a interesat asta. Doar mi-am verificat e-mailul. A, şi întâmplător am văzut istoricul tău pe Firefox.
-Şi?
-	Şi am aflat că ai intrat pe Facebook, ţi-ai creat un cont şi l-ai votat pe Ford.
Tara încremeni.
-	N-am făcut asta!
-	Bine. Dar ai făcut-o.
-	Tara îşi încrucişă braţele.
-	Află că nu există nici măcar o singură Tara Daniels pe Facebook, spuse ea sigură de sine.
Chloe păru amuzată.
-	Dar tu de unde ştii asta, Tallulah Danielson? Tallulah? Danielson? Serios? Şi dacă - Dumnezeule! - o să mai vrei vreodată să faci ceva pe ascuns, te implor, cere ajutorul cuiva. Şi nici să nu te gândeşti că te-ai putea angaja vreodată la FBI.
Pe toţi dracii! Era jenant. Iar cel mai rău era că nu-i venea în minte nici o scuză. Absolut nici una.
A! Nebunie temporară. Asta ar ţine. Sau evitare, îşi zise Tara, şi se întoarse cu spatele la Chloe, care rânjea, dar dădu nas în nas cu bărbatul de care era vorba.

Ford. Care rânjea şi el.
-	Binecuvântată fie-ţi inima, Tallulah! spuse el.
Chloe izbucni în râs şi traversă încăperea pentru a-1
îmbrăţişa.	....	,
-	Dacă mai fi atât de amorezat de ea, n zise Unloe,
te-aş vrea pentru mine.
Ford o îmbrăţişă la rându-i.
-	E adevărat. Sunt total amorezat de ea.
Of. Privindu-i, Tara se gândi că, la naiba, el chiar tre-buia să înceteze să se poarte aşa fiindcă ea simţea că inima i se topea iarăşi. Era vorba de toate

acele lucruri mărunte care se adunau - faptul că îi făcuse quesadilla în toiul nopţii, felul cum se uita la ea, de parcă îi făcea mai multă plăcere decât o cană de cafea în zori. Sau, ca în clipa aceea, de parcă ea îl amuza foarte tare.
-Ai fi putut să-mi spui că e aici, îi zise Tara lui Chloe.
- Aş fi putut.
Tara clătină din cap şi se uită la Ford.
- Am vrut să-l votez pe Logan, dar mi-a alunecat mâna şi am dat clic pe butonul greşit.
Ford izbucni în râs.
Purta un tricou şi blugii Levi’s care îi puneau frumos în evidenţă corpul. Pe obraji, avea barbă de o zi şi arăta atât de bine, încât Tara se pomeni holbându-se la el.
Se uită şi el la ea, un zâmbet mic zăbovindu-i la col-ţurile gurii.
Chloe îşi drese glasul:
- Ei bine, toate astea sunt foarte drăguţe şi alte alea... Se uită la Tara. ... dar eu chiar trebuie să-ţi vorbesc. Ai câteva minute?
- De fapt, abia mai târziu, şi la fel şi tu. Oaspeţii o să dorească să ia micul dejun.
-Nu durează mult, dar e important, rosti Chloe.
Of, la naiba! Clar era ceva important, Tara văzu asta în ochii lui Chloe.
-Nu-mi spune că iarăşi ai fost arestată, fiindcă sunt foarte sigură că, până la urmă, Sawyer o să te închidă şi o să arunce cheia.

- Nu. Dumnezeule! rosti Chloe azvârlindu-şi mâinile în sus. Am fost şi eu arestată o dată...
- De trei ori!
Chloe suspină.
- Este vorha despre tine.
- Ce-i cu mine?
Chloe se uită stânjenită la Ford, care clar nu avea de gând să plece, apoi suspină şi scoase din buzunar un beţişor de plastic alb. Am fost în baia de la parter ca să aranjez un coş cu loţiuni şi săpunuri, să fac curat, să arunc gunoiul, chestii din astea.
-Am aruncat gunoiul chiar în dimineaţa asta, spuse Tara.
- Ştiu, rosti Chloe. Te-am văzut. Ceea ce înseamnă că tu ai fost ultima acolo. Aşa încât mi-am imaginat că ai vrea să-ţi dau asta ca să nu tragă cineva vreo concluzie greşită.
Tara se uită la obiectul din mâna lui Chloe.

- Este un test de sarcină.
- Unul negativ, zise Chloe. Probabil că e o mare uşu-rare pentru voi.
Tara aproape că făcu infarct.
- Despre ce vorbeşti? Nu-i al meu.
Ford privi testul cu chipul lipsit de expresie. După o clipă, îşi înălţă capul şi se uită la Tara cu pleoapele pe jumătate coborâte.
Fiindcă ştia ce făcuse ea. Ei folosiseră prezervative. De fiecare dată. Era o regulă nerostită şi foarte serioasă, pe care o cunoşteau amândoi. Prin urmare, fireşte, se gândea la cealaltă posibilitate - că se culcase cu... Logan?
- Nu este al meu! se răsti Tara şi o apucă pe Chloe de braţ. Ne scuzi un minut? îi spuse ea lui Ford, apoi, fără să aştepte răspunsul lui, o băgă pe Chloe în cămară şi trânti uşa.
- Mda, zise Chloe privind prin încăperea micuţă şi intimă. îmi dau seama de ce îl tot aduci pe Ford aici, ori de câte ori poţi. Cere să fie folosită. Verifică un raft. Chestia asta ţine?
- Chloe, cum poţi? şopti Tara cu asprime.

-Nu ştiu. Bănuiesc că m-aş urca aici, iar apoi el ar
veni între picioarele mele...
- Cum poţi să-mi dai ăsta de faţă cu Ford? Dumnezeule, a fost cel mai iresponsabil, mojic şi ticălos lucru pe care l-ai făcut vreodată, şi ai făcut multe!
Chloe tăcu câteva clipe, clar surprinsă de furia Tarei, de parcă, sincer, nu s-ar fi gândit nici măcar o secundă la sentimentele altcuiva. Ca întotdeauna, îşi reveni repede şi găsi o scuză:
- Hei, dacă eşti suficient de apropiată de el pentru a avea nevoie de un test de sarcină, atunci şi el îţi este suficient de apropiat pentru a-şi face griji împreună cu tine. A doua oară.
- Nu este al meu!
- Ei bine, al meu nu este, rosti Chloe pe un ton cate-goric. N-am mai făcut sex de un an. De când cu cubanezul ăla grozav din \! i a mi care m-a făcut să ajung la Urgenţe. Cam dezamăgitor după sex, ar trebui să adaug.
- O, Dumnezeule! exclamă Tara. Este al Miei.
- Poftim?
- Testul de sarcină. Este al Miei.
Chloe se gândi la această posibilitate, apoi suspină încet.
- O, Doamne!
Tara scrâşni din dinţi.
- O să-l omor pe Carlos...

-Nu este al Miei, e al meu.
Tara şi Chloe se uitară una la alta, apoi către uşa care le vorbise. Chloe o deschise şi dădură cu ochii de Maddie.
Şi de Mia.
Stăteau una lângă alta, Maddie având pe chip o expre-sie ruşinată.
-Am crezut că l-am învelit bine, ca nimeni să nu-l vadă, spuse ea.
Tara îşi băgă capul în bucătărie şi îl căută din priviri pe Ford.
- A plecat, îi zise Maddie.
Mia încă nu spusese nimic. Se uita la Tara cu un reproş abia mascat.

-Ai crezut că testul e al meu.
Tara deschise gura, dar Mia clătină din cap şi făcu un pas îndărăt.
-Trebuie să plec, rosti ea şi se îndreptă spre uşă.
- Mia, te rog! Tara se grăbi s-o ajungă din urmă. Stai...
Cu ochii în lacrimi, Mia se răsuci spre ea.
-Ai crezut că e al meu, repetă ea. Crezi că mă culc cu cineva şi că sunt atât de proastă, încât s-o fac fără protecţie. Ba chiar că sunt şi mai proastă de-atât şi aş aduce aici un test de sarcină, lăsându-l undeva unde să poată fi găsit. Se crispă şi se uită la Maddie. Nu te supăra!
Maddie suspină.
- Nu mă supăr.
-Mia, spuse Tara sesizând emoţia din propria voce. îmi pare rău. A fost o reacţie instinctivă şi îmi cer scuze.
O parte din încordarea umerilor Miei se risipi, dar nu toată, iar ea dădu din cap.
- Deci nu faci sex? o întrebă Chloe.
- Nu, rosti Mia cuprinzându-se în braţe. Dumnezeule!
- Bine, spuse Chloe. Deoarece chiar n-aş fi vrut să fiu singura care nu face. Se uită la Maddie. Iar tu chiar ai crezut că ai putea fi însărcinată?
Maddie dădu din cap, se retrase spre un scaun şi se aşeză. Luă cafeaua lui Chloe şi bău din ea. Se strâmbă, adăugă trei linguriţe pline ochi cu zahăr, apoi sorbi din nou şi încuviinţă din cap.
- Fiindcă nu eşti însărcinată, intenţionezi să faci diabet sau ce? o întrebă Chloe.
Tara se uită urât la Chloe, ceea ce o făcu să mimeze că trage fermoarul la gură şi azvârle cheia. Tara tot simţea nevoia s-o strângă de gât, dar mai tare dorea să se ducă după Ford pentru a se asigura că totul era în regulă între ei. Mă rog, atât de în regulă cât putea fi având în vedere că...

La naiba! Habar n-avea ce anume era între ei, doar că îşi petreceau mult timp făcându-se unul pe altul să murmure numele celuilalt. In orice caz, ea trebuia să-l vadă, trebuia să se asigure că el ştia că testul nu era al ei.

Din păcate, Maddie părea pe cale să se prăbuşească, aşa că Tara trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.
- Jaxvrea să ne căsătorim, şopti Maddie fără să fie îm-boldită, apoi suspină anevoie, de parcă o povară uriaşă i se ridicase de pe umeri.
- Şi? întrebă Chloe.
- Şi cred că m-a cerut doar pentru că s-a temut că sunt însărcinată. Maddie le privi cu ochi uriaşi pe surorile ei. Nu vreau să mă mărit doar din acest motiv.
- E mai mult de-atât, spuse Tara. Te iubeşte!
- Şi eu îl iubesc. Dar n-am nevoie de bucata aia de hârtie.
- Dar de diamant? întrebă Chloe. N-ai vrea un inel cu diamant?
-Nu. Ei bine, poate. Maddie râse printre lacrimi. Dar nu suntem împreună de prea mult timp.
- De şase luni, zise Tara.
- Da, şi ne înţelegem foarte bine, confirmă Maddie. Asta-i suficient pentru mine. N-ar trebui să fie suficient?
-încerci să te convingi pe tine sau pe noi? întrebă Chloe. Fiindcă eu sunt pentru chestia cu diamantul. Ar fi foarte greu să refuzi un diamant mare şi frumos. Iar apoi te alegi cu o mare petrecere, cu o călătorie grozavă şi cu cârdurile lui bancare. Văzând că Tara clătină uşurel din cap, Chloe îşi dădu ochii peste cap. In regulă! Dar cel mai important e că eşti nebună după el. Ştiu că eşti. Te face să zâmbeşti. Şi crede că tulburarea ta obse- siv-compulsivă e drăguţă.
îi rânji Tarei de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi? Şi eu pot să-i sprijin pe alţii".
-Nu sufăr de o tulburare obsesiv-compulsivă, rosti Maddie. Nu prea tare. Şi chiar sunt înnebunită după el. Poate, dacă aş fi fost însărcinată...
-Ai noroc că sperietura cu sarcina s-a întâmplat acum, zise Tara conştientă că Mia era foarte atentă la discuţia celor trei surori. La o vârstă potrivită, cu un tip ca Jax, care te iubeşte atât de mult. Văzu privirea tăioasă a lui Chloe. Ce-i?
- O spui de parcă tu n-ai avea un tip minunat, care ştim că te doreşte.

- A dori nu înseamnă a iubi, zise Tara.
Chloe îşi dădu iarăşi ochii peste cap.
- Dacă nu încetezi să faci asta, spuse Tara, o să ţi-i scot, o să-i bag intr-un borcan şi o să-i dau şi eu peste cap prin el.
-Şi eu care am crezut că tu eşti cea mai deşteaptă dintre noi...
Tara simţi cum i se îngustează ochii.
- Ce vrei să zici cu asta?
- Hei! rosti Chloe ridicându-şi mâinile. Dacă tu nu pricepi, eu n-o să-ţi explic. Dar numele lui începe cu F şi se termină cu O-R-D şi, trezeşte-te, e îndrăgostit lulea de tine, la fel cum este şi Jax de Maddie!
Tara o privi stânjenită pe Mia, care dădea din cap.
- In regulă, spuse Tara. E adevărat că ne-am fi putut căsători cu ani în urmă, dar tinerii de 17 ani n-ar trebui să se căsătorească.
- Poate că nu, zise Chloe, dar Ford este adult acum şi e un bărbat al naibii de bun, dacă mă întrebi pe mine. Are stabilitate financiară, e fantastic de sexy - scuze, Mia! - şi probabil că ar prefera să moară decât să te rănească. Aşa că ce te reţine?
- Şi eu am întrebat-o acelaşi lucru, spuse Mia. Minus partea cu fantastic de sexy, pentru că nici nu vreau să mă gândesc.
Tara se înmuie.
- Eu! Bine? Eu sunt cea care are reţineri. Data trecută când am fost cu el... Se uită la Mia. N-am făcut ce-ar fi trebuit.
- Erai un copil, rosti Maddie şi îi zâmbi Miei. Nu te supăra!
- Deloc, zise Mia politicoasă.
- Cât de cinică ai ajuns să fii! o mustră Chloe pe Tara. Cum poţi să nu crezi în puterea dragostei?
-Spuse femeia care nici măcar nu poate rosti „te iubesc", replică Tara.
Chloe se crispă, iar chipul i se întunecă.
-Acum nu e vorba de mine.
Mia se uită afară, unde Carlos tocmai oprea maşina, şi se învioră instantaneu.

- Trebuie să plec, zise ea şi dispăru pe uşă.
Tara suspină, apoi se uită la Maddie.
- Să revenim la tine.
- Aş prefera să nu revenim la mine.
- Ghinion! spuse Tara. Fiindcă m-am săturat să vorbim despre mine. Noi ne bucurăm sau suntem triste că testul a ieşit negativ?

- O, murmură Maddie, ochii umezindu-i-se neîncre-zători. Ai zis „noi“.
- Hei, tu ai spus că suntem „noi“, îi aminti Tara. Cu vreo şase luni în urmă, când ne-ai cerut să rămânem îm-preună şi să ne comportăm ca nişte surori, îţi aminteşti?
- Da, se băgă Chloe. E adevărat, Mad. Ai insistat să fim „noi“. Să fim foarte unite.
- Dar de când mă ascultaţi voi? întrebă Maddie.
-De când ne-ai pus să ne îmbrăţişăm toate trei şi
să jurăm solemn, rosti Tara, apoi se pomeni strânsă până la sufocare de Maddie, care le îmbrăţişă pe ea şi pe Chloe.
- Vă iubesc! şopti Maddie.
Tara suspină.
- Şi eu te iubesc.
Chloe se mulţumi să suporte îmbrăţişarea şi sentimentalismul.
Maddie le dădu drumul şi, încă ţinându-le de mâini, îşi trase nasul.
- îmi pare rău pentru asta. M-am panicat văzând că nu-mi vine ciclul. A fost o prostie. îl iubesc pe Jax atât de mult! Şi am vorbit despre căsătorie, despre nuntă şi rochie, şi tort...
- Şi dans, adăugă Chloe. Dacă vreţi să faceţi un spec-tacol din asta, trebuie să fie şi dans.
Maddie râse.
- Da. Şi dans.
- Deci... ţi-a trecut panica? o întrebă Tara.
- Da. Maddie îşi frecă pieptul. Nici una dintre noi nu a avut o copilărie chiar normală. Şi nici Jax. Nu mi-am putut imagina... Pur şi simplu, nu m-am putut imagina fiind mamă, nu ştiu cum este. Noi nu ştim cum este.

- Eşti cea mai afectuoasă, cea mai dulce, cea mai cum-secade persoană pe care o cunosc, spuse Tara. Iar el este foarte deştept şi energic. Ce nu ştiţi o să învăţaţi. Veţi fi nişte părinţi minunaţi.
-O, rosti Maddie, ce drăguţ! Şi îşi trase nasul din nou. Dar mai întâi, aş vrea să fiu singură cu el o vreme. Este egoist din partea mea?
- Fireşte că nu! rosti Chloe. Dacă Jax ar fi iubitul meu, aş vrea să fiu singură cu el tot timpul. Zi şi noapte. Goi...
Tara o cuprinse pe Chloe cu un braţ şi îi acoperi gura. Chloe se eliberă şi râse.

- Deci, dacă ţi-a trecut panica, îi zise ea lui Maddie, poate ai putea să ne explici cum ai fi reuşit să rămâi însărcinată. Având în vedere că iei anticoncepţionale.
Maddie se crispă.
- Da, dar se pare că nu-şi fac efectul dacă iei antibio-tice. Vă amintiţi că luna trecută am avut bronşită?
- Ai făcut sex cât ai avut bronşită? întrebă Chloe. Nu aveai voie să faci efort.
Maddie îşi muşcă buza de jos şi se îmbujoră.
-N-am făcut efort. Jax a făcut toată treaba.
Chloe suspină.
- Ticăloaso! zise cu ea cu gelozie în glas.
- Deci, rosti Tara strângând mâna lui Maddie, să re-capitulăm. Panica ţi-a trecut şi am stabilit că eşti îndră-gostită nebuneşte.
Ceea ce însemna că se putea duce să discute cu Ford...
- O să mă simt mai bine după ce o să-mi vină ciclul, spuse Maddie. Am fost atât de zăpăcită din pricina asta. De pildă, am comandat aşternuturi de pat simplu, nu dublu, pentru camerele oaspeţilor. A fost cât pe ce să pun motorină, în loc de benzină, în rezervorul maşinii. Unde mai pui că am uitat să verific pompa de santină a casei plutitoare, aproape omorându-l pe Logan.
- Eh, făcu Chloe ridicând în glumă din umeri. E un fost. Nu-i mare pagubă.
- Chloe! exclamă Tara.
Maddie râse, apoi îşi acoperi gura cu o mână.

- Scuze! Dar recunoaşte - a fost destul de amuzant. Cred că ar trebui să pregătim micul dejun.
- Da, fu Tara de acord. Dar mai întâi, trebuie să discut cu un om despre sperietura pricinuită de o posibilă sarcină. Mersi frumos! rosti ea şi se uită lung la Chloe.
- E vina mea, zise Chloe ridicând o mână. O să fac eu micul dejun.
- Nu! spuseră Maddie şi Tara în acelaşi timp.
- Hei, chiar pot să-l fac! Vreau să-l fac.
Tara o privi fix, apoi dădu din cap.
- Bine, dar mă chemi dacă ai nevoie de mine.
Astea fiind zise, se duse să-l caute pe Ford, dar, cu toate că maşina lui era în faţă, el nu era nicăieri de găsit în han.
Şi nici în clădirea portului.

Apoi descoperi că barca lui dispăruse. Ford se dusese în larg. Tara urcă la bordul Beneteau-ului şi se aşeză pe punte, întinzându-şi picioarele pentru a prinde razele soarelui matinal şi sperând că o vor încălzi cât aştepta, îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi încercă să se relaxeze. Casa plutitoare care aproape se scufundase, discuţia sentimentală pe care o avusese cu Mia cu o zi în urmă, întâlnirea şi mai sentimentală - şi nudă - pe care o avusese cu Ford noaptea trecută şi spaima lui Maddie că era însărcinată, toate astea o făcură să se simtă epuizată, deşi nu era nici măcar ora opt dimineaţa. Probabil că adormise, fiindcă următorul lucru pe care îl conştientiza fu că barca se clătină când cineva urcă la bord. Nu se uită. Nu era nevoie. Recunoscu vibraţia nervilor din trupul ei.
Nici Ford, nici ea nu spuseră nimic. Nici când el scoase barca din port şi nici când ieşiră din golf, în- dreptându-se spre o zonă izolată din larg. Ford aruncă ancora şi se aşeză lângă Tara, într-o poziţie similară cu a ei, cu picioarele întinse, cu faţa în sus, soarele au- rindu-i chipul.
Fiindcă voia să-l vadă când îi spunea ce avea de spus, Tara se ridică în capul oaselor, apoi întinse mâna şi îi scoase ochelarii de soare de la ochi.

El îşi înălţă capul şi se uită la ea.
-Testul de sarcină nu era al meu, rosti ea. Ţi-aş fi zis.
Privirea lui o întâlni pe a ei.
- Şi dacă ar fi fost vorba de Logan?
- Chiar crezi că m-aş culca în acelaşi timp cu amândoi?
El ezită.
- Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt tip, aş fi spus că în nici un caz. Dar în mintea mea există o mică voce care îmi tot aminteşte că între voi a existat o legătură puternică. Şi aţi fost căsătoriţi. Şi urăsc cumplit acea voce mică.
- Eu şi Logan suntem despărţiţi de aproape doi ani.
- Iar noi suntem despărţiţi de 17.
- Eu cred că nu contează cât de mult timp a trecut, spuse ea.
Ford rămase tăcut câteva clipe.
- Ştii, când am văzut testul acela, am fost copleşit de o groază de lucruri.
- Da. O teroare crâncenă.
- Şi confuzie, rosti el. Şi poate... entuziasm. Privirea lui o întâlni pe a ei. N-am regretat-o niciodată pe Mia. Nici măcar o clipă. Am regretat doar ce s-a întâmplat între noi.
Ea simţi că i se strânge inima.

-	îmi pare cumplit de rău că te-am făcut să suferi.
El rămase tăcut din nou.
-Simt ceva pentru tine, Tara, spuse el în cele din urmă. Şi tu simţi. Văd asta în ochii tăi când te uiţi la mine. O simt în atingerea ta atunci când mă laşi să mă apropii.
Ea suspină şi privi apa.
-Da.
El o trase în poala lui şi îi mângâie obrazul cu un deget, până când ea deschise ochii.
-	Simt, rosti ea cuvântul pe care el îl aştepta. Şi simt asta doar pentru tine. Indiferent ce este „asta". Dar...
-	Fără „dar“, spuse el. Ce-ai zis este perfect fără „dar“.
îşi strecură mâinile sub fusta ei, îi cuprinse fesele şi
o trase şi mai aproape, lăsând-o să simtă cum reacţiona

corpul lui la poziţia ei. O sărută de-a lungul maxilarului până la ureche, făcând-o să simtă fiorii anticipării.
-	Aici, rosti el. Acum. Cu mine.
Nu pusese semne de întrebare la sfârşitul cuvintelor, dar întrebase.
-	Aici, acceptă ea cuprinzându-i faţa în mâini. Acum. Cu tine. Numai cu tine...
Cu un mormăit răguşit, el îi ridică puloverul şi îi co-borî cupele sutienului, dezvăluindu-i sânii.
-	Mă înnebuneşti, spuse el cu gura lipită de pielea ei. Mă înnebuneşti!
-	Şi tu pe mine, gemu ea, apoi gemu din nou când mâna lui se strecură între coapsele ei.
Ea îşi încleştă pumnii în părul lui şi ţipă frecându-se de el, dorindu-şi atingerea, dorindu-l în ea cu o abandonare şi cu o disperare sălbatice, pe care nu le putea controla.
-Mă gândesc la tine zi şi noapte. Vocea lui era răguşită. Şi Dumnezeule, imaginea ta în tricoul meu şi cu sandalele cu platformă o să-mi alimenteze fanteziile multă vreme de-acum încolo.
-	Dar dacă am face-o pe barca ancorată la mică distanţă de ţărm, în lumina zilei? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.
-	Fantezia asta îţi place?
Ochii lui se întunecară.
-	O, Dumnezeule, da!

îi scoase de tot puloverul şi o trase pe el, sărutând-o de la gât până pe sâni. îi gâdilă un sfârc cu limba, iar amândoi gemură când îl frământă cu gura. Ii ridică fusta în timp ce ea îi scoase blugii.
-Te rog, spune-mi că ai un prezervativ, murmură ea când el îşi strecură degetele sub chiloţii ei şi o atinse cu pricepere, făcând-o să se zvârcolească dorindu-şi mai mult.
El scoase un prezervativ, ceea ce aproape că o făcu să plângă de bucurie.
-Acum! zise ea. Mi-ai promis că acum.
El se ţinu de cuvânt şi o aşeză pe el, pătrunzând-o centimetru cu centimetru.

7 Dumnezeule, Tara! Când sunt în tine, mă simt ca acasă.
înainte ca ea să-şi poată reveni după frumoasele, dar şocantele cuvinte, el îi acoperi gura cu a lui şi, apucân- du-i cu putere şoldurile, o roti lent, făcând-o să geamă din dorinţa de mai mult. Apoi o rostogoli şi ajunse deasupra ei. Cu soarele cald deasupra, cu forţa oceanului legănându-i, Ford începu să se mişte ritmic în ea, du- când-o pe o culme unde nimeni n-o mai dusese. Era cel mai erotic lucru pe care îl simţise Tara vreodată, iar după aceea rămaseră întinşi unul lângă altul, cu degetele împletite, privind cerul albastru şi senin în timp ce făceau eforturi să-şi recapete răsuflarea.
In cele din urmă, Tara se ridică şi se îmbrăcă, iar Ford făcu la fel. Intr-o tăcere plăcută, se întoarseră în port. După ce Ford legă barca la mal, se uită la ea.
Şi ea se uită la el, gândindu-se la ultimele lui cuvinte. „Mă simt ca acasă.“
- Ford?
-Da?
- Şi eu la fel.

capitolul 17

O persoană care e dispusă să se întâlnească cu tine
la jumătatea drumului de obicei apreciază greşit distanţa, în mod convenabil pentru ea.
Tara Daniel

Tara intră în bucătărie şi o găsi pe Chloe şezând pe blat şi amestecând ceva ce mirosea minunat.
- O nouă mască exfoliantă pentru faţă, explică ea. Cu aromă de pepene. Bonusul este că are şi un gust excelent.
Tara încercă să nu intre în panică.
-Am crezut că pregăteşti micul dejun.

- II pregătim. Mia veni în bucătărie dinspre sufragerie, aducând o tavă. Am făcut „Bună dimineaţa, soare!“ spuse ea arătând adorabil într-un şort curat — şi minuscul - din denim şi cu un tricou mulat. Am renunţat la

plăcinta cu căpşune, deşi am fost tentată. Mâncarea asta constă din nişte şuncă, găluşte de cartofi şi brânză, toate amestecate. Părea foarte mândră de ea. Am servit-o deja şi a fost mâncată toată.
Tara se uită la făptura care era carne din carnea şi sânge din sângele ei şi simţi că nu-şi mai încape în piele de mândrie.
-Uau!
-Ştiu. Şi frumoasă, şi talentată! rosti Mia.
Carlos intră în bucătărie pe uşa din spate. Mia îi zâmbi. Sărmanul băiat se uită la picioarele ei kilometrice, care se terminau cu un şort scurt, şi se ciocni de blatul din mijloc.
Chloe rânji către Tara.
Tara o ignoră, preferând să se uite cu atenţie la cei doi adolescenţi, dar nu-i plăcu ce văzu pentru că observă că era al naibii de multă fierbinţeală.
-Ai o zi aglomerată, îi spuse ea lui Carlos, care încerca să-şi revină. Trebuie să speli cu furtunul veranda din faţă, să uzi florile şi să repari luminile de pe ponton care pâlpâie, în caz că oaspeţii vor dori să se plimbe acolo diseară.
- Mă apuc de treabă, zise el şi ieşi.
-Te ajut, rosti Mia şi îl urmă.
Tara aşteptă până când uşa se închise în spatele lor.
-Ăştia doi...
- Fac sex, spuse Chloe îndatoritoare.
- Ea a zis că nu fac.
- In regulă, dar probabil ar trebui să adaug nişte pre-zervative în coşurile pe care le-am pus în băi.
Tara se îneacă, iar Chloe o bătu pe spinare.
-Au 17 ani, scumpo. Adică vreo 99 la sută din trupurile lor sunt hormoni, după cum sunt sigură că-ţi aminteşti.
Tara simţi cum i se strânge stomacul.
- Va trebui să-l concediez.
- Ai de gând să-i concediezi pe toţi băieţii care se uită la ea?

-Ori asta, ori îi omor, rosti Tara glumind doar pe jumătate.
în seara aceea, Ford servea la barul The Love Shack. Mai devreme, el şi Sawyer se duseseră în larg, navigând vreme îndelungată, lucru care toată viaţa lui îl relaxase. Avuseseră parte de cer senin, cu doar câţiva norişori

rătăciţi. Vântul bătuse dinspre nord-vest, cu 12-14 noduri1, ceea ce însemna o vreme mizerabilă pentru o ambarcaţiune cu pânze. Dar exact aşa îi plăcea lui de obicei. Avusese nevoie de toată concentrarea doar pentru a menţine barca la suprafaţa apei, şi nu la trei metri sub ea. Sawyer înjurase non-stop. Navigaţia ar fi trebuit să-i limpezească mintea lui Ford. Doar că n-o făcuse. Se gândea întruna. La viaţa lui şi la ce făcea cu ea. La Mia. La Tara... Şi, Dumnezeule, se săturase să se gândească! Se săturase ca viaţa lui să fie incertă.

Dar când se întâmpla asta? Crezuse că toate se aranja-seră. Avea bani în bancă, o slujbă care presupunea con-ducerea barului, atunci când avea chef să muncească. Nu-şi mai dorea nimic.

Bine, asta nu era tocmai adevărat.

îşi dorea ceva nou, ceva ce nu-şi mai dorise niciodată cu adevărat - o relaţie. în trecut, orice încercare de a avea una fusese sorită eşecului din cauză că era pe mare opt luni pe an. La naiba, fusese dificil să-şi vadă chiar şi surorile şi pe bunica, deşi acum, că nu mai naviga atât de mult, surorile reuşeau să-i invadeze viaţa în mod regulat.

însă asta însemna că acum o relaţie ar fi putut rezista.

Ceea ce era puţin cam terifiant.

Sawyer veni la bar după ce i se termină tura.

- Fiindcă l-ai salvat pe Logan, conduci în sondaj cu 80 de procente.

Trenul bârfelor din Logan era tras de o mică locomotivă care putea face asta. Nimic nu-l încetinea - nici ştirile adevărate, nici decenţa şi, în mod cert, nici adevărul.

Circa 22-26 km/h (n.tr.)

Uşa barului se deschise din nou, de data asta Logan fu cel care intră şi nu părea mai fericit decât Ford.

- Minunat! murmură Ford către Sawyer.

Logan veni direct la bar.

-Ai trişat! îi spuse el lui Ford. O să iau o bere, iar când o termin pe asta, să-mi dai alta şi tot aşa.

Ford îl servi.

- Cum adică am trişat?

- Un copil? Ai făcut rost de un copil?

Ford fu surprins.

- Nu ştiai de Mia?

- Ştiam că aţi avut un copil, dar n-am ştiut că a crescut şi că a apărut aici.

Ford se întrebase cât de mult vorbeau Logan şi Tara, dacă vorbeau. Se părea că nu prea mult dacă el aflase de Mia abia după atâtea zile. Asta îl făcu să se simtă puţin mai bine.
- Nu pot concura cu asta, zise Logan şi bău îndelung din bere, apoi se răsuci spre Sawyer. Cum dracu' să con-curez cu aşa ceva?
Sawyer ridică din umeri.
- Ai fost însurat cu ea.
Ford îi aruncă o privire lui Sawyer, iar acesta ridică iarăşi din umeri.
- El a întrebat.
-Da, rosti Logan găsind consolare în cuvintele lui Sawyer. Ai dreptate. Am fost căsătoriţi. Obişnuia să spună că sunt supereroul ei. Se uită la Ford ca să se asigure că asculta. Mă considera Superman, Green Hornet, Flash Gordon, toţi în unul singur.
De cealaltă parte a lui Logan, nişte femei care aveau în faţă o carafă cu o băutură roz şi acidulată trăgeau cu urechea fără să se jeneze. Una dintre ele era Sandy, func-ţionar şi administrator public. Sandy era drăguţă într-un mod foarte direct, care nu admitea aiurelile, şi niciodată nu îi lipsea compania masculină, deşi în general îi ignora pe bărbaţi de vreun an, de când fusese înşelată de un ticălos din Seattle. Dar se uita la Logan într-un fel care sugera că poate, în cele din urmă, trecuse peste asta.

- Se pare că ai necazuri, Ford, spuse Sandy. Te-a luat cu chestia asta cu supereroul.
-Măcar trebuie să fii întro formă fizică bună ca să conduci o maşină de curse? întrebă cineva.
Era Paige de la poştă. Lui Ford îi veni s-o sărute pentru asta.
- Hei, îţi trebuie mai multă forţă fizică pentru a con-trola o maşină decât o barcă, rosti Logan defensiv. Iar eu sunt intr-o formă fizică foarte bună. Poftim!
îşi ridică tricoul pentru a-şi arăta abdomenul.
Toate femeile ţipară şi aclamară.
- Frumoase pătrăţele! rosti Amy.
Era chelneriţă la restaurant, iar în seara aceea era neîn-fricata aripă ocrotitoare a lui Sandy. Avea în jur de 25 de ani, era înaltă şi blondă, avea picioare lungi şi un zâmbet care spunea nu doar că era dură ca naiba, ci şi că era dis-pusă a înlătura tot ce-i stătea în cale.
- E rândul tău, Ford, zise ea rânjind.
Cuvintele ei stârniră alte ţipete de încurajare asurzi-toare. Ford se uită la Sawyer, care îşi ridică berea, îndem- nându-l astfel să se conformeze.

Nici vorbă!
- Am mai avut conversaţia asta, se adresă Ford oricui asculta, adică nimănui. N-am de gând să vă arăt abdomenul meu.
Asta îi făcu pe toţi să urle şi mai tare.
Logan rânji.
-Te temi de competiţie? E-n regulă, nu-ţi face griji.
Pe toţi dracii! Ford nu se temea de nimic. Aşa că îşi ridică tricoul.
Mulţimea înnebuni.
Sawyer clătină din cap.
Ford suspină.
- Frumos! rosti Amy. Declar egalitate.
Sandy era nehotărâtă.
-Nu ştiu. Cred că avem nevoie şi de alte exemple.
Amy afişă un rânjet şi mai larg şi se uită la Ford şi la Logan.
- Aţi auzit, băieţi. Scoateţi-le! Sandy, ai o ruletă?

Ford, care tocmai luase o gură de cola, se înecă. Sawyer îl lovi cu putere pe spinare.
-Merita încercat, spuse Amy ridicând din umeri.
Sandy zâmbi şi îl înghionti pe Logan cu umărul.
-Uită de sondaj, Logan. In plus, Tara nu-i singura femeie din oraş. Ştii asta, nu?
El îi zâmbi lent.
- Nu este?
- Nu. Sandy se trase puţin mai aproape de el. Şi poţi fi supereroul meu oricând.
La două noaptea, Tara încă zăcea în pat uitându-se la ceas. Peste câteva ore, trebuia să fie trează de-a binelea şi să prepare micul dejun pentru ultima zi a oaspeţilor, dar nu se putea relaxa suficient pentru a dormi.
De data asta, motivul nu era sforăitul lui Chloe, perv tru că ea nici măcar nu ajunsese acasă încă. Ieşise cu Lance şi cu alţi prieteni şi erau Dumnezeu ştia unde, făcând Dumnezeu ştia ce.
Maddie era bine mersi la Jax. O grijă mai puţin pentru Tara, dar oricum îi rămâneau destule. Mai devreme, îi prinsese pe Mia şi pe Carlos în clădirea portului. Nu era sigură ce anume întrerupsese fiindcă cei doi se despărţiseră mai repede decât apucase ea să clipească, însă vinovăţia de pe feţele lor o îngrijorase.
In afară de a-l concedia pe unul din ei sau de a-i pune Miei o centură de castitate, ce-ar fi putut face fără să pară cea mai mare ipocrită din lume?

Şi mai era şi Ford. O mică parte din ea îşi dorea să fie drăgălită de el chiar în clipa aceea. Bine, o parte mare. îşi înfoie perna şi încercă din nou să adoarmă. Nu reuşi. începu să se întrebe dacă facturile fuseseră trimise, dacă avea benzină în rezervorul maşinii şi dacă avea sau nu piersici proaspete pentru plăcinta de a doua zi. Şi unde era Chloe, fir-ar să fie? Se dădu jos din pat şi luă telefonul mobil.

- Sper că eşti în regulă, spuse ea căsuţei vocale a lui Chloe, apoi închise şi se duse să facă o baie fierbinte.

Dorinţa inimii j87

din"nou ^adoarmă'e' 'nCălZită'^

Inima începu să-i bată cu putere când văzu ecranul mobilulm clipind pe noptieră, din pricina mai multor

t5frZSdCh,U1r dată Când Se întâmP*ase asta în toiul nopţii, Chloe fusese arestată împreună cu Lance

pentru înscenarea unui protest la una dintre companL

1 C neSnCrC dm NfashlnSt°n, de pe Rascal Pass.

- O, Doamne fă să fie teafără! în timp ce accesă me-sajele cu pulsul bubuindu-i. Fă să fie teafără, ca s o Pot omori cu mâna mea! ’ °

pot

Intr-adevăr primul mesaj era de la sora ei.

• un „ară- fe auzi vocea lui Chloe. Trăiesc si ioc paintball într-un loc care e deschis toatâ noaptea Isa

sum m“repta' Şi Dllmnez'“‘e, nu-ţi mai face griji,

mai fac griji E!”"™ ^ Pe""U ^ Următorul mesaj o surprinse pe Tara.

. “ ,ara,’ Zlse vocea lui, Ford Pe un ton oarecum diferit de cel relaxat, pe care îl avea de obicei. Mda, deci m-am gândit că ar trebui să ştii că eu nu cred că sunt o idee rea. Adică pot fi rau, dar pot fi şi bun. Pot face lucruri bune... foarte multe lucruri rele bune... Vocea lui era joasa şi răguşită, ceea ce, în combinaţie cu vorbele o acu pe Tara să simtă fierbinţeală în pântec. Dar, conti-nua el intenţionat lent, nu cred că pot fi supereroul tău uzind asta, smulse telefonul de la ureche şi se holbă el. Supererou Asta de unde mai apăruse? în fundal

la fheLTsha*“ * mU'te râ“'' P'°babil «

retirbXd'n TatPl,,i" b'a" ^ iar -

°bi?|’l!ia sa *“»■ Tatăl lui biologic fusese be-

Lite afcooîuTp d'T V]mgi' “ea « « făcuse sa evite alcoolul. Plus că, oricât de nepăsător părea îi nlă-

cea sa deţină controlul. P ’ P

Mult.

- Deci, chestia asta cu supereroul, continuă el. Ce ca- lităţi am ai văzut deja. Corpul bănuiesc că este în regulă, fiindcă pare să-ţi placă destul de mult. La urma urmelor, cu doar câteva nopţi în urmă îmi lingeai...
în clipa aceea păru să se producă o busculadă la telefon, iar Tara îl auzi pe Sawyer zicând în fundal:
- închide, omule, sau ţi-l închid eu şi voi considera că
am făcut un serviciu public. ....
- Lasă-mă în pace! se auzi vocea lui Ford, apoi iarăşi, zgomotul unei încăierări. Unii n-au nici urmă de maniere, rosti el cu limba împleticindu-i-se puţin. Vreau să ştii că, dacă aş putea să fiu supereroul tău, categoric aş fi. Dar nici vorbă să port colanţi, nici măcar pentru tine. Se opri gânditor. Totuşi, sclav sexual aş putea ti. Pare un târg cinstit, nu?
Tara râse şi, total surprinsă, îşi acoperi gura. Utar era beat şi îşi pierduse controlul, ceea ce nu-i era caracteris- tic, însă tot izbutea s-o facă să râdă. Iar adevărul era că, în dormitor, Ford reuşea întotdeauna să-i atragă întreaga atenţie. Ceea ce însemna că el înţelesese greşit. Ea era sclava lui. A mâinilor lui, a gurii lui...
- Ce încerc să-ţi spun este că îţi voi fi mereu alături, Tara. Dacă ai nevoie de un ajutor, pe mine poţi conta. Ai nevoie de vreo două sau trei orgasme? Sunt jucăria ta personală. Dacă ai nevoie să te descarci, să ţipi la cineva, eu voi fi preşul tău. Stai! Asta nu. Nu sunt un preş bun... Flei, îi zise el altcuiva, lasă-mă naibii în pace...
Clic.
Tara privea telefonul când începu ultimul mesaj.
-La dracu'! Logan încă e aici şi mi-a furat telefonul. Ticălosul! A avut şansa lui cu tine şi a dat-o în bară. Vocea lui Ford coborî din nou. El nu te vede aşa cum te văd eu, Tara. Deţinând complet controlul şi făcând pe şefa, şi al naibii de sexy. El te vrea desculţă şi însărcinată. Nu-i nimic rău în asta, dar tu eşti mai mult decât atât.
Mult mai mult... . . c.
Tara simţi un nod în gât când mesajul se starşi. bl chiar o vedea. Aşa cum era. Avu nevoie de un minut pentru a-şi aduna gândurile, apoi se hotărî că îi era im-posibil să nu-l sune.

El răspunse chiar înainte să intre căsuţa vocală.
- Bună, spuse el cu o voce mai dură decât în mesajele sale. E târziu. Te simţi bine?
-Am vrut să te întreb acelaşi lucru, marinare.

-Mă simt bine, rosti el. Dar m-aş putea simţi şi mai bine.
-Ai nevoie de cineva care să te ducă cu maşina?
Câteva clipe, el tăcu surprins.
- Ai face asta?
- Da, răspunse ea fără să ezite.
-Ai face acelaşi lucru pentru Logan?
Ea închise ochii, apoi se decise să-i spună adevărul.
- Mai întâi, l-aş omorî.
- Dar pe mine nu rn-ai omorî?
- Poate doar te-aş schilodi sau dezmembra.
-Eşti însetată de sânge, spuse Ford părând amuzat de acest gând.
-Mda. Tara ezită. Ford, în legătură cu Logan...
- Urmează partea în care îmi zici că ce s-a întâmplat între noi nu a fost altceva decât o greşeală?
-Nu. E partea în care îţi spun că Logan nu contează pentru noi.
O altă tăcere surprinsă.
- Foarte bine, continuă.
Ea râse scurt.
- N-a contat niciodată pentru noi.
- Dar tu încă mai ţii la el.
- Foarte mult, confirmă ea. Dar nu în acelaşi mod ca atunci când eram cu el. Deci, care-i treaba cu supere- roul? Fiindcă, Ford, să ştii că nimeni n-a fost niciodată supereroul meu. Nici nu mi-am dorit unul.
-In regulă, acum ar fi un moment minunat pentru un „dar“. De pildă: „Ford, niciodată n-am vrut să fie cineva eroul meu, dar acum, că m-am întors în Lucky Harbor, tu poţi fi oricând eroul meu“.
Tara râse şi se întinse pe pat minunându-se de dorinţa de a-l avea în clipa aceea lângă ea, alungându-i toate gândurile negre.
- Eu în general îi sperii pe bărbaţi.
- Pe mine, nu. Vocea lui Ford se înmuie.

- îmi place cât de dură eşti. Dură pe dinafară, moale şi cremoasă pe dinăuntru.
Ea râse din nou.
-Asta sună cam obscen.
-Serios? Pentru că mă pregăteam să fiu cu adevărat obscen.
- Ai sau nu nevoie să te ducă cineva cu maşina.
-Nu. M-a luat Sawyer.
- O, Doamne! Te-a arestat?

- Hei, nu-s atât de beat!
- Ba da, este, se auzi vocea lui Sawyer.
Ea zâmbi.
- Asta nu-ţi stă în fire.
- Ştiu. Logan m-a îmbătat de m-a băgat sub masă. Ticălosul!
- Şi Logan e cu tine?
-A fost. .
Desluşi în vocea lui ceva ce nu-i spunea. Probabil că Logan îşi găsise o femeie la bar, iar Ford încerca să pro- tejeze sentimentele Tarei, ceea ce nu era necesar.
Ea îl cunoştea pe Logan. Ştia că, deşi el credea că o iubea, sau în orice caz credea că o iubea pe femeia care fusese ea, mai presus de orice Logan îşi iubea cariera şi stilul de viaţă aferent. Femeile drăguţe erau atrase de el. Ar fi fost şocată dacă el ar fi izbutit să stea la bar în seara aceea fără să atragă atenţia femeilor. Nu o înşelase cât fuseseră căsătoriţi, dar nu fusese uşor pentru orgoliul ei să ştie cât de simplu i-ar fi fost s-o înşele dacă ar fi dorit. O vreme, călătorise cu Logan din acest motiv, dar programul cumplit, plus faptul că îi stătea în cale şi că se simţea foarte singură în anturajul lui aproape că o dăduseră peste cap. Mai mult, dacă ea simţea nevoia să-i poarte de grijă, ce spunea asta despre căsnicia lor?
- Deci, rosti Ford, în legătură cu treaba aia cu sclavul sexual...
Ea îşi dădu ochii peste cap.
- Spune noapte bună, Ford.
- Noapte bună, Ford.

Tara închise telefonul fără să ştie dacă să râdă din nou sau dacă să se simtă mişcată.
Se decise că amândouă^ apoi clătină din cap, iar pe buze îi apăru un zâmbet. întotdeauna o făcea să râdă. Şi o făcea să simtă.
întotdeauna.
Inima ei ştia asta, dar creierul se opunea. Creierul ei era capabil să-i acceseze amintirile şi să calculeze şansele, iar ea nu era pregătită să creadă că relaţia lor putea să dureze. însă de data asta măcar adormi imediat şi dormi tot restul nopţii.
capitolul 18
Nu lua viaţa prea în serios, că n-o să supravieţuieşti.
Tara Daniels

Tara se trezi dis-de-dimineaţă şi descoperi surprinsă că Chloe nu se întorsese. Făcu un duş, apoi dădu nas în nas cu sora ei, care intra pe furiş în casă, acoperită cu vopsea roşie, albastră şi galbenă.
-Te simţi bine?
- Da. Oarecum.
Tara se uită la Chloe, minunându-se în ce hal putea să arate.
-Arăţi ca o combinaţie între un curcubeu şi un războinic supravieţuitor. Ce...?
- Nu întreba. Chloe se dezbrăcă chiar acolo şi se în-dreptă goală spre duş. Ai primit ceva şi este pe verandă.
Tara deschise uşa din faţă.
Pe treapta de sus se afla o vază plină cu flori sălbatice, evident culese, nu cumpărate, şi un bileţel pe care scria doar „Tara".
Erau frumoase. întrebarea era cine le culesese. Nici Logan, nici Ford nu erau genul care să se ducă să culeagă flori sălbatice. Tara traversă curtea şi duse florile în bucătăria hanului, le puse pe blat, apoi prepară nişte brioşe.
Tocmai se uita din nou la flori când Maddie

intră pe uşa din spate, cu un braţ de flori proaspete şi se holbă la ale Tarei.
- Hei, se plânse ea arătând spre cadoul Tarei. Parcă ţi-am spus că o să aduc eu flori.
- Nu eu le-am luat.
Maddie privi minunatele flori sălbatice.
- Logan? Ford?
Tara ridică din umeri.
-Toate ar trebui să avem câte doi bărbaţi, spuse Maddie suspinând visătoare.
- Eu nu am doi bărbaţi.
-Mie mi-ar plăcea să am, rosti Chloe,intrând în bu-cătărie. Revenise la culoarea proprie. In mare parte. Doar că, dacă aş aveau doi bărbaţi goi la mâna mea, probabil criza de astm care mi s-ar declanşa m-ar ucide.
Urmară câteva clipe de tăcere în care toate trei se gân-diră cum ar arăta Ford şi Logan goi unul lângă celălalt.
- E cald aici? întrebă Maddie în cele din urmă, fă- cându-şi vânt în dreptul feţei. Mi se pare că-i foarte cald.
Chloe îşi scoase inhalatorul şi inspiră.
- Deci de la cine sunt? De la Logan?
Tara atinse florile.
- Logan ar fi trimis trandafiri roşii de la o florărie cu pretenţii.
- Poate că sunt de la Ford, spuse Mia, care tocmai

sosise la lucru. _
îşi băgă cheile în buzunar, iar geanta, în debaraua cu produse de curăţenie. Purta pantaloni trei sferturi şi un maiou cu bretele subţiri, arătând foarte bine şi stăpână pe ea. Tara o privi şi simţi o împunsătură de invidie. Şi ea arătase foarte bine şi stăpână pe ea. Până venise acolo.
- Florile nu prea sunt stilul lui Ford, zise ea.
- Da, dar ai spus că nu sunteţi împreună.
- Adevărat.
-Atunci, de unde ştii care-i stilul lui? întrebă Mia.
Chloe zâmbi.
- îmi placi, nepoată. îmi placi mult.
Mia îi zâmbi, iar Tara suspină.

- No încuraja, îi zise ea lui Chloe şi începu să aranjeze brioşele intr-un coş. Se gândi mai bine, luă un termos şi îl umplu cu lapte.
- Unde te duci? întrebă Maddie.
- Să-mi găsesc Moş Crăciunul secret. Tara luă coşul şi florile. Aveţi voi grijă de han. Mă întorc imediat, ca să pregătesc micul dejun.
- Dacă te întorci imediat, înseamnă că no faci cum trebuie, strigă Chloe în urma ei.
Tara o auzi pe Chloe scâncind, probabil fiindcă Maddie îi trăsese una după ceafă.
Ford ajunsese în pat abia pe la trei dimineaţa. Sawyer îl lăsase în port, în loc să-l ducă până acasă, pe faleză, apoi îi confiscase cheile de la bărci şi de la maşină.
-Ai grijă să nu faci vreo prostie, spusese Sawyer, apoi făcuse o pauză, în mod clar gândindu-se să-i ia lui Ford şi telefonul.
Din fericire, Ford se aşteptase la asta, aşa că, în mod înţelept, îl băgase în partea din faţă a pantalonilor.
Sawyer scosese un sunet dezgustat şi plecase.
„Ai grijă să nu faci vreo prostie", îşi repetase Ford cu grijă, de câteva ori. Oare asta includea să se ducă acasă la Tara, să se furişeze în dormitorul ei şi s-o facă să geamă şi să-i şoptească numele în timp ce el se îngropa adânc în ea?
Pentru că tare ar fi făcut asta.
Dar, dacă nu era sigur,^ mai bine s-ar fi înecat decât să se dea jos din barcă. In cinci secunde adormi, iar ceva mai târziu se trezi cu inima bubuind ca un picamăr. Zorii începeau să coloreze cerul, iar el zăcea răşchirat pe pat.
Şi cineva stătea la piciorul patului.

Ford rămase complet nemişcat, cu ochii închişi.
-Ai grijă să faci bine ce ai de gând să faci, îl avertiză persoana aflată acolo.
- în regulă.
îşi întinse surprins gâtul şi, riscând ca ochii să-i sară din orbite, îi deschise.

Fiica lui şedea acolo, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mâini, pe care i-o întinse.
- Fii binecuvântată! şopti el recunoscător.
Gemând, se răsuci pe o parte, apoi izbuti să se ridice
în capul oaselor ca să ia cana.
Mia aşteptă până când el bău.
-Să ştii că alcoolul îţi face rău, spuse ea. Distruge celulele creierului. Şi ale spermei.
El tocmai sorbea o gură de cafea foarte fierbinte şi se înecă imediat, arzându-şi limba.
- Scuze! Mia îi întâlni privirea, a ei fiind strălucitoare şi intensă. Ţi-am zis asta doar pentru că nu vreau să exclud posibilitatea de a avea într-o zi un frate sau o soră. După ce tu şi Tara lămuriţi lucrurile.
îl durea inima chiar şi numai când se uita la ea, la acest copil preţios al cărui tată era printr-un noroc pur.
- Scumpo, rosti el cu grijă, îţi dai seama că, în viaţa reală, lucrurile nu se aranjează întotdeauna simplu şi frumos, nu-i aşa? Pentru că eu şi Tara...
- E posibil să se aranjeze.
Se ridică în picioare, în ochi şi în expresia buzelor citindu-i-se încăpăţânarea. El recunoscu expresia şi ştiu că nu putea da vina doar pe Tara pentru asta.
-A, şi ca să ştii, spuse ea îndreptându-se spre uşă, Tarei bau plăcut florile pe care i le-ai lăsat la uşă.
El clipi nedumerit.
-Ei... Eu... Ce-am făcut?
Dar Mia plecase deja. __ ,
Ford se întinse din nou pe pat şi închise ochii. Când îi deschise din nou, soarele era puţin mai sus pe cer, iar pe patul lui şedea o altă femeie.
Tara urcă pe barca lui Ford şi coborî sub punte. Barca era curată şi în general ordonată, asta dacă ignorai cu- tia goală de pizza de pe blat şi maldărul de haine de lângă pat.

Era clar că Ford se dezbrăcase înainte de a se culca, fapt care o făcu să se înfioreze puţin în timp ce studie trupul mare şi complet nemişcat. El era întins pe tot patul, cu faţa în jos, purtând doar o pereche de boxeri

negri şi etalând tot acel testosteron care mereu îi înmuia genunchii. Braţele îi erau întinse, la fel şi picioarele. Şi mai era şi fundul neted, musculos şi apetisant...
Stăpânindu-se, se aşeză lângă el şi îl privi cum începe să se răsucească. Gemând, se rostogoli pe spate, iar mâinile i se ridicară spre cap de parcă avea nevoie să şi-l ţină pe umeri.
-O, Hristoase! rosti el cu vocea răguşită de după somn. Deschise un ochi înceţoşat, ceea ce-l făcu să arate superb, adorabil de distrus.
- Impuşcă-mă în cap. Te implor!
-Am ceva mai bun.
Ridică coşul în care erau brioşe cu banane şi miere. El închise ochii şi inhala.
- Miroşi divin.
- Brioşele miros aşa.
Lui nu i se clinti nici măcar un muşchi.
- Nu ai altă treabă?
-Mia şi Maddie se ocupă de han câteva minute. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de mine.
El rămase tăcut câteva clipe.
- Nu m-am priceput niciodată să am nevoie de cineva.
Ea încuviinţă din cap. înţelegea.
- Dar pentru tine, rosti el, aş putea încerca.
Tarei i se strânse inima.
- Dar poate mai târziu, spuse el crispându-se şi ma- sându-şi capul. Pentru că, în clipa asta, simt că mor. Crezi că ai putea arunca ancora? Am impresia că lumea se învârteşte.
Tara râse încetişor şi se trase mai aproape de el, cedând dorinţei de a-şi trece degetele peste fruntea lui şi de a-i îndepărta părul de pe ea, ceea ce îl făcu să suspine de plăcere.
- De ce ai băut atât de mult? şopti ea. Nu e genul tău.
El murmură ceva despre faptul că încercase să de-monstreze că putea fi Superman dacă dorea şi că nimeni nu putea dansa beat pe bar pentru că era înalt, iar căderea era dureroasă.
Ea râse din nou şi dădu să-şi retragă mâna, dar el i-o prinse şi o lipi de obrazul lui.

- E atât de plăcută şi de răcoroasă. Suspină cu ochii încă închişi. Habar n-am cum de am fost atât de norocos să veniţi amândouă aici, în dimineaţa asta, dar sunt recunoscător.
Se ridică în capul oaselor cu mare grijă şi întinse mâna spre coş, dar Tara îl feri.
- Amândouă? întrebă ea.
- Fiica noastră mi-a adus cafea. Braţele lui erau mai lungi decât ale ei, aşa că izbuti să înşface o brioşă. Şi vestea că ţi-am dus flori.
Cuvintele lui fuseseră atât de neaşteptate - o parte din ea sperase că el i le adusese -, încât nu-şi putu stăpâni reacţia de surprindere.
Zâmbetul lui Ford păli.
- Ce, spuse el încet, tu ai crezut că sunt de la mine?
-Nu. Clătină din cap, apoi încuviinţă. Bine, poate puţin.
- La naiba! Se strâmbă şi întinse mâna spre ea. îmi pare rău, Tara! Dar sincer, am fost mult prea dărâmat pentru un astfel de gest.
Tara ridică din umeri.
-E-n regulă. Adică oricum nu era stilul tău. Ştiam asta. Dacă însă ar fi fost pizza şi bere pe verandă...
El îşi arcui o sprânceană.
- Vrei să spui că nu-s romantic?
- Nu este ceva la care să excelezi, nu.
El muşcă din brioşă.
- La ce excelez?
Ea se gândi la faptul că o putea face să toarcă chiar şi numai atingând-o, că o putea face să se zvârcolească sub el în doar trei minute, dacă îşi punea mintea. Se îmbujoră.
El zâmbi.
-Vino aici!
- Nu cred.
-N-ai încredere în mine?
- N-am încredere în mine!
Asta îl făcu să chicotească, apoi îşi termină brioşă.
- Cu ce anume sunt astea? Că sunt fantastice!
- Cu miere şi banane, pentru calmarea stomacului. De asemenea, mierea ajută la creşterea nivelului de

zahăr, iar bananele sunt bogate în chestii importante - electroliţi, magneziu şi potasiu -, pe care le-ai pierdut bând alcool. Deschise termosul şi i-l dădu. Iar aici este lapte. Ca să te hidratezi.
-Tu îţi botezi mereu operele de artă. Brioşele astea cum se cheamă?
Ea se foi puţin. El o cunoştea bine, prea bine. Fireşte că dăduse brioşelor un nume, dar nu dorea să i-l spună. Era prea jenant. Şi mai ales relevant.
- Haide! insistă el.
Ea trase aer în piept şi îl rosti repede:
- Brioşe „Tu eşti iubitul1 meu“.
Una dintre sprâncenele lui se ridică.
- Mai zi o dată.
- Brioşe „Tu eşti iubitul meu“. îndreptă un deget spre el. Iar dacă râzi, cu asta s-a încheiat prietenia noastră. Sau ce-o fi între noi.
Ford rânji.
-Vai! Eu sunt iubitul tău.
- încetează! îi întinse un şerveţel. Şi vezi că faci firi-mituri în pat.
-Nu vrei să spui de fapt: „Vezi că faci firimituri în pat, iubitule“?
- Gata, m-am săturat! Dă-mi brioşele înapoi!
Tara întinse mâna să ia coşul, dar Ford râse şi îl mută mai departe aplecându-se pe spate, astfel că ea căzu peste el.
„Foarte frumos", gândi ea încercând să se ridice de pe rupul lui dur, cald şi perfect. I se păru al naibii de frumos în timp ce îl privea înfulecând alte trei brioşe şi bând lapte. Şi atât de... masculin. Logan fusese întotdeauna pasionat de mersul la sală, trupul fiindu-i tonifiat datorită unei rutine riguroase de ridicat greutăţi şi exerciţii cardio. Ford nu mergea la sală. Nu, corpul lui era apetisant lucrat de la alergat şi navigat, ceea ce îi convenea. Şi ei îi convenea.
1 In original, honeybun, cuvânt pentru a descrie pe cineva mai dulce decât mierea, dar bun înseamnă chec, iar honey, miere, aşa că este interpretabil, (n.tr.)

-Vorbim despre mesajele telefonice? întrebă ea când el termină în sfârşit de mâncat, arătând mult mai bine după aceea.
Ford se crispă.
-Am sperat sincer că acea parte a nopţii a fost un vis.
Ea râse şi clătină din cap.
-Nu.
-Ne-am putea preface că a fost?
- Deci nu vrei să fii sclavul meu sexual?

Pe chipul lui Ford apăru o expresie plină de speranţă în vreme ce privirea lui se grăbi s-o întâlnească pe a ei, apoi deveni deprimată când ea se uită pieziş la el.
- Este o răutate să ironizezi un bărbat când e la pământ.
-Nu eşti la pământ, rosti Tara. N-ai fost niciodată.
- Şi eu care credeam că ai spirit de observaţie.
Se dădu jos din pat.
- Unde te duci?
El lăsă boxerii să-i cadă pe duşumea.
- Eşti gol!
- Da, de obicei aşa îmi place să fac duş, rosti el şi ieşi din dormitor arătându-i cel mai frumos fund pe care îl văzuse vreodată.
capitolul 19
Dacă este să fie doi contra unul, ai grijă să nu fii
tu una.
Tara Daniels
După ce se întoarse la han, Tara pregăti un mic dejun mare. Apoi făcu pâine şi puse la foc mic o supă pentru mai târziu. După aceea, făcu curat în bucătărie şi des-chise uşa din spate ca să măture firimiturile afară.
Când se răsuci spre bucătărie, dădu cu ochii de Logan, care o privea cu ochii injectaţi şi încercănaţi de oboseală.
-Uau! rosti ea. Arăţi ca naiba!
El îi zâmbi posomorât.

- Lui Ford îi faci vizite la pat cu brioşe contra mah-murelii, iar mie îmi spui că arăt ca naiba? Dreptate-i asta? Iar înainte să mă întrebi de unde ştiu, află că de pe Facebook. Luciile a scris că te-a văzut urcându-te cu un coş cu brioşe la bordul bărcii lui. Şi a pus şi o poză.
Tara se holbă la el.
- N-a făcut asta!
- Ba da.
Tara clătină din cap pentru a şi-l limpezi, dar nu-i fu de folos. Şi nici suspiciunea care i se furişă în minte.
-Şi ce, ai venit aici în speranţa că vei fi şi tu fotografiat?
Un sentiment de vinovăţie apăru pe chipul lui de băiat frumuşel, dar îl însoţi de un zâmbet fermecător.
- Am crezut că n-ar strica.
Tara se uită urât la el, apoi îşi dădu seama că dincolo de zâmbet era o nefericire incontestabilă şi simţi cum i se strânge inima.

- Of, Logan! rosti ea încet, ocolind blatul din mijloc şi împingându-l cu blândeţe pe un scaun.
- O, la naiba! spuse el aşezându-se. Versiunea drăguţă a Tarei. Mă părăseşti, nu-i aşa?
-Te-am părăsit deja. Ii făcu nişte ceai de mentă verde, preferatul lui. Şi nu se cheamă că sunt drăguţă, zise ea dându-i o cană. Sunt miloasă. Iţi va alina durerea de cap, dar ce te-ar ajuta cel mai mult ar fi să nu mai încerci să-i îmbeţi pe alţii până cad sub masă.
- N-am încercat. Am reuşit. Şi n-a fost vorba de alţi oameni, ci de iubitul tău.
- Ford nu este iubitul meu.
- Îhî!
- In regulă, rosti Tara. Vreau să încerci ceva nou - as- cultă-mă măcar o dată! Se aşeză în faţa lui şi îi luă o mână în ale ei. Nu-mi caut un soţ. S-a încheiat cu asta.
- Dar eu voi lupta în continuare pentru tine.
- Eu nu sunt un premiu, Logan.
Zâmbetul lui deveni blând.
- Ba da, eşti.
Of! La naiba, el chiar avea momentele lui!

-Nu vreau să te rănesc, spuse ea, dar trebuie să ştii că tot ce ţi-am zis mai demult este valabil în continuare. Nu mă întorc la tine, Logan. Noi doi n-o să reluăm relaţia.
El o privi câteva clipe îndelungate.
- încă nu sunt gata să renunţ, Tara.
- Logan...
-Uite ce e, îmi place oraşul ăsta. M-am împrietenit cu oameni care nu fac sluj în faţa mea şi care nu vor nimic de la mine.
- Ce îţi place este competiţia, rosti ea. Şi faptul că se vorbeşte despre ea în fiecare zi.
- Bine, recunoscu el. Şi asta.
Tara clătină din cap şi, se ridică.
- Du-te acasă, Logan! întoarce-te la viaţa ta!
-Eu n-am renunţat niciodată la nimic, ştii asta. Se ridică şi el, o apucă de mână şi o întoarse spre el. Şi n-am de gând să renunţ nici la asta. Nici măcar fiindcă îmi ceri tu.

Se uita la ea exact aşa cum Tara sperase cândva că o va face, cu căldură şi blândeţe, şi sinceritate, dar ea nu se putu gândi decât că era prea puţin şi prea târziu.

- Logan...

-Nu! îşi puse un deget pe buzele ei. Dumnezeule, nu vreau milă! Pocneşte-mă, spune-mi că-s un ticălos, numai nu ochii ăştia compătimitori. Făcu o pauză. Totuşi, voi accepta ca, din milă, să faci se... Auuu! făcu el când ea îi trase un cot în stomac. La naiba, femeie!

- Pleacă! zise ea.

Uşurată să se simtă scăpată de sentimentul de vinovă-ţie, îl împinse afară din bucătărie.

Primii oaspeţi adevăraţi ai hanului sosiră la data sta-bilită. Un cuplu de vârstă mijlocie care călătorea de-a lungul Coastei de Vest, de la San Diego la Vancouver, oprindu-se în fiecare noapte la alt han care oferea cazare şi mic dejun.

Maddie şi Tara îi instalară împreună, iar Chloe le oferi un coş plin cu produse naturale făcute de ea. Soţia

le studie şi fu încântată de sărurile de baie, de ceaiurile din plante, de...

-Ulei de masaj? întrebă femeia scoţând o sticluţă. Trebui să-şi pună ochelarii pentru a desluşi eticheta. „Ulei de masaj comestibil, făcut din căpşune", citi ea cu voce tare. „Perfect pentru persoana specială din viaţa dumneavoastră. Puneţi-l pe..." Vai de mine!

Gura Miei se căscă.

Maddie îi acoperi ochii.

Tara se uită îngrozită la Chloe.

Chloe râse şi întinse mâna să ia uleiul.

- Vai, chiar mă întrebam unde a ajuns. Poftim, încer-caţi asta în schimb, rosti ea şi înlocui repede uleiul cu o loţiune de corp.

-O! exclamă femeia părând foarte dezamăgită. Nu le-aş putea avea pe amândouă?

- Ba da, desigur. Chloe îi dădu înapoi uleiul. Bucu- raţi-vă de ele!

Femeia se uită la soţul ei şi rânji.

- O vom face.

După ce cuplul ajunse în camera lor de la etaj, Maddie şi Tara se luară de Chloe, care îşi ridică mâinile în semn că se predă.

- Bine, am greşit, recunoscu ea.

- Crezi? întreba Tara.

Mia chicoti. Un chicotit adevărat, cât se poate de sincer, iar Maddie pufni. îşi acoperi gura cu mâinile, dar prea târziu, iar asta o făcu pe Mia să izbucnească în râs. instantaneu, şi Chloe pierdu bătălia.

- Ford! rosti ea încetişor.
Picioarele lui lungi apărură lângă ea. Apoi, el se lăsă pe vine şi se uită în ochii ei.
- Oaspeţii?
- Au venit şi s-au instalat. Se pomeni că zâmbea. Cred că le place de noi.
-Nu prea are ce să nu le placă. Avea două sticle de bere între degetele unei mâini şi o pizza în cealaltă. Nu sunt flori, spuse el dându-i o bere.
Cu un nod în gât, ea o luă, degetele atingându-li-se.
-N-am nevoie de flori.
- De pizza ai nevoie.
Nu. Caloriile ar fi impus o afurisită de alergare în di-mineaţa următoare, iar ea detesta să alerge. Dar în faţa ei stătea ghemuit acel bărbat superb, arătând ca orice şi-ar fi putut ea dori vreodată.
- De fapt, rosti ea, am nevoie de pizza mai mult decât de aer.
Ford se aşeză lângă ea şi mâncară într-o tăcere plăcută. După ce terminară, el luă sticlele şi cutia goală şi le duse în clădirea portului. Se întoarse şi se aşeză atât de aproape de ea, încât braţele şi coapsele li se atinseră, în jurul lor, insectele bâzâiau. Apa se lovea de ponton.
Sunete liniştitoare.
- Este o noapte frumoasă, rosti Tara încet.
- Da, spuse el, iar ea simţi că se uita la ea.
El îşi trecu un deget peste breteaua rochiei uşoare şi vaporoase, urmărindu-i linia claviculei. Sfârcurile i se întăriră.
- Nu priveşti noaptea, constată ea.
-Nu.
Ford o mângâie în continuare, până când ea strânse din coapse. Şi degetele i se curbară în sandalele cu platformă. Privirea lui coborî pe trupul ei până la acele degete, iar un mic zâmbet îi arcui buzele. Ştia exact ce-i făcea.
-Am aflat despre incidentul cu uleiul de masaj, spuse el.
- O, Doamne! De pe Facebook?

- Da. Priveşte lucrurile astfel - de-acum, oamenii vor face coadă pentru a-şi rezerva o cameră.
Ea gemu, iar el râse.

- Nu-i chiar atât de rău, rosti el. Şi e mai bine decât ca lumea să creadă că eşti constipată.
-N-am fost niciodată constipată! Şi ai putea să nu mai pomeneşti de asta, te rog? Niciodată!
El rânji, iar ceva cald se strecură în toate locurile ei bune. întinse un deget spre el.
-Nu te mai uita la mine aşa, de parcă ai vrea...
De parcă ar fi vrut s-o mănânce. Cu totul!
Râsul lui domol îi atinse toate zonele erogene...
- Vrei să-ti zic eu ce?
-Nu!
De undeva de departe, poate de pe chei, poate dinspre casa lui Luciile, aflată mai departe pe drum, se auzi muzică. Ceva lent, melodios, dureros de frumos şi puţin prea sentimental.
Ford se ridică cu graţia fluidă de care sunt capabili doar cei cu o condiţie fizică perfectă şi cu genunchi zdraveni, apoi o ridică şi pe Tara.
- Ce-i? întrebă ea icnind când el o lipi de el şi începu să se legene încet în ritmul muzicii.
- Dansăm lent? murmură ea în timp ce se mişcau împreună.
- Da. Dansăm lent.
Şi ea care-l acuzase că nu era romantic! Trupul lui lipit de al ei era cald şi puternic. Una din mâinile lui mari era pe spatele ei aproape de fund, făcând-o să simtă nevoia de a se foi până când degetele lui ajungeau mai jos.
-Continuă să te unduieşti, şopti el la urechea ei, încă mişcându-se în ritmul muzicii, iar eu o să-ţi spun ce vreau.
- Ce vrei? întrebă ea incapabilă să se abţină.
El îşi apropie gura de urechea ei şi îi zise. Cu detalii precise.
Iar ea, instantaneu şi dinadins, se undui şi mai mult.
Ford râse, apoi o sărută sub ureche. Apoi o atinse cu limba în acelaşi loc. Când ea se cutremură, el repetă

atingerea în vreme ce o mângâia pe spate. Era liniştitor, dar şi excitant, la fel cum fu şi când el îşi coborî o mână şi o cuprinse. Ea gemu, iar el scoase un sunet aspru când o atinse.
- Simt mereu nevoia să te ating. Toată ziua şi toată noaptea, mă gândesc să te ating şi să mă atingi şi tu.

Ea simţi cum se topeşte în braţele lui. Muzica se sfârşi, iar ei se opriră din legănat. Păru cel mai firesc lucru din lume să-şi ridice capul şi să vină în întâmpinarea lui pentru a se săruta.
- La naiba! rosti ea când el îşi înălţă capul.
- Asta-i o reacţie nouă la un sărut, spuse el.
-Adică vreau să zic că e... romantic. îi aruncă o privire iritată. Iar tu ai nişte mişcări interesante. Bune.
- Da? Ochii lui erau întunecaţi. Intenşi. Ei bine, mai iată câteva.
Şi îi acoperi gura cu a lui.
Gândirea dispăru. Era ca şi cum cineva îi blocase creierul şi deschisese porţile dorinţei. îi vibra prin tot corpul, făcându-i fiecare terminaţie nervoasă să freamăte şi s-o furnice. Un sunet îi scăpă din gât, terifiant în dorinţa pe care o exprima, dar ei nu-i păsă. Pur şi simplu, se lipi şi mai tare de el, dorindu-şi cu disperare mai mult.
Mai mult, mai mult, mai mult...
El o sprijini cu spatele de un stâlp de lemn, elibe- rându-şi mâinile pentru alte lucruri. Tara îl cuprinse cu braţele pe sub cămaşă, urcându-le pe pielea mătăsoasă a spinării, apoi coborându-le pe fundul lui.
Pe care îl strânse.
Nu se putu abţine. Era un fund pe care îţi venea să-l strângi.
Ford îi mângâie cu degetul mare sfârcul, în vreme ce o săruta pe gât. Ea îl simţi că se întărise şi că era gata şi se frecă fără ruşine de el, absorbindu-i atingerea, mirosul. Deschise gura pentru a vorbi, dar el îi muşcă buza de jos, apoi o sărută din nou, făcând-o să geamă.
- Spune-mi că asta ne duce spre unul din paturi, rosti el cu glas răguşit, când se desprinseră pentru a respira. Nu-mi pasă al căruia dintre noi.

Toată fiinţa ei dorea să zică: „O, da, te rog!“
- Şi apoi, ce? întrebă ea ţinândiKşi respiraţia.
- Şi apoi, o să te dezbrac şi o să te fac o femeie foarte, foarte fericită. Toată noaptea.
Suna bine, însă ea se cunoştea suficient de bine ca să ştie că de dimineaţă va trebui să se lupte cu sentimentele pe care i le trezea de fiecare dată când făcea dragoste cu el. S-ar fi apropiat mult prea tare de punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere pentru inima ei. Ford era un tip fantastic, un om bun. Poate chiar era tipul potrivit pentru ea, însă nu doar pentru o noapte. Sau deja trecuseră de etapa asta? Nu mai ştia în ce stadiu se afla

relaţia lor, nu era sigură, iar în afară de asta, se temea. încă se temea foarte tare că era ceva intangibil pentru ea.
-Şi apoi...?
-Şi apoi toată ziua, murmură el cu buzele lipite de pielea ei, mâinile lui mângâindu-i trupul. Şi apoi iarăşi toată noaptea.
Da. Da, ştia că el putea face asta. Şi mai ştia şi că el nu înţelegea unde voia ea să ajungă. Sau poate se prefăcea că nu pricepe.
- Ford, stai!
El nu o luă în seamă. De fapt, era foarte preocupat să depună săruturi umede, cu gura întredeschisă, pe gâtul ei, reducând la tăcere orice protest al ei.
Iar timp de un minut, ea îl lăsă. Nu se putea abţine. El săruta dumnezeieşte, iar înainte de a-şi da seama, se pomeni că şi ea îl săruta. Când nu mai putură respira, el îi cuprinse faţa în mâini, iar buzele lui îi mângâiară tâmpla, maxilarul. Apoi îşi cufundă limba în adâncitura de la baza gâtului ei, iar ea simţi un fior străbătându-i tot trupul. Degetele ei ajunseră în părul lui, dar ea simţi că nu putea renunţa.
- Ford? Şi apoi, ce?
El îşi înălţă capul.
- Ce este? întrebă el. Ce vrei să auzi? Spune-mi!
Nu. Ea nu dorea să fie nevoită să facă asta.
- Las-o baltă! Doar sărută-mă şi fă-mă să tac!

El se conformă fără a-i pune alte întrebări, iar de data asta, ea trebui să-şi controleze genunchii. Fiindcă era mult prea târziu ca să se protejeze, mult prea târziu ca să-şi facă griji dacă merita să se îndrăgostească de el pentru că deja o făcuse.
Din nou.
O, Doamne! Chiar şi numai gândul o făcu să se simtă ameţită. Era clar că avea să se gândească obsesiv la asta şi că îi vor trebui şi nişte chipsuri. Cu siguranţă, şi o sticlă de vin, şi, după toate probabilităţile, surorile ei. Nu pentru înţelepciunea lor, ci pentru a-i trage una după ceafă dacă tânjea după asta chiar şi în secret.
Adică după el.
De a rămâne cu el.
- îmi pare rău! Trebuie să plec, şopti ea încă lipită de el ca o a doua piele.
- Poftim?
Ea se strâmbă fiindcă era atât de laşă.

- Trebuie să mă trezesc devreme.
Ceva din vocea ei probabil că îl alertase în legătură cu cedarea iminentă pentru că îi permise să se desprindă de el, neoprind-o când îşi îndreptă rochia şi nici când îl lăsă singur pe ponton.
O lăsă să plece fără o vorbă, fără s-o întrebe nimic.
Şi nu exact asta era problema? El o lăsa să plece.
întotdeauna, o lăsa să plece.

capitolul 20

Nu uita, eşti unică. La fel sunt şi ceilalţi.
Tara Daniels

în dimineaţa următoare, oaspeţii lor plecară înainte de ivirea zorilor. Femeia o asigură pe Tara că totul fusese minunat, iar apoi îi ceru o mostră cu ulei. Tara o puse pe Mia să mături duşumelele din lemn, care păreau să atragă praful mai repede decât atrăgea un câine gras puricii.

-Ai grijă să nu-l ridici pe tot în aer, îi spuse Tara. îi irită gâtul lui Chloe, făcând-o să aibă nevoie de inhalator.
-E drăguţ din partea ta că-ţi faci griji pentru ea, zise Mia.
Tara râse. Ea, Chloe şi Maddie erau oricum numai drăguţe nu. Ba nu, Maddie era drăguţă. Tara şi Chloe? Nu prea.
Mia dispăru la etaj ca să măture holul, iar Tara se în-tâlni cu Maddie în biroul din clădirea portului pentru a se ocupa de acte. Chloe era mai alergică la hârtie decât la praf, aşa că rămase la soare, pe o saltea de yoga, în poziţia câinelui cu faţa în jos. Când Tara reveni la han, Mia nu se zărea pe nicăieri, dar mătura era sprijinită de un perete din holul de la etaj.
-Şşşt! Şoapta veni din spatele uşii de la baie. O să ne audă.
Fusese vocea Miei, urmată imediat de râsul înfundat al lui Carlos şi de un „şşşt“ mai insistent, tot al ei.
„La naiba! La naiba!“ se gândi Tara. îşi făceau de cap acolo. Exact acela era motivul pentru care animalele îşi mâncau puii. Gata să tune şi să fulgere, deschise brusc uşa şi clipi.
Fiica ei şi Carlos şedeau pe blat, despărţiţi de chiuvetă. Mia avea un laptop în poală, cu ecranul întors spre Carlos, care se prăpădea de râs. Când o văzu, deveni serios şi coborî de pe blat.
- Domnişoară Daniels.
Uşurată că nu făceau sex, Tara se sprijini de uşă, apoi îşi dădu seama că ei o priveau fix.
-Văd că nu munciţi, rosti ea.
- Nu-i chiar aşa, spuse Mia. Dar are legătură cu hanul.

Răsuci laptopul spre Tara.
-Mia... Carlos încercă să acopere ecranul. Nu-i o idee bună...
- Tot o să afle mai devreme sau mai târziu, aşa că ar putea afla de la noi.
Mia îi arătă ecranul. Facebook, desigur, coşmarul exis-tenţei Tarei. Fusese avertizată de Logan, dar era cu totul altceva să vadă cu ochii ei.

Fotografia era granulată şi blurată, probabil făcută cu telefonul, dar era suficient de clară. O înfăţişa pe Tara urcând cu un coş cu brioşe pe barca lui Ford, iar comen-tariul era:
Un randevu secret între un anumit campion sexy şi o foarte frumoasă hangiţă. Cred că un anumit sondaj e nul şi neavenit.
O altă poză îi înfăţişa pe Ford şi pe Tara pe un ponton din port. Fotografia era incredibil de relevantă şi intimă, Ford ţinând-o pe Tara lipită de un stâlp, în timp ce gura lui o devora pe a ei. Mâinile Tarei erau încleştate pe cămaşa lui, iar una dintre mâinile lui Ford era în părul ei, în vreme ce cu cealaltă o cuprindea strâns.
Se pare că asta îl scoate din cursă pe pilotul NASCAR Logan Pernsh. Nu-ţi face griji, Logan, începem un alt sondaj astăzi■ Intraţi şi faceţi propuneri pentru Burlacul din Lucky Harbor. Doamnele singure sunt invitate să se înscrie pentru a avea parte de o întâlnire cu Logan cel sexy!
Tara privi îngrozită ecranul.
-Voi aţi...?
- Nu! rosti Mia repede. N-am făcut nici una din poze. Nici eu, nici Carlos. Există un spion. Tocmai voiam să scriu că oamenii ar trebui să-şi vadă de treburile lor afurisite şi să vă lase în pace.
Tara zâmbi posomorâtă.
- încă nu-i cunoşti prea bine pe oamenii de-aici. Să-şi vadă de propriile treburi nu este una dintre calităţile lor.
Carlos se îndreptă spre uşă.
-Ar trebui să plec. Âm ceva de făcut...
După plecarea lui, Tara arcui o sprânceană către Mia, care ridică din umeri.
- La şcoală, e tipul dur. Dar tu îl sperii.
-Nu l-am speriat niciodată.
- Ba da. Se teme că o să-l omori.

Tara făcu o pauză.
- Mi-a dat vreun motiv ca să-l omor?

- Mai degrabă, crede că tu poţi citi minţile oamenilor şi că o să-l omori pentru ce gândeşte. Dar e destul de evident ce au băieţii în minte, ştii?
Da, Tara ştia. Doar că nu-i plăcea că şi Mia ştia.
- No să-l omori, nu-i aşa? întrebă Mia.
Tara suspină.
- Iţi place chiar atât de mult de el?
- Da. îl iubesc, rosti fiica ei fără să ezite.
- îl iubeşti? Mia, au trecut doar...
-Ştiu ce simţ, spuse fiica ei cu convingerea unei tinere de 17 ani. închise laptopul şi se sprijini de perete. Mai ştii când mi-ai zis că îmi vei răspunde la orice întrebare aş avea? Mai e valabil?
CV, Doamne!
- întreabă-mă, rosti Tara cu vitejie.
- M-am tot întrebat de ce nu ai ţinut legătura cu Ford după naşterea mea. Voi v-aţi iubit, dar se pare că tu ai plecat pur şi simplu.
Tara trase adânc aer în piept.
- M-am întors acasă. în Texas. E destul de departe de Lucky Harbor.
-Da, dar există telefoane. Calculatoare. Poştă. Iar mama ta locuia aici.
-Phoebe încă nu locuia aici. în vara aceea, venise doar în vizită, iar... iar eu şi Ford ne-am întâlnit doar în vara aceea, apoi fiecare s-a întors la viaţa lui. „Ce pretexte jalnice!" Mia merita mai mult de-atât. Şi a mai fost şi faptul că eu nu eram nici pe departe atât de matură ca tine.
-Tu n-ai vrut să păstraţi legătura? întrebă Mia. Nu ţi-a mai plăcut de el?
- Mia, nu a fost atât de simplu, iar noi eram nişte copii.
- Te-ai fi putut întoarce aici, în loc să te duci în Texas.
-Nu, pentru că nici Phoebe nu a rămas aici. Şi chiar
dacă ar fi făcut-o, nu eram obişnuită să locuiesc intr-un oraş mic. Era altfel.
- Altfel în sens bun?

Nu. Tara avusese o senzaţie de claustrofobie şi simţise că se sufocă, dar nu dorea să-i spună asta.
- Eram obişnuită cu mai mult. Şi doream să mă duc la şcoală în Texas, la Texas A&M.
- O facultate mare, murmură Mia.
-Da, şi... Tara se opri gândindu-se cum să facă să sune logic în condiţiile în care adevărul era că nu fusese deloc logic. Comportamentul ei fusese dictat exclusiv de sentimente. Sinceră să fiu, am încercat să nu-mi pierd minţile,

dar n-am reuşit prea bine. Tara luă mâna Miei. Dar îmi place să cred că, de-atunci, m-am maturizat mult. Dacă m-aş putea întoarce în timp, aş...
Ce?
Ce-ar face altfel? Nu era sigură.
- Nu te poţi întoarce, rosti Mia încetişor. Până şi eu ştiu asta. Nu te poţi întoarce niciodată.
Acesta era adevărul.
Suspinând, Mia se îndreptă spre uşă. Urmând-o, Tara se uită din întâmplare în coşul cu gunoi.
Un ambalaj de prezervativ se afla deasupra.
îl privi, apoi îşi îndreptă încet ochii spre Mia. Care se uita şi ea la ambalajul de prezervativ, îşi muşca buza de jos şi părea vinovată ca naiba.
- E al lui Maddie, rosti Tara optimistă.
Mia îşi mai muşcă puţin buza, apoi clătină încet din cap.
- Nu. Nu-i al lui Maddie.
- Dar ai spus că nu faci sex, zise Tara cu ceea ce i se păru un calm remarcabil.
- Nu, am spus că nu fac sex neprotejat.
- Dumnezeule! Tara îşi apăsă ochii cu degetele. Mia...
-Vrei să plec?
-Nu! Vreau să... îşi coborî mâinile şi întâlni privirea stinsă a Miei. Vreau să-mi poţi spune adevărul.
- Serios? Voiai să-ţi zic că fac dragoste cu Carlos? în-trebă Mia neîncrezătoare, afişând o atitudine defensivă.
-Da!
Mia clătină din cap.
-Tu le-ai spus părinţilor când făceai dragoste cu Ford?

Tara se împletici îndărăt şi se sprijini de blat. Nu. Nu spusese nimănui ce fusese între ea şi Ford. Fusese doar treaba lor.
-Te dezamăgesc, şopti ea. Cumva, toată treaba asta e din vina mea.
Mia suspină.
- Nu, nu este. Nu are nici o legătură cu tine. Şi reac-ţionezi de parcă aş fi prea tânără sau aşa ceva.
- Eşti prea tânără.
- Pentru că tu nu făceai exact acelaşi lucru când erai de vârsta mea?
Tara deschise gura, apoi o închise neştiind absolut deloc ce să zică.
-Mia, să faci dragoste presupune o implicare senti-mentală uriaşă, iar eu nu cred că vreun tânăr de 17 ani este capabil de aşa ceva.

- Da, ei bine trebuie să fac propriile greşeli, rosti Mia. Greşelile mele. Nu ale tale. Iar pentru asta va trebui să mă laşi.
jMia...
Insă ea plecase deja.
Tara avea mare nevoie de o soră. Chloe era Dumnezeu ştie pe unde, făcând Dumnezeu ştie ce, dar Tara o găsi pe Maddie acasă la Jax, pe faleză. Se aşezară pe terasă şi, în timp ce el se apucă să facă grătar, Tara îi povesti lui Maddie cum o dăduse în bară cu Mia.
-Un eşec colosal, rosti ea în timp ce Maddie turnă vin pentru amândouă. Iar partea cea mai proastă este că practic eu l-am aruncat pe Carlos în braţele ei. Eu mi-am dezvirginat fiica!
- N-ai de unde să ştii dacă el a fost primul.
Tara încremeni încercând să priceapă cuvintele, apoi gemu şi îşi acoperi ochii.
- Chiar nu mă ajuţi.
-Uite ce este, spuse Maddie în cele din urmă, la 17 ani nu te interesează decât plăcerea fizică. Ştii asta. Iar Mia şi Carlos ţin mult unul la altul. Cel puţin acum

este cu cineva care crede că soarele răsare şi apune cu ea. O să aibă grijă să-i fie bine, Tara.
Tara gemu din nou.
- Ce-i, ai prefera să fie cu cineva căruia nu-i pasă de nevoile ei?
-Aş prefera să nu fie cu nimeni! rosti Tara. Măcar până când o să facă 35 de ani sau până mor eu. Ceea ce o să se întâmple mai târziu. Şi am putea să nu vorbim despre faptul că face sex? Se crispă. Hai să ne concentrăm asupra găsirii unei modalităţi de a o face să mă placă.
-Te place. Maddie sorbi din pahar, privirea îndrep- tându-i-se către Jax, care se afla lângă grătar, la circa 6 metri distanţă, întorcând puiul. îţi aduci aminte cum te-ai simţit când v-am rugat pe tine şi pe Chloe să rămâneţi cu mine în Lucky Harbor, deşi voi nu doreaţi decât să fugiţi de-aici ca dracul de tămâie?
-Da.
Fusese o perioadă grea pentru toate trei, trebuind să se confrunte cu amintirile stârnite de simplul fapt că se întorseseră în Lucky Harbor. Dar Maddie căutase un loc căruia să simtă că-i aparţine, iar hanul fusese acela. Şi Jax îl completase. Tara fusese încântată pentru sora ei.
Şi se resemnase să rămână mai mult decât îşi dorise, pentru a proteja investiţia lor - hanul - şi a se asigura că surorilor ei ie este bine. Tara

rămăsese şi după ce nu mai fusese o obligaţie. Până când ajunsese să i se pară firesc să trăiască acolo.

- Eu şi Chloe te-am câştigat cu farmecul nostru, iar farmecul acesta este ereditar, spuse Maddie zâmbind. O s-o farmeci şi tu pe Mia, vei vedea.
- Am dat-o după ce am născut-o, rosti Tara. Am permis să fie crescută de altcineva. Nu cred că farmecul mă poate ajuta în privinţa ei.

-Ai avut motive întemeiate, îi aminti Maddie cu blândeţe. Iar Mia ştie asta. Scumpo, ea te-a căutat. Dă-i răgaz să le pună pe toate cap la cap şi să înţeleagă. Este vremea să încetezi a jeli pentru ce-ai pierdut şi să trăieşti pentru prezent.

Jax veni în spatele lui Maddie şi puse pe masă o farfurie cu legume la grătar care păreau foarte apetisante. Ii strânse umărul lui Maddie, apoi se aplecă pentru un sărut scurt.

- E totul în regulă? întrebă el.

Privindu-i unul lângă altul, inima Tarei suspină. Se potriveau atât de bine! Ş erau împreună pentru că Maddie făcuse exact ce-i spusese Tarei să facă - trăise prezentul.

- E-n regulă, îi zise Maddie lui Jax.

El zâmbi, şterpeli o înghiţitură lungă din vinul ei, îi fură un alt sărut, apoi se întoarse să se ocupe de grătar. Maddie suspină visătoare, în timp ce îl privi îndepărtându-se.

-Ador fundul lui, rosti ea.

Tara râse cu zgomot, făcându-l pe Jax să se întoarcă şi să se uite curios la ele. Maddie îi făcu semn cu mâna, iar Tara murmură:

- Mai bine pui mâna pe el, Mad, pentru că un fund frumos e muy importante.

Maddie rânji cu gura până la urechi şi îi trimise lui Jax un sărut.

-Mai sunt şi alte motive pentru care vreau să mă mărit cu el.

Tara ridică o sprânceană.

- Ia te uită, vorbeşti de măritiş fără nici o reţinere!
- El este alesul, spuse Maddie simplu. Unicul.

Tara dădu din cap, sorbi din vin şi invidie convingerea de pe chipul lui Maddie.

In dimineaţa următoare, Ford o scoase pe Mia la o plimbare lungă în larg. Descoperise că fiica lui era foarte matinală, la fel ca el, aşa că plecară chiar înainte de ivirea zorilor şi admirară răsăritul soarelui pe ocean. O învăţă cum să iasă din port folosindu-se doar de motor, cum să pună prora în vânt, cum să întindă vela principală cu ajutorul fungii, pe care s-o înfăşoare în

jurul cabestanului când era nevoie, pentru a ridica vela. O puse să desfacă şi să strângă trinca, iar acum stătea

în cabina de comandă, cu mâinile pe timonă, cu vela fluturând în faţa ei, cu vântul alungându-i părul de pe faţă, părând fericită şi lipsită de griji.
Privind-o, Ford îşi aminti de Tara în tinereţe şi simţi cum în el se încălzeşte ceva despre care nici măcar nu realizase că fusese rece.
Ea observă că o privea.
-Ce-i?
Zâmbind, el clătină din cap.
- Stau şi mă gândesc cât de bucuros sunt că ai venit să cauţi răspunsuri.
- încă nu le-am aflat pe toate, spuse ea.
Lui Ford îi plăcea că era directă şi spera ca această calitate să nu-i dispară odată cu vârsta.
- Nu trebuie decât să întrebi.
Mia cârmi în direcţia vântului ca o profesionistă, cu chipul gânditor. Apoi se feri brusc când intrară într-un val. Stropii de apă îl loviră pe Ford direct în faţă, făcând-o pe Mia să râdă cu poftă - un sunet foarte frumos.
-înveţi repede, rosti el ştergându-şi faţa cu tricoul. Jax încă n-a prins mişcarea asta.
Ea rânji mândră.
- Tara a spus că erai cel mai bun dintre cei buni.
- A zis_ ea asta?
- Da. îl înghionti cu umărul. Te place.
Ford râse, Mia nu. îl privi cu sinceritate în ochi.
- Aş avea câteva întrebări, rosti ea.
- în regulă. Dă-i drumul!
- Prima s-ar putea să fie cam deranjantă.
- Pune-o!
- Am vreo boală genetică la care să mă aştept?
-Nu. Asta dacă nu pui la socoteală temperamentul
vulcanic, spuse el. Buna are 90 de ani şi e temperamentală ca naiba. Zâmbi gândindu-se la ea. Până la sfârşitul verii, trebuia s-o suie într-un avion şi s-o aducă acolo ca s-o cunoască pe Mia. Dar te va iubi! Ce mai vrei să ştii?
- Te temi de ceva?
-Nu.
Mia îşi dădu ochii peste cap.

-Âsta-i un răspuns tipic masculin. Toată lumea se teme de ceva. Păianjeni? Şerpi? înălţimi?
- De fapt, rosti el, de broaşte.
Ea se holbă la el.
- Nu pot să cred!
- E adevărat, iar vina îi aparţine lui Sawyer. Aveam zece ani. I-am zis lui taică-său că dormim la mine, iar bunicii, că stăm la el, apoi ne-am dus cu cortul.
- Singuri?
- Da. In noaptea aceea, mi-a umplut sacul de dormit cu broaşte. Când am intrat în el, au sărit pe mine. Nişte scârboşenii vâscoase! Se cutremură. Chiar şi în ziua de azi mi-e silă de ele.
Ea zâmbea, dar apoi zâmbetul i se stinse, iar ea îl studie cu atenţie, într-un mod pe care îl moştenise de la Tara.
- Chiar nu te mai temi şi de altceva?
Ford simţi că şi lui îi dispare veselia. Mia era serioasă şi merita ca şi el să fie la fel.
- De fapt, a mai fost ceva.
Privirea ei o căută pe a lui.
- Ce anume?
- M-am temut că n-o să te întâlnesc niciodată.
Ochii ei străluciră cu putere, acei ochi frumoşi, care
îi frângeau inima.
- Din fericire, te-am găsit eu, şopti era.
- Din fericire! repetă el cu vocea joasă.
Fiindcă Mia începea programul la prânz, până la urmă se întoarseră. Ford o învăţă să strângă vela mare şi trinca, apoi intrară în port şi traseră la ponton. Stătu lângă ea cât legă barca, dar Mia nu avu nici o problemă, iar el simţi cum i se umflă pieptul de mândrie. Fiica lui avea un talent natural.
Tara ieşi din biroul portului, ţinând câteva dosare în mâini. Când îi văzu pe cei doi pe ponton, se opri brusc.
Părea obosită şi stresată, iar Ford ştia că avea un motiv întemeiat. Muncise şi la han, şi la restaurant, iar două slujbe erau stresante pentru oricine. Şi iată-l pe el

stând acolo cu Mia, evident reveniţi dintr-o plimbare, părând lipsiţi de griji, de parcă n-ar fi avut nici o responsabilitate pe lume.
Ani în şir, Ford cultivase intenţionat această percepţie. Având în vedere cum îi fuseseră copilăria şi adolescenţa, îi plăcea să trăiască relaxat. Fără stres, fără griji, îi plăcea să nu-i pese prea mult de nimic. Putea să-ţi pese de orice - de familie, de următoarea masă, de absolut orice -, că nu avea nici o importanţă dacă nu aveai posibilitatea de a le obţine.
îşi dădu seama că a avea o fiică în viaţa lui ar fi trebuit să reprezinte o ameninţare la adresa stilului său de viaţă sau măcar să-l deranjeze. Dar nu era aşa. De asemenea, nu simţea teroarea pe care ştia că o simte Tara în legătură cu implicarea în viaţa Miei. De fapt, îi plăcea că exista o copilă care avea nevoie de ei. în schimb, şi el avea nevoie de ea.
între ei exista o legătură de sânge. Nimeni nu le putea lua asta.
- E o zi frumoasă pentru navigaţie, spuse Tara.
Mia rânji şi sări din barcă.
- Da. Ar trebui să ieşiţi şi voi doi.
- Oh! rosti Tara făcând un pas îndărăt. Nu pot. Suntem foarte ocupate şi...
- Chloe şi Maddie sunt la han, nu-i aşa? întrebă Mia aruncându-i lui Ford o privire vicleană.
„O, la naiba11, se gândi Ford, „ia te uită la ea!“
-Fac pariu că deja ai pregătit masa, îi spuse Mia Tarei.
- Curcan în crustă cu sos de merişor, recunoscu Tara.
- Vezi?
Mia o împinse pe Tara spre barcă, uitându-se la Ford cu subînţeles.
Fiica lui frumoasă, deşteaptă şi maestră a uneltirilor.
-Totul e sub control, îi zise ea Tarei, aşa că du-te şi să nu te văd înapoi decât peste cel puţin o oră, tânără doamnă. Ai înţeles?
Ford trebui să-şi reprime un zâmbet. Erau manipulaţi groaznic de o fată care avea jumătate din vârsta lor.
-Haide, îi spuse el Tarei luând-o de mână. Hai să facem o plimbare rapidă!
- Dar tu abia te-ai întors.
-Aş putea naviga o zi întreagă. Şi, în plus, după cum zicea Mia, e minunat să fii în larg. O oră, Tara. Hai să ne plimbăm o oră!
- Am treabă.
- Mereu ai. O trase încet şi cu blândeţe lângă el. Ţi-e frică? o întrebă el în şoaptă apropiindu-şi gura de urechea ei.
- Fireşte că nu!
- O oră, repetă el, apoi, cu un braţ în jurul taliei sale, o împinse spre barcă.

Mia zâmbea fericită.
-Trebuie să plec, spuse ea şi o luă la fugă spre han.
Tara îşi întinse gâtul pentru a o urmări cu privirea.
- Fata asta o să fie un avocat extraordinar.
- Fără îndoială.
Tara se răsuci şi se uită la Ford cu o privire preocupată.
- îmi fac griji că îi dăm speranţe false. Va fi dezamăgită.
- Chiar trebuie să încetezi să te mai frământi pentru lucruri pe care nu le poţi controla. De fapt, pur şi simplu nu te mai gândi îa nimic. în următoarea oră, singura ta treabă va fi să trăieşti momentul. Este o zi superbă şi... îi zâmbi... nici compania nu e prea rea.
Ea ezită, iar el îi îndepărtă cu delicateţe o şuviţă de păr de pe faţă.
- Care-i problema? Tot n-ai încredere în tine când eşti în preajma mea?
Ea tresări, ceea ce îi confirmă că exact despre asta era vorba, iar el râse.
- O oră, Tara. Atâta tot! în ce mari belele putem intra într-o oră?
Ea îl privi cu o neîncredere făţişă.
- Glumeşti?
Ford afişă cel mai inocent zâmbet din repertoriul lui. Ea nu se lăsă păcălită, dar încuviinţă din cap.
- Bine, rosti ea împungându-l cu un deget în piept. Dar fără prostii.

- Ce înţelegi prin „prostii"?
-Nu ne dezbrăcăm.
- Of, la naiba! rosti el. S-a ales praful de striptease-ul pe care îl plănuisem.
Ii făcu semn să intre prima în cockpit, însă ea ezită şi îl măsură cu o privire întrebătoare.
- Te pricepi la asta? întrebă ea.
- La navigat?
-Nu. Tara râse. Un sunet superb. La striptease.
El simţi un rânjet larg apărându-i pe buze.
- De fapt, sunt maestru.
Ea ridică o sprânceană, iar el râse.
-Tara Daniels, flirtezi cu mine?
- Ei bine, iată un lucru la care n-am fost bună niciodată.
capitolul 21
Te-ai maturizat dacă ai învăţat să râzi-- de tine.
Tara Daniels

Zece minute mai târziu, barca lui Ford zbura peste valuri. Soarele îi bătea în spate, iar vântul, în faţă. Tara n-ar fi putut să-şi reprime rânjetul de pe chip nici dacă ar fi făcut eforturi.
-Mmm, rosti Ford. îmi place expresia ta.
O trase între timonă şi trupul lui mare, susţinând-o cu uşurinţă.
Ea se lipi de el.
- Bine, dar ţine minte - fără prostii, spuse ea. Doar ne plimbăm cu barca.
-Doar ne plimbăm. Mâinile lui le puseră pe ale ei pe timonă, apoi coborâră pe coapsele ei în timp ce el îşi frecă obrazul de al ei, iar apoi o sărută pe gât. îmi place să te văd zâmbind. Şi văd asta tot mai des. Cred că Lucky Harbor îţi face bine.
Tara se temea că aşa era.

- Recunoaşte, rosti el plimbând u-şi mâinile în sus şi-n jos pe trupul ei, abia atingându-i din lateral sânii.
Ea îşi dori mai mult.
- Ce să recunosc? întrebă ea cu voce slabă.
- Că te afli exact unde vrei să fii. încetini barca şi o răsuci pe Tara cu faţa spre el. Aici, în Lucky Harbor.
-Am rămas pentru că surorile mele au avut nevoie de mine, spuse ea. A fost nevoie de mine la han.
- Poate, dar amândoi ştim că, în trecut, aşa ceva nu te-ar fi reţinut aici.
Ceea ce însemna, desigur, că, în trecut, se gândise numai la propriile nevoi. Tara reflectă câteva clipe la acel adevăr şi suspină. Putea să treacă peste asta sau putea să fie cinstită.
-Am vrut să rămân, recunoscu ea.
Ford îi scoase ochelarii de soare. Ochii lui aveau o privire intensă, iar ea îşi închipui că şi ai ei erau la fel.
- De ce? întrebă el.
Din nou, ar fi putut trece peste asta sau i-ar fi putut spune adevărul.
- Pentru că se alesese praful de viaţa mea şi, de fapt, nu aveam la ce să mă întorc.
-Şi?
-Şi... „La naiba!“ Pentru că îmi place să aparţin de ceva. îmi place să fiu cu surorile mele chiar şi când ne certăm.
Un zâmbet foarte mic apăru la colţurile gurii lui.
-Şi?
Ea îl privi fix, simţindu-se puţin... expusă.

- Nu începe să fie puţin cam prea profund pentru tine?
- Profund?
- Da. Faptul că încerci să scoţi toate astea de la mine, că îmi pui întrebări importante legate de viaţă. Nu aşa te porţi de obicei când suntem singuri.
Ford o privi lung fără să spună nimic.
- Vreau să faci ceva pentru mine, rosti el în cele din urmă.
Ea clătină din cap.
- O, nu! Ţi-am spus deja - fără prostii.

Tara se aştepta ca el să zâmbească, în schimb văzu o foarte rară licărire de furie în ochii lui.
- Nu-ţi imagina că toţi bărbaţii sunt la fel ca fostul tău soţ sau ca tatăl tău, rosti el.
- Amândoi sunt oameni buni, îi aminti ea.
-Da, dar prin natura vieţii pe care o duc sunt şi egoişti, şi neglijenţi.
-Slujbele lor i-au făcut aşa, spuse ea luându-le apărarea. Amândoi au călătorit mult, erau plecaţi mai tot timpul din cauza slujbelor.
- Este vorba despre alegeri. Eu sunt altfel, Tara. Şi nu trebuie să uiţi asta. Şi poate chiar să ne mai acorzi o şansă. Una reală.
Ea îşi simţi brusc inima bătând gata să-i sară din piept.
-Am mai încercat.
-Ar trebui să încercăm din nou.
O, Doamne! Chiar dorea asta.
- Ai regreta, şopti ea.
Colţurile gurii lui se arcuiră uşor.
- Nu regret niciodată când e vorba de tine.
-Trebuie să mă întorc.
-Au trecut abia 15 minute. îmi mai datorezi 45. Având în vedere cât munceşti, aş fi crezut că o să te bucuri de o plimbare.
Ea îl privi corectând puţin direcţia pentru a străbate cu uşurinţă valurile.
- Sunt obişnuită să muncesc mult.
-Şi nu prea obişnuită cu distracţia, rosti el.
-Nu. Tara admiră orizontul vast şi senin. Superb! Dar ai dreptate, mă bucur de plimbare. Îmi asigură porţia de distracţie pentru o săptămână întreagă.
Ford o cuprinse cu un braţ şi o trase aproape de el, atingându-i tâmpla cu buzele.
- Fac pariu că am putea găsi ceva chiar mai bun pentru tine.
- Ca pe vremuri?

-	Dacă vrei.

Ea îşi dădu capul pe spate, se uită în ochii lui şi, văzând în ei şi căldură, şi ironie, simţi cum i se strânge stomacul.
-	Nu mai sunt fetişcana de-atunci, îl avertiză ea. Cea care trăia doar ca să fie cu tine şi ca să se distreze în fiecare noapte.
-	Ştiu. Te-ai maturizat. Ai devenit o femeie deşteaptă, fantastică. însă faci numai ce trebuie, nu ce vrei, nu-ţi îngădui să te distrezi destul.
-	Fără prostii! îi reaminti ea cu o voce mult prea nesi-gură pentru a se convinge pe ea, darămite pe el.
Ford zâmbi doar.
-	Şi dacă tu vei începe?
-Nu voi începe, spuse ea mult mai convinsă decât se simţea.
El încă părea amuzat, iar ea nu-l putea învinovăţi pentru asta. Se dovedise adesea foarte slabă când venea vorba de el. Mult prea slabă. Apoi îl privi cum manevra barca, părând foarte sigur de sine şi făcând totul cu leje-ritate. Stătea cu picioarele depărtate, încordat pentru a face faţă vântului care îl biciuia. Soarele îi aurea pielea bronzată şi i se reflecta în ochelarii de soare. Purta un tricou pe care scria „USA“ şi pantaloni bleumarin care îi treceau de genunchi şi care, în timp ce se mişca, se mulau pe fiecare linie şi muşchi cu o asemenea graţie, încât era greu de crezut că era atât de mare.
-	Fixezi vela? o întrebă el.
Ea fu mândră că era în stare să se aplece şi să lege strâns pânza. Tocmai făcuse treaba pe jumătate când un val lovi barca şi o udă din cap până în picioare, făcând-o să se sufoce.
Ford rânji.
-Trebuia să te fereşti.
Tara îşi îngustă ochii.
-Ai idee cât timp mi-a luat, în dimineaţa asta, să-mi aranjez părul? îl stoarse de apă, dar era prea târziu. Simţea că i se încreţise. Ţie ţi-e simplu, te speli, te scuturi şi asta-i tot, arăţi perfect. Dar uită-te la mine!

Amândoi se uitară la ea. Bluza subţire îi era leoarcă, mulându-se pe ea ca o a doua piele. Ford zâmbise în timpul micii ei tirade încheiate cu o fluturare a mâinii. Zâmbetul amuzat fu apoi înlocuit de ceva mai întunecat, mai înfometat, iar el lăsă timona şi porni spre ea.
-A, nu, nici să nu te gândeşti! Tara se dădu îndărăt un pas şi întinse un deget spre el. Rămâi acolo. Sau...

Ford continuă să se apropie.
- Sau ce?
-Se vor întâmpla lucruri, spuse ea proptindu-şi o palmă pe pieptul lui. Cu noi dezbrăcaţi. Lucruri grozave, dar nu. Clătină din cap. „Ţine-te tare!“ Ford, eu am reuşit să uit de asta. Vorbesc serios.
El întinse mâinile spre ea. Tara încercă să se dea înapoi, dar nu avu unde.
- Bine, poate că n-am reuşit să uit de tot, recunoscu ea, dar între noi există această atracţie - şi nu-i vina nimănui. Trebuie doar să ne ţinem tari, Ford! icni ea când el o înşfăcă şi o lipi de trupul lui cald şi dur.
Râsul lui puternic o învălui şi îl simţi ca o atingere, ca un sărut.
- Opreşte-te! rosti ea cu glas slab. Mă enervezi.
El îşi înclină capul şi îşi frecă obrazul de al ei.
-Ador când te enervezi. Ochii îţi fulgeră şi spui lucruri pe care nu le gândeşti cu adevărat.
-Acum, eşti şi tu ud leoarcă. îţi dai seama de asta?
- Mmm, cred că tu eşti cea udă. îşi legănă trupul spre al ei. Spune-mi cât de udă eşti. încet. în mare detaliu.
- Eşti imposibil!
- Şi incorigibil, rosti el. Şi după cum ai zis, ud. Poate că ar trebui să mă dezbrac.
„O, da!“
- Nu! Dar îşi petrecu braţele pe după gâtul lui. Ce tot ai cu dezbrăcatul? Se cuibări la pieptul lui. Dumnezeule, era atât de slabă! Cât timp a mai rămas?
El îşi dădu capul pe spate şi râse.
- 30 de minute.
Ea suspină.
- Probabil c-aş avea nevoie doar de vreo 10 sau 15.

El încă rânjea.
- Asta înseamnă că tu începi?
Ea se uită în ochii lui. Dumnezeule, cât îi lipsiseră toate astea. Distracţia. Tachinările. Râsul. Vorbitul...
El!
- Dacă spun da, o să foloseşti asta împotriva mea?
- Da, o asigură Ford. O s-o folosesc împotriva ta în fiecare secundă din minutele care ne-au mai rămas.
El aruncă ancora şi o trase sub punte, împingândo către patul lui.

De parcă Tara avea nevoie să fie întinsă. Practic, alerga. Se trânti pe patul lui şi se întinse pe spate privind cum Ford îşi trase încet peste cap tricoul ud. Desfăcu şnurul şortului şi îl lăsă să alunece de pe şolduri, alătu- rându-se tricoului de pe podea.
Ea se pomeni gemând în timp ce îl măsura din priviri, centimetru cu centimetru fantastic, şi erau mulţi centimetri fantastici.
- îmi plac hainele tale severe, pedante.
Astea fiind spuse, o dezbrăcă imediat de ele, până când rămase doar în bikini de dantelă de culoarea piersicii. Se lăsă în genunchi lângă pat şi îi aruncă un zâmbet de băiat rău. O apucă de glezne cu câte o mână, începu să-i sărute gambele, apoi continuă lent cu picioarele.
Când ajunse la coapse, ea deja se zvârcolea.
El îşi băgă degetele mari sub dantela de pe şoldurile ei şi îi trase bikinii pe picioare, mângâind cu un deget ce dezvăluise.
- Frumos, rosti el cu voce mătăsoasă, apoi îşi înclină capul şi făcu magia lui obişnuită.
Şi după cum se dovedi, ea nu avu nevoie de 15 minute. Ci doar de cinci.
-Vino în mine, îi ceru Tara când putu respira din nou.
Se ridică în capul oaselor şi încercă să-l tragă peste ea.
însă el nu putea fi clintit.
Sau zorit.
- Şşşt! făcu el şi refuză să o pătrundă.

La naiba! In schimb, îşi puse o mână pe pieptul ei şi o împinse înapoi pe pat. înainte ca ea să apuce a fi nemulţumită de asta, limba lui îi mângâie din nou pielea umedă.
- O, Doamne! şopti ea.
Mâinile îi erau încleştate în părul lui, dar ei nu-i păsa. Se gândi să-l tragă pentru a ajunge faţă în faţă, dar el făcea ceva atât de fantastic cu gura lui talentată, încât ea îl ţinu lipit de trupul ei, simţind că moare.
-Vreau! Dumnezeule, Ford, vreau...
- Orice, îi promise el, dar nu vorbea serios - diabolic om! - pentru că o tot ţinea în pragul extazului, tachinând-o până ajunse o epavă care gâfâia, implora, se zvârcolea şi îi striga numele.
- Ford, la naiba!
Cuvintele ei nu avură nici un rezultat.
-N-o să înnebunesc. O să mă răzbun, îl avertiză ea, şi fie din cauza ameninţării, fie pentru că se decisese să aibă milă de ea, Ford cedă.

Ea avu un alt orgasm, prelung şi puternic, şi abia dacă mai era pe planeta Pământ când el scoase un prezervativ dintr-un sertar de lângă pat. într-o clipită, şi-l puse şi intră din nou în ea, umplându-o complet.
- Dumnezeule! rosti el cu voce joasă şi răguşită, cu capul aplecat lângă al ei. De fiecare dată. Mă ucizi de fiecare dată.
Se împinse din nou în ea, apoi din nou, făcând-o să se agaţe de el şi să ţipe. El rămase nemişcat.
- E prea mult?
- E foarte bine. îşi înfipse degetele în fundul lui. Şi dacă nu începi să te mişti, o să te bat, îţi jur!
Râzând în surdină, el o sărută. îşi strecură un braţ sub trupul ei pentru a o aşeza mai bine, dar ea se săturase să-l lase pe el la conducere. Se săturase sâ-i permită a-i stârni toate aceste sentimente brutale, pământeşti, îngrozitoare. Era rândul ei să conducă spectacolul, aşa că, recunoscătoare pentru toate lecţiile de yoga primite de la Chloe, care îi întăriseră trupul şi spiritul, se răsuci şi ajunse deasupra lui.

El gemu când ea îi încalecă şoldurile, ţinându-l captiv în ea. Iar apoi gemu din nou când ea începu să se mişte ritmic, ochii ei închizându-se de pura plăcere a frecării.
- Tara, Dumnezeule! Dumnezeule, a atât de bine!
Atât de al naibii de bine!
Ea îşi împleti degetele cu ale lui şi îi ridică braţele dea-supra capului. Era vremea să-i administreze leacul. Aple- cându-se peste el, îşi trecu limba peste buza lui de jos.
-Mmm, făcu el şi preluă imediat controlul sărutului, unindu-şi limba cu a ei, torturând-o cu fiecare mângâiere.
Ea se răzbună începând să-şi rotească şoldurile, atră- gându-l şi mai mult în ea, şi se simţi satisfăcută când el îi şopti cu voce tremurată numele. La fiecare mişcare a lui răspundea cu o împingere a ei, până când deveni o luptă pentru deţinerea controlului. Simţi fluturarea din partea de jos a pântecului ei, fierbinţeala care i se iscă în degetele de la picioare care începu să-i urce în corp.
Era clar că pierdea...
De parcă i-ar fi cunoscut trupul mai bine decât ea, Ford îşi desprinse mâinile din ale ei, o apucă de şolduri şi stabili un ritm care îi făcu pe amândoi să se cutremure. Surprinsă de brutalitatea şi de extazul finalului, ea îşi înălţă capul şi se uită la el.

El îi întâlni privirea. De fapt, nu-şi luase privirea de la ea cât se purtaseră unul pe altul spre culmi. Ea explodă prima, prăbuşindu-se la pieptul lui, gâfâind în căutarea aerului în vreme ce el o urmă.
- Doamne Sfinte! murmură el puţin mai târziu. Avea ochii închişi şi încerca să-şi recapete suflul, tot trupul fiindu-i relaxat, cu excepţia mâinii încleştate posesiv pe fundul ei. O să ne ucidem unul pe altul.
Era foarte posibil.
Ea îşi îngropă faţa în gâtul lui.
- Bine, acum chiar trebuie să plec, spuse ea, dar nu se clinti.
Nu putu.
El îşi lipi buzele de tâmpla ei.
-Mai avem câteva minute...
Degetele lui se strecurară între coapsele ei.

Tot trupul i se cutremură, dar ea clătină din cap.
El suspină şi se ridică, plesnind-o uşurel peste fund când se dădu jos din pat, îndreptându-se apoi cu un mers relaxat spre micuţa baie.
Ea se pomeni pur şi simplu şezând şi privindu-1. In cele din urmă, îşi reveni, se ridică şi se înfăşură într-un cearşaf. Hainele îi erau împrăştiate prin cabină.
- Te-a apucat pudoarea?
Ea se întoarse şi îl zări traversând - cu fundul gol - cabina şi îndreptându-se spre ea.
-Mi-e... rece, spuse ea făcându-l să râdă uşurel.
-Tara, ţi-am văzut fiecare centimetru al trupului. Nu-i nevoie să-l ascunzi.
- Da, dar e foarte multă lumină.
El rânji şi trase cearşaful de pe ea.
- Mie îmi place aşa cum e.
Ea se strădui să rămână acoperită.
-Sigur că îţi place, tu eşti perfect.
Ocbii lui se îmblânziră deoarece câştigase bătălia, iar el azvârli cearşaful pe jos.
-Şi tu eşti.
capitolul 22
Moartea este ereditară. A grijă să te bucuri de fiecare zi înainte să te înfiate.
Tara Daniels
Tara tocmai ieşea din port când Chloe îşi opri scuterul Vespa.
-Ia te uită, spuse Chloe dându-şi jos casca, iarăşi străluceşti!
Tara o ignoră, deschise uşa casei şi încremeni brusc.

Maddie şedea pe mica lor canapea din living, pri- vindu-l cu gura căscată pe Jax şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.
Jax stătea în genunchi lângă ea şi o ţinea de mână.

- O, Doamne! rosti Tara ducându-şi mâna la piept. Ce s-a întâmplat, ce-i în neregulă?
Chloe veni lângă Tara, văzu scena şi imediat îşi strecură mâna în a Tarei. Tara io strânse pentru a o linişti, deşi îşi simţea inima în stomac. Nici măcar una dintre ele nu mai era în stare să suporte o altă criză.
Jax îşi aplecă fruntea pe genunchiul lui Maddie. Umerii i se zguduiau, iar Tarei i se tăie respiraţia.
-Spuneţi-ne, şopti Chloe strângând degetele Tarei atât de tare, încât aproape că i le frânse. Poate că vă putem ajuta...
Jax scoase un sunet. „Nu de durere", constată Tara şi îşi îngustă ochii. Râdea.
îşi ridică faţa, se uită cu blândeţe în ochii lui Maddie şi îi mângâie obrajii, ştergându-i lacrimile.
- Ar fi trebuit să ştiu că o să facem asta în public. Să consultăm aplicaţia Magic Eight sau să votăm?
Maddie râse printre lacrimi.
-A, nu, e prea târziu pentru asta... Am spus deja da.
Ridică mâna.
Care era trasă în jos de un diamant scânteietor.
-Oh! ţipă Chloe şi începu să ţopăie. Şi eu votez da, iar asta înseamnă majoritate. Majoritatea dictează!
- De parcă eu aş fi votat nu, rosti Tara, iar Chloe se duse s-o îmbrăţişeze pe Maddie. Ne cerem scuze că v-am întrerupt.
-De fapt, zise Maddie, terminasem cu cererea în căsătorie. Acum, urma să... Se îmbujoră. ... negociem nişte condiţii.
- Care?
Maddie şi Jax îşi zâmbiră părând atât de excitaţi, încât Tara îşi simţi sprâncenele ridicându-i-se până în creştet.
-Aha! Chloe rânji. Urma s-o faceţi aici, pe canapea. O înşfăcă pe Tara de braţ şi o trase înapoi spre uşa din faţă. Noi de fapt nici n-am trecut pe-aici. Vedeţi-vă de treabă!
- Acum, nu mai putem, spuse Maddie râzând. Voi o să ştiţi.

- Da, rosti Chloe. Şi nici n-o să ne mai aşezăm vreo-dată pe canapeaua aia, domnişoară care-ţi ataci iubitul în pod.
- Hei! ripostă Maddie încă roşie ca sfecla. Ce, Tara nu era în cămară cu cei doi bărbaţi ai ei?
Tara suspină.
-Nu-i adevărat! spuse ea adresându-i-se lui Jax, care asculta cu mare atenţie. Eu şi Logan n-am mai fost împreună de peste doi ani.
Chloe rânji către Maddie.
-Observi că de Ford n-a zis că n-au fost împreună. E clar că se culcă cu el. Adică uită-te la ea! încă străluceşte. Sexul este grozav pentru piele. Aş vrea să pot inventa o loţiune pentru ten care să-i confere aceeaşi strălucire. Aş face o avere.
Maddie studie chipul Tarei şi rânji şi ea.
- O, da, categoric se culcă cu Ford!
Jax păru îndurerat.
- OK, încetaţi cu asta. Mă face să-mi imaginez lucruri.
Maddie râse şi îl îmbrăţişă.
- Iubitule, o să te fac să-ţi imaginezi altceva.
îi şopti ceva la ureche, apoi, cu delicateţe, dar fermă, îşi dădu surorile afară din casă şi încuie uşa în urma lor.
în după-amiaza aceea, Ford era la bar, terminând in-ventarul lunar. Jax îl ajuta de obicei, însă de data aceasta apăru abia după ce el terminase treaba.
-Mersi pentru ajutor, mormăi Ford, apoi remarcă rânjetul larg şi tâmp de pe chipul lui Jax. Ce-i?
-O să vezi, rosti Jax criptic şi se duse în biroul din spate ca să se ocupe de acte.
Localul tocmai se umplea când Maddie apăru având pe faţă un rânjet la fel de tâmp ca al lui Jax.
-Un singur bărbat te poate face să zâmbeşti astfel, spuse Ford.
Maddie râse, ceva ce cândva se întâmpla foarte rar.
- Sau chipsurile de cartofi.
Ford îi zâmbi.
- Ce vrei să bei, frumoaso?
-O, nu ştiu...

îşi puse mâna pe bar, aproape orbindu-l cu diamantul.
-Dumnezeule, ai nevoie de ochelari de soare pentru a te uita la chestia asta.
Şi cu toate că mai văzuse inelul - Jax i-l arătase cu o zi în urmă -, Ford o

îmbrăţişa cu putere, îi ridică mâna şi surâse. E greu să refuzi un astfel de inel.
- Poate că e greu să mă refuzi pe mine. Jax veni din spate aducând o tavă cu pahare curate. Se uită la Maddie, care îşi admira inelul şi zâmbea cu gura până la urechi. Puse paharele jos şi sări peste bar ca s-o îmbrăţi-şeze._Bună, nevestico!
-încă nu-ţi sunt, zise ea râzând şi se lipi de el. Mai întâi, trebuie să mă duci la altar.
- O să te duc.
Jax se aplecă spre urechea ei, îi şopti ceva care o făcu să se înroşească, apoi o sărută.
Şi o sărută.
-Luaţi-vă o cameră, spuse Ford şi îi împinse la o parte din calea lui, buzele lor fiind încă lipite.
Cei doi dispărură câteva minute mai târziu, iar Ford se gândi că va avea noroc dacă Jax apărea din nou cândva a doua zi. Nu era nici o problemă - nici el, nici Jax nu erau programaţi să se ocupe de bar în seara aceea. Dar fiindcă şi Sawyer avea o întâlnire, Ford se pomeni singur, neavând nici un plan pentru seara aceea. Pe vremuri, şi-ar fi găsit o belea în care să intre. Sau o femeie.
Acum, nu-l atrăgea nici o variantă. Aşa că se urcă în maşină şi se pomeni la han. Carlos era în curte, spălând cu furtunul o cratiţă mare înnegrită.
- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ford.
Tara a ars tocana.
Asta era atât de ciudat, încât îi trebuiră câteva clipe să priceapă.
- Serios?
-Mai devreme. A zis că a fost neatentă. Iar acum, e şi nervoasă. Chloe se uită în jur pentru a se asigura că erau singuri. Dacă nu ai vreun motiv întemeiat să intri, mai bine n-ai face-o. Nu te supăra, dar ai tendinţa de a înrăutăţi lucrurile.

Ford avea impresia că deja le înrăutăţise, că poate to-cana se arsese cât fuseseră ei pe mare.
- Trebuie să prepare cina pentru oaspeţi? Aş putea să mă duc să cumpăr ceva.
-Nu, pregăteşte nişte burgeri speciali chiar acum. Pune în carne nişte brânză cu adevărat împuţită şi nişte condimente şi zice că sunt gourmet. Mi-a spus că, dacă mai strâmb o dată din nas, o să mi-l pună ea la locul lui. Carlos

zâmbi, lucru pe care îl făcea rar, motivul fiind că, după cum ştiau amândoi, Tara abia dacă putea ajunge la nasul lui. Mia o ajută.
Când puştiul rosti numele Miei, în vocea lui apăru o tonalitate pe care Ford o recunoscu foarte bine. Carlos era complet şi fără posibilitate de scăpare la degetul mic al fiicei lui.
Intrară împreună în bucătărie, simţind mirosul tocanei arse înainte de a trece pragul. Un ventilator era pornit, iar două lumânări parfumate erau aprinse, dar degeaba! încăperea arăta ca după o explozie în Hell's Kitchen. Blaturile erau ticsite cu ustensile de gătit şi diverse ingrediente, iar Tara stătea nervoasă lângă aragaz, cu o spatulă în mână. Când îl zări pe Ford, ochii i se îngustară, iar mâna i se încleştă pe spatulă de parcă abia s-ar fi stăpânit să nu-l plesnească cu ea.
-Tu! rosti ea.
- Eu, recunoscu el pe un ton neutru.
Cu câteva ore în urmă, fusese goală în patul lui şi îi şoptise numele gâfâind. Acum, redevenise Magnolia de oţel.
- Scumpule, spuse Tara cu un pur accent sudic nervos. Trebuie să pleci cât mai departe.
Cu câteva săptămâni în urmă, el ar fi înţeles din asta că nu dorea să-i vadă faţa pe o rază de o mie de kilometri. Acum însă, ştia adevărul. El îi distrăgea atenţia. Dar asta nu-l deranja.
- Am venit să văd dacă te pot ajuta cu ceva.
- Cred că ştiu cum să fac burgeri, spuse ea pe un ton blajin. Dar binecuvântată fie-ţi inima!
Cu alte cuvinte, cară-te şi mori!

Carlos se uită cu subînţeles la el. Se întoarse spre Mia şi schimbară o privire care nu era prea greu de interpretat de către nimeni care fusese cândva un adolescent excitat.
- Deci... trebuie să mă duc în oraş, ca să iau corespon-denţa şi să umplu rezervorul cu propan, spuse Carlos pe un ton neutru.
-A, te ajut! zise Mia repede.
Amatori!
- Nu! rostiră Ford şi Tara într-un glas.
Carlos suspină şi ieşi pe uşa din spate. Mia îi aruncă Tarei o privire plină de iritare adolescentină, apoi luă cele două vaze cu flori pe care tocmai le aranjase şi ieşi pe uşa dublă, ducându-se să le pună în camerele din faţă.
După plecarea ei, Tara clătină din cap.

- De ce nu ţi se spune că a creşte un adolescent este ca şi cum ai încerca să baţi în cuie jeleu pe un afurisit de copac?
Ford râse încetişor.
- Probabil pentru că întreaga rasă ar dispărea.
- El se uită după ea, se necăji Tara. Mult. Se uită la ea aşa cum...
Riscându-şi gâtul, Ford se duse în spatele ei şi o luă în braţe.
- Aşa cum mă uit eu la tine? îi şopti el la ureche, fă- cându-i plăcere faptul că ea întâi tremură, apoi îl împinse la o parte.
- încetează! rosti ea.
-Nu asta spuneai mai devreme, ci: „O, Ford! Mai tare, Ford..."
îşi încheie fraza cu un icnet, fiindcă ea îi trase un cot în stomac.
-Am lucruri mult mai importante de făcut decât să retrăiesc mica noastră... Se pare că nu găsi un cuvânt sa-tisfăcător pentru ce făcuseră fiindcă închise gura şi trase adânc aer pe nas. Avem o problemă mai mare.
- N-aş spune că ceva din ce s-a întâmplat astăzi între noi a fost o problemă, zise Ford şi o sărută pe obraz.

Ea îl împinse iarăşi, starea ei de spirit fiind clar schim-bată de discuţia despre adolescenţi.
-Avem o misiune, Ford. Se numeşte: „Ai grijă ca fiica să rămână complet îmbrăcată".
El se strâmbă.
-Nu, vorbesc serios. Băiatul îşi ia foarte în serios treaba aici, iar eu apreciez foarte mult asta. Dar mai ia şi altceva foarte în serios, şi anume pe fiica noastră. Auzi ce spun?
- Scumpo, în clipa asta toată lumea te aude.
Tara clătină din cap.
-Nu se poate întâmpla asta, Ford. Nu cât timp e în grija mea. întinse degetul spre el. A noastră!
El îşi ridică o sprânceană.
- Nu vezi ironia din toată povestea asta?
- Fireşte că o văd! Dar nu dau doi bani pe ironie!
Ford îi luă cu mare grijă arma - spatula - şi o cuprinse din nou în braţe pentru a o împiedica să devină violentă. Ţinând-o strâns lipită de el, îşi sprijini obrazul pe părul ei. Nu se putu abţine.
-Chiar dacă cineva şi-ar fi dat osteneala să ne despartă, n-ar fi reuşit. Am fi găsit o cale să fim împreună.
- Poate că nu.
-Am fi găsit o cale, repetă el. Eu eram foarte hotărât.

Tara suspină.
- Deşteptule! Eu aş fi putut să nu mă mai ţin de fundul tău.
- îţi plăcea fundul meu.
-Da, recunoscu ea. E adevărat, deşi nici măcar nu e cea mai bună parte a ta... Of, rahat! Adulmecă, apoi adulmecă din nou şi se răsuci spre aragaz. Fir-ar să fie, iar am făcut-o! Iarăşi, am ars mâncarea!
Eliberându-se din braţele lui, stinse aragazul şi privi îngrozită burgerii carbonizaţi.
Auziră paşi care alergau, apoi uşa se deschise brusc.
- Foc! Foc, foc! ţipă Chloe cu inhalatorul într-o mână şi cu extinctorul în cealaltă. Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Am crezut că iarăşi a luat foc hanul!
Tara se prăbuşi buimacă pe un scaun.

- N-am mai ars niciodată mâncarea. Şi totuşi, am ars ultimele trei feluri pe care am încercat să le fac. îi privi şocată pe amândoi. Ce-i în neregulă cu mine?
Nici Ford, nici Chloe nu erau atât de proşti, încât să răspundă la întrebare.
Ford îi oferi Tarei un pahar mare cu vin, apoi se îndreptă spre frigider. în mai puţin de trei minute, aprinse din nou aragazul, întinse unt pe pâinea proaspătă făcută de Tara şi felie nişte brânză cheddar ca să facă sendvişuri cu brânză la grătar.
-Nu pot servi nişte simple sendvişuri cu brânză la grătar, protestă Tara bând din vin.
- Nu sunt simple sendvişuri cu brânză la grătar, spuse el. Sunt sendvişurile Chillax cu brânză la grătar ale lui Jax. Este singurul fel pe care fraierul a ştiut să-l facă până la 24 de ani. Dar e o reţetă a naibii de bună.
- Dregi lucrurile pentru mine, rosti ea.
- încerc.
- Ţi-ai făcut un obicei din asta, din a mă ajuta.
In ochii ei era ceva nou, ceva ce Ford nu prea putea defini, dar spera din suflet că însemna că, în sfârşit, ea începea să-l vadă aşa cum era.
în întregime.
capitolul 23
Iubirea este atunci când cineva te pune pe un piedestal, dar te prinde în braţe atunci când cazi de pe el.
Tara Daniels
Vara îşi intră complet în drepturi, cu turiştii dând năvală şi cu zile lungi, fierbinţi şi leneşe urmate de nopţi lungi, fierbinţi şi leneşe.

în fiecare miercuri seară aveau loc concerte pe chei, iar Ford avea grijă să fie instalat acolo un stand al baru-

în schimb, Ford îl găsi ocupat până peste cap cu înghiţirea limbii Miei. Fiindcă nici unul din ei nu-l zări apropiindu-se - la urma urmelor, erau foarte ocupaţi -, Ford îşi drese glasul.
Nimic. Şi-l drese din nou, adăugând o notă de iritare majoră, iar cei doi adolescenţi se despărţiră Intr-un final.
-Bună, rosti Mia cu răsuflarea tăiată, trecându-şi o mână peste buzele umede. Noi tocmai...
Ford ridică o sprânceană curios să audă cum va sfârşi ea propoziţia. în schimb, Mia tăcu.
-Vă verificaţi unul altuia amigdalele? o întrebă el.
Mia se strâmbă, iar Carlos o apucă de o mână. O do-vadă de alinare şi de solidaritate, iar cu toate că umerii îi erau puţin gârboviţi, rămase ferm lângă ea. Ford îl privi fix, iar Carlos, deşi se foi puţin, îi susţinu privirea.
- Este vina mea, spuse Mia repede. Nu a lui.
- Ba nu, zise Carlos. E a mea. Domnule.
Ford îşi frecă faţa cu o mână. Domnule. Hristoase, asta chiar îl făcea să se simtă bătrân!
Mia păşi în faţa lui Carlos. De fapt, încercă, fiindcă puştiul n-o lăsă.
-Mă pot săruta cu cine vreau, rosti ea, vaga duritate de oţel din vocea ei amintindu-i de Tara.
Ford îi privi chipul sincer şi frumos. Nimeni nu mai arăta atât de tânăr la 17 ani.
-Mia...
- Ştiu că tu eşti tatăl meu, dar eu deja am un tată.
Intimidarea zbură pe fereastră. La fel şi vântul din
pânzele lui.
-Da, ştiu. . „
Mia se uită la el cu acei ochi „mai mari decât viaţa cei din cauza cărora fusese chinuit la nesfârşit de „dacă .
-Iar Carlos este un băiat bun, spuse ea ridicân- du-şi privirea spre puştiul care încă o ţinea de mână şi zâmbindu-i.
Carlos nu-i zâmbi, dar ochii lui nu părăsiră chipul ei.
Ford suspină.
- Ştiu şi asta.
-Şi la fel şi eu, rosti ea. Sunt un copil bun.

-	Miracolul meu personal, zise Ford cu convingere.
Mia ezită de parcă nu s-ar fi aşteptat ca el să fie atât
de conciliant.
-Atunci, poţi avea încredere în mine că ştiu să-mi trăiesc viaţa. Ştii şi asta, nu? Şi ştii şi că trebuie să mă laşi să fac propriile greşeli, da?
-	Da, dar asta nu înseamnă că mi-e mai uşor. Mia... Ford încercă să găsească cuvintele potrivite. Ai idee de câte ori am sperat că te voi întâlni. Că te voi cunoaşte?
-	Nu.
-	în fiecare zi. Absolut în fiecare zi.
Ochii ei se îmblânziră.
-Da?
-Da!
Ochii i se umplură cu lacrimi, iar ea dădu drumul mâinii lui Carlos. Se apropie de Ford, îşi petrecu braţele pe după talia lui şi îl îmbrăţişă.
-	Deci n-ai nimic împotrivă ca, după ce mă întorc din Spania, să trec pe-aici din când în când?
Ford îi dădu la o parte o şuviţă din părul ei frumos.
-	Dacă nu vii tu, o să vin eu la tine.
Zâmbetul înlăcrimat al Miei îi încălzi şi cele mai as-cunse cotloane ale inimii.
-	Dar tot vreau să mă sărut cu angajatul tău, spuse ea.
Carlos se crispă. Mia îi aruncă un zâmbet strălucitor
adolescentului, iar gura lui se arcui de parcă nu s-ar fi putut abţine să n-o iubească.
Ford cunoştea sentimentul.
-Trebuie să plec, rosti Mia. I-am promis Tarei că ne vedem la ora cinci. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe Ford pe obraz, privindu-l drept în ochi. Promite-mi că n-o să faci vreo prostie părintească, bine? şopti ea. Cum ar fi să-l pui pe fugă pe iubitul meu.
Carlos se crispă din nou, probabil gândindu-se la re-putaţia lui de tip dur şi la cât de repede Mia îl lăsase fără ea. Totuşi, puştiul nu zise nimic în timp ce o priviră pe Mia îndepărtându-se graţioasă. Abia după ce ea dispăru din raza lor vizuală, Carlos îşi întoarse capul şi îl privi precaut pe Ford.

-	Ai ceva de spus?
-	Ar ajuta la ceva?

- Nu. Instalează standul. Ne aşteptăm să vină o mul- ţime de lume în seara asta.
Carlos ezită, încă încordat în aşteptarea mâniei părinteşti.
- Asta-i tot?
Ford nu era tocmai pregătit pentru aşa ceva, deşi ar fi trebuit să fie. Trecuse de la a nu avea nici un copil la a avea o adolescentă plină de hormoni, aşa că se simţea puţin cam depăşit.
- Deocamdată, vreau să-ţi faci treaba, dar mai târziu e posibil s-o încasezi.
Carlos se apucă de lucru atât de repede, încât pe Ford îl apucă ameţeala.
Afacerile de pe chei erau înfloritoare. Tara era pe acolo pe undeva, împreună cu surorile ei, făcând reclamă hanului.
Ford şi-o putea imagina pe sandalele ei cu platformă, elegantă şi sofisticată, şi stăpână pe sine, adică invers de cum era când se zvârcolea sub el. Se gândi la asta câteva minute, apoi îşi dădu seama că nu era cu nimic mai bun decât Carlos.
După-amiaza târzie era foarte fierbinte. Oceanul era limpede şi azuriu, cu mici valuri înspumate iscate de briza slabă, în vreme ce soarele cobora încet spre orizont. In spatele lui, Carlos încă muncea grăbit, aruncând din când în când priviri îngrijorate spre Ford.
- Ce-i? întrebă Ford în cele din urmă.
- O să mă concediezi? Pentru că aş prefera asta decât s-o încasez, domnule.
-Mai spune-mi o dată „domnule" şi chiar că o s-o încasezi.
- Deci ne-am împăcat?
- La naiba, nu! Te-am prins cu mâinile pe fiică-mea. Vreau să-ţi zic că, dacă măcar te vei mai gândi s-o atingi din nou, o să am grijă să nu ţi se găsească niciodată cadavrul.

Carlos păli puţin, iar Ford suspină din nou.
- Dar nu pot face asta.
Puştiul dădu din cap. Da, era încântat că Ford nu putea face asta.
- De ce?
- Pentru că Mia s-ar supăra pe mine şi abia a intrat în viaţa mea. Şi pentru că şi eu am avut 17 ani cândva şi am fost incredibil de prost şi de egoist. Mult mai mult decât tine. Ford făcu o pauză. Uite ce e, îmi dau seama că tu ai o idilă de-o vară, dar Mia...
-Nu!

Ford îşi ridică o sprânceană auzind seriozitatea şi ve-hemenţa din acea unică silabă.
-Nu?
- Nu, nu o consider doar o idilă de-o vară.
-Atunci, unde crezi că va ajunge relaţia voastră?
Fiindcă ştii că ea pleacă în Spania, la sfârşitul verii. Pentru un an întreg. Asta-i o viaţă de om pentru un tip de vârsta ta. Nu vreau ca ea să sufere.
- N-o s-o fac să sufere. O iubesc.
Ford se uită în ochii negri ai lui Carlos. Indiferent ce ştia la 17 ani despre iubire, Carlos vorbea serios. Rahat!
- In regulă. Iată alt plan de joc. Dacă o mai atingi...
- N-o să-mi găsească niciodată cadavrul?
- Pur şi simplu să nu te mai atingi de ea. Deloc. Nici-odată. Ford suspină. Intr-o zi, o să ai şi tu o fiică, iar atunci vei înţelege.
- De fapt, înţeleg şi acum. Dar doamna Daniels?
- Ce-i cu ea?
- N-oi avea eu 44 de ani sau câţi or fi, spuse Carlos, dar ea este o doamnă tare drăguţă. Ea de ce-ar putea fi rănită?
Ford fu atât de surprins, încât aproape că nu-şi găsi cuvintele.
-34! Iar eu nu intenţionez s-o rănesc pe Tara. Niciodată!
-Atunci...
- O să ţin la ea toată viaţa! rosti Ford.
Carlos păru şocat.

Dar nu la fel de şocat ca Ford. îşi frecă maxilarul.
- Hm. Nu m-am aşteptat la asta.
Carlos clătină din cap.
- S-ar fi aşteptat cineva?
Tara oferea din nou brioşe. Iniţial, Mia făcuse asta, dar dorise să se plimbe prin staţiune, aşa că Tara îi preluase sarcina.
-Brioşe „Plăcere dublă cu coacăze", rostea ea întin- zându-le spre oameni, dar fără a încetini pentru a începe o conversaţie.
Asta până când cineva veni din spate, o cuprinse cu două braţe puternice, apoi luă câte o brioşă cu fiecare mână.
Logan.
Muşcă dintr-o brioşă.
-Mmm, te pricepi de minune! Hei, mâine vin nişte fotografi de la People. Am ajuns pe lista celor 100 cei mai sexy bărbaţi. Barmanul tău a reuşit vreodată asta?

Ea îi aruncă o privire urâtă, iar el râse.
- Ştii, chiar îmi era dor de expresia ta „nu mă face să te pocnesc". în sfârşit, cei de la People o să aducă nişte fotomodele în bikini care să se tolănească pe o maşină şi să se pozeze împreună cu mine. Mă gândeam că poate ai vrea să le iei locul.
- O, aş vrea, spuse Tara în glumă. Doar că iadul încă n-a îngheţat.
El rânji.
-în regulă, atunci bănuiesc că va trebui să mă descurc cu fotomodelele.
- Mda, fac pariu că va fi foarte dificil.
Logan o trase uşurel de păr.
- încă mai am speranţe pentru mine, Tara. Pentru noi.
Dar „pentru mine" fusese înainte de „pentru noi",
aşa cum ar fi fost întotdeauna. Logan era un tip bun, dar nu tipul bun potrivit pentru ea. Tara ştia asta. într-un fel, ştiuse asta întotdeauna.
- Logan...
- Scuză-mă, iubito! Mă cheamă admiratoarele.

Ea îl privi îndepărtându-se şi apoi înconjurat de un grup de femei printre care se aflau Sandy şi Cindy.
Râzând involuntar, Tara se răsuci şi dădu cu ochii de Chloe.
-Vrei o pauză? întrebă Chloe întinzând mâna ca să-i ia coşul cu brioşe.
- Da, rosti Tara, dar cum de te-ai hotărât să mă ajuţi, că n-ai astfel de obiceiuri?
Chloe o ignoră şi oferi câteva brioşe cu un zâmbet prietenos pe care Tara nu l-ar fi putut imita nici pentru a-şi salva viaţa.
Sawyer se apropie prin mulţime. Era îmbrăcat în uni-formă şi vorbea la mobil când Chloe îi aţinu calea.
- O brioşă, domnule poliţist?
El se opri şi îşi coborî privirea spre ea, iar Tara îşi ţinu respiraţia. Cei doi nu prea se potriveau în nici o privinţă. Sawyer avea 1,83 metri şi era nu doar puţin intimidant, dar mignona Chloe îi zâmbi cu dulceaţă, de parcă n-ar fi fost un ghimpe în coasta lui chiar din clipa în care pusese piciorul în oraş.
-Sunt brioşe „Plăcere dublă cu coacăze". Ia două şi împătreşte-ţi plăcerea! Domnule poliţist.
El nu-şi luă privirea de la chipul lui Chloe.
- Tu le-ai făcut?
Ea râse.
- De ce? Te temi?
- Depinde. Răspunde-mi la întrebare!

- A, rosti Chloe, crezi că le-am otrăvit.
- Poate, doar pe cele pe care le-ai păstrat pentru mine.
Chloe îl privi încet din cap până în picioare, apoi
în sens invers.
-Ar fi un sacrilegiu.
Tara aproape că se sufocă.
Sawyer nu avu nici o reacţie, cu excepţia faptului că îşi scoase lent
ochelarii de soare.
- Ce pui la cale?
Ea întinse mâna şi alungă o scamă invizibilă de pe pectoralul lui.

-Dacă trebuie să-ţi spun, murmură ea, înseamnă că mă ramolesc.
Privirea lui Sawyer o susţinu pe a ei. Aflată la un metru şi jumătate distanţă,
Tara simţi valul de fierbinţeală izbucnit între ei, care aproape că o făcu să se
retragă un pas. Habar n-avea de ce Chloe se juca acum cu el, de ce îl
zgândărea, şi avea şi mai puţin habar de ce Sawyer îşi punea mintea cu ea.
Insă între ei exista o tensiune şocant de mare, pe care ea n-o mai remarcase.
Tensiune sexuală.
Radioul lui Sawyer pârâi. Cu ochii aţintiţi în ai lui Chloe, nu se clinti.
-Trebuie să pleci, rosti Chloe pe un ton neutru, de parcă nimic nu se
întâmplase. Ii dădu câteva brioşe. Ai grijă de tine, ai înţeles?
Sawyer o mai privi câteva clipe, clar perplex şi sus-picios în privinţa
neaşteptatei ei drăgălăşenii - sărmanul tip!
-Tu, spuse el în cele din urmă, eşti o pacoste!
Chloe zâmbi şi dădu din cap.
- Da. Da, sunt. Să nu uiţi asta! Pa!
îşi strecură braţul pe sub al Tarei şi o luă de-acolo.
- Ce-a fost asta? şopti Tara.
- Am împărţit câteva brioşe.
- Mă refer la motivul pentru care l-ai zăpăcit de cap pe sărmanul om.
Chloe ridică dintr-un umăr.
- Este o situaţie de compromis.
Tara îi aruncă o privire.
- Adică?
- Adică poate că nu i-am zăpăcit doar capul.
Fără a lămuri acea declaraţie criptică, continuă să le ofere brioşe
trecătorilor.
-Chloe...
- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Atunci, putem vorbi despre motivul pentru care mă ajuţi? întrebă Tara.
- Da' ce, surorile nu se pot ajuta între ele?
- în cazul tău, probabil că vrei ceva.

- Ei bine, nu vreau, spuse Chloe părând rănită.
Rahat!
- Bine, a fost urât din partea mea, recunoscu Tara. îmi cer scuze!
Chloe rânji.
-Uau, Maddie are dreptate. Eşti mult mai amabilă acum, de când te culci cu Ford. Eu nu băgasem de seamă. De fapt, vreau ceva. Vreau să-mi iau liber diseară, ca să mă duc să fac escaladă. Asta dacă mă trezeşti mâine-dimineaţă devreme, fiindcă ofer o zi de spa în Seattle, la Four Seasons.
îi zâmbi tipului care se opri lângă ea şi îi dădu o brioşă. Era Tucker, fratele geamăn al lui Lance.
- Plecăm într-o jumătate de oră, zise el.
-O să fim arestaţi din nou? întrebă Chloe plină de speranţă.
Tucker râse.
- Nu, de data asta chiar aveam permisiunea să urcăm pe Butte. Mă duc să pregătesc echipamentul, cât se mai ocupă Lance de stand. Jamie şi Todd vin şi ei.
Tara se abţinu să facă vreun comentariu negativ. îi adora pe Lance şi pe Tucker, dar nu şi pe Todd, vărul lui Jamie. Când era prin preajmă, exista tendinţa să se întâmple lucruri rele.
-Ei bine, rosti Chloe fără a-şi face griji, ar trebui să te ajut.
Se uită la Tara, care încuviinţă din cap, apoi îi îna- poie coşul şi plecă.
- Fii atentă! spuse Tara în urma ei, ştiind că, fireşte, nu va fi.
îşi coborî privirea spre coş şi se simţi singură. Ambele ei surori aveau şi alte persoane în viaţa lor. Tara nu înţe-lesese acest lucru până atunci. Era o scăpare din partea ei. Fusese atât de ocupată încercând să facă în aşa fel, încât hanul să aibă succes şi totodată să nu se piardă pe sine de această dată, încât nu reuşise să-şi facă prea mulţi prieteni în Lucky Harbor.
Bine, asta nu era tocmai adevărat. îşi petrecuse mult timp cu o persoană anume - prea mult timp.

Cu Ford, desigur. De fiecare dată, ajungea la Ford.
îşi dădu seama că, tot gândindu-se, ajunsese la standul lui. N-ar fi trebuit s-o mire, fiindcă doar cu el părea să ştie exact cine era.

Şi cine nu era.
Insă la bar era Jax, nu Ford, iar ea îşi spuse că era o prostie să fie dezamăgită.
- Ce-ai dori să bei? o întrebă Jax cu un zâmbet prietenos.
-O, eu...
Nu venise să bea ceva. Venise să-l vadă puţin pe băr-batul la care nu putea înceta să se gândească. Se uită la chipurile nepăsătoare din jur.
Jax ridică o sprânceană.
-Vrei un indiciu?
Tara simţi un fior la ceafă şi închise ochii.
- E chiar în spatele meu, nu-i aşa?
-Da.
Suspinând, se răsuci şi dădu cu ochii de Ford. Părea să se simtă confortabil şi relaxat cu o şapcă a celor de la Mariners, cu pantaloni cargo şi cu un tricou pe care scria: „SAIL FAST, LIVE SLOW“'.
îi aruncă un zâmbet leneş, care îi încălzi Tarei părţi din trup care nu aveau nevoie să fie încălzite.
-Bună, rosti ea pe un ton neutru. „Uau, ia te uită ce stăpână pe sine era! Ce calmă!“ Ei bine, zise ea retră- gându-se, vă doresc vânzare bună în seara asta.
Nelăsându-se păcălit, Ford se postă în calea ei.
- Pleci undeva?
- Muncesc.
- Serios? Fiindcă mi s-a părut că mă căutai.
La naiba!
- De ce aş face asta?
El râse încetişor, râsul care mereu o făcea să se cutremure.
- Pentru că mă doreşti foarte tare.
Dumnezeule! Tara se uită în jur pentru a se asigura
că Jax nu-i auzea, dar el se întorsese cu spatele şi aranja sticlele.
-Te-am avut deja, şopti ea.
1 Navighează rapid, trăieşte lent (n.tr.)

- Da, rosti Ford, şi din acest motiv mă vrei foarte tare. Hai să ne plimbăm!
Fără a aştepta ca ea să-l refuze, îi luă coşul din mâini şi îl puse în spatele barului. îşi puse o mână jos pe spinarea ei şi o conduse prin mulţime, pretutindeni în jurul lor auzindu-se muzică şi râsete. Roata Ferris se învârtea încet, descriind tură după tură.
La fel ca viaţa ei.

- Carlos crede că o iubeşte pe Mia, ştiai?
- Da. Dar sunt prea tineri pentru iubire.
Gura lui Ford se arcui uşor.
- Ideea asta te-ar fi enervat la 17 ani.
Adevărat. Tara îşi masă tâmplele.
- Bine, o să accept faptul că ei par să fie mai deştepţi decât eram noi. Părinţii ei adoptivi au făcut o treabă foarte bună.
-Da.
Tăcură amândoi cât trecură pe lângă roata mare, iar Tara ştiu că amândoi se gândeau: „Slavă Domnului că pă-rinţii adoptivi ai Miei au făcut o treabă atât de grozavă!11 Tara le era recunoscătoare, extrem de recunoscătoare.
- Dar tu ştiai că Sawyer şi Chloe îşi dau târcoale ca doi tigri într-o cuşcă?
- De fapt, doar Sawyer e tigrul din cuşcă. Chloe este în centrul arenei şi mânuieşte biciul, jucându-se cu el.
- îmi pare rău!
Ford clătină din cap.
- Sawyer e băiat mare.
încetiniră în faţa standului cu îngheţată, unde se făcea o degustare. Lance stătea în spatele tejghelei şi oferea mostre din toate sortimentele pe care le aveau.
- De care doriţi? îi întrebă el.
Tara arătă spre cea de ciocolată şi caramel, care i se topi în gură.
- Dacă ţi-a plăcut aia, încearc-o pe asta. Lance îi în-tinse o altă linguriţă minusculă. Este de ciocolată neagră belgiană.

- O, Doamne! Gemu când înghiţi îngheţata cu gust dumnezeiesc. Dar aia cu ce este? întrebă ea arătând spre alt sortiment, care părea tot cu ciocolată.
-Ciocolată E. De la extaz. Ai grijă cu ea, o aver- tiză Lance şi îi făcu cu ochiul lui Ford. Se spune că-i păcat pur.
Tara o gustă şi gemu din nou. Niciodată în viaţa ei nu mai gustase ceva atât de delicios.
-Vrei un cornet cu îngheţată din asta? întrebă Lance.
Ii fu greu să se decidă. Toate erau atât de incredibil de bune, încât habar n-ave a ce să aleagă.
- Stai, n-am gustat-o pe cea de caramel cu unt de cio-colată, murmură ea, iar Lance îi oferi răbdător o altă linguriţă minusculă.

Tocmai suspina încântată când îl simţi pe Lord apro- piindu-se în spatele ei, buzele lui atingându-i urechea.

- Dacă mai gemi o singură dată, o avertiză el şoptind răguşit, te târăsc în cel mai apropiat cotlon întunecat de pe chei. Şi, Tara? Respiraţia lui fierbinte atinse pielea Tarei, făcând-o să tremure. Când voi termina cu tine, nu vei mai şti nici cum te cheamă.

Ea nici în clipa aceea nu mai ştia cum o cheamă.

- Asta-i o ameninţare revoltătoare, izbuti ea să spună.

- Da, iar dacă ai foarte mare noroc, voi aştepta până când vom fi singuri pentru a o pune în practică.

Ea se răsuci spre el exact când el întinse mâna ca să ia mostra pe care i-o oferise Lance lui. Ochi în ochi, Ford linse încet linguriţa.

Tara simţi că îi vibrează coapsele.

-Comandă-ţi îngheţata, rosti el şi mai linse o dată linguriţa.

Mai târziu, nu reuşi să-şi aducă aminte ce comandase. Nu-şi aminti decât că Ford o ţinuse de mână când se întorseseră prin mulţime, iar prin venele ei bubuiseră nevoia şi foamea, şi dorinţa, nu sângele.

Printr-un acord tacit, se îndreptară către maşina lui.

Se duseră în port şi urcară pe barca lui în tăcere.

Luna era doar o şuviţă îngustă pe apă, lovindu-se tăcută de barcă în timp ce ei se întoarseră unul spre altul.

capitolul 24

Pentru fiecare acţiune există o critică egală şi opusă.

Ignor-o!

Tara Daniels

Exista doar strălucirea slabă a pătrarului lunii pe apă. Noaptea era tăcută - cu excepţia respiraţiei grele şi a gemetelor joase ale Tarei.

Sunetele preferate ale lui Ford.

Erau întinşi pe patul lui. în timp ce Tara se pierdea sub atingerea lui, el o duse încet în pragul nebuniei, privind-o încântat cum îşi pierdea minţile.

Nu doar ea trecea prin asta.

Ca întotdeauna când era cu ea, şi el era complet dat peste cap, redus la esenţă. Din prima zi când ea se întorsese în Lucky Harbor, fusese exact cum îşi amintea el, ceva ce nu uitase niciodată în toţi acei ani.

Privirea lui rătăci pe trupul ei superb, prelung, cu forme rotunde, şi întins în patul lui pentru a fi admirat de el, iar el simţi că-l durea inima de bucurie.

Ea deschise ochii.

-Te uiţi la mine...

-Cum te-ai uitat tu la îngheţată, mai devreme? o întrebă zâmbind. Da, aşa este. Mi-e foame de tine, Tara.
Ea se întinse şi îşi ridică braţele deasupra capului, dân- du-i fără vorbe permisiunea de a gusta ce dorea. Era ceva ce el îşi dorise de mult timp să facă - s-o mănânce din cap până în picioare şi invers, până când ea îl chema în trupul ei. Iarăşi şi iarăşi. începu de la gâtul ei, gustân- du-i fiecare centimetru, muşcându-i uşor anumite locuri, oprindu-se şi insistând când ea gemea sau se foia.
-Eşti atât de dulce, murmură el cu gura lipită de pielea ei. Atât de dulce!
Când ajunse la buricul ei, ea deja îşi încleştase pumnii în aşternuturi şi îi murmura numele într-o incantaţie, o rugăciune, un avertisment să se grăbească naibii.
Asta îl făcu să râdă.

-Stai cuminte, Tara, şi primeşte ce-ţi ofer. „Primeş- te-mâ pe mine!“ Lasă-mi conducerea! O să capeţi ce-ţi doreşti, îţi promit!
- Eu... O, Doamne! izbuti ea să rostească atunci când el o trase spre gura lui şi o sărută cu delicateţe, mâinile lui strecurându-se sub fundul ei sexy, pentru a o ţine nemişcată. Nu te opri! îi ceru ea.
încă încerca să fie ea la manşă.
-Te rog, o corectă el. Nu te opri, te rog...
Ea îşi băgă degetele în părul lui, încleştându-le aproape dureros, ţinându-l în ea, făcându-l să râdă din nou.
- Spune! insistă el.
- Nu te opri, te rog! rosti ea făcând tot posibilul să-l lase chel.
-Vezi? murmură el. E a naibii de dulce!
Şi nu se opri. Nu până nu-l rugă ea.
Frumos!
După aceea, Tara adormi ghemuită lângă Ford, cu o mână îndoită sub bărbie şi cu cealaltă întinsă peste pieptul lui.
El zăcu relaxat şi inert, ascultându-i respiraţia, nedo-rind să se mişte. Nedorind ca ea să se trezească şi să-şi aducă aminte că încerca să nu rămână cu el. Pentru că atunci s-ar fi ridicat din pat, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi plecat.
Se pricepea la asta.
Iar el se pricepea să o lase să plece.
Şi numai el era vinovat de asta. Genele proaste, co-pilăria nefericită - toate erau pretexte, iar el ştia asta. Şi nu mai ţineau.

întoarcerea Tarei în Lucky Harbor ţinuse de circum-stanţe. La fel şi rămânerea ei în oraş. Nimeni nu putea susţine că nu mai era nimic între ei. Era poate chiar mai profund decât înainte, dar ea nu dorea o relaţie cu el, iar el nu o putea învinovăţi.
Se arsese o dată.
El ştia asta. Pricepuse asta. La naiba, el fusese unul dintre cei care o făcuseră să sufere. Până în clipa aceea, fusese dispus să-i lase tot răgazul de care avea nevoie, fiindcă adevărul era că şi el avea nevoie de timp. Avea

nevoie de timp pentru a-şi lămuri propriile greşeli din trecut. Timp pentru a înţelege că dorea să se implice în relaţia asta pe termen lung.
Pentru că ea îl făcea să fie ce era. II făcea să râdă. II făcea să simtă. In făcea să gândească. îl făcea fericit.
ll făcea... totul.
Dar cu acel totul îl făcea şi vulnerabil. De o vulnera-bilitate care îl speria de moarte. La fel de temător ca şi ea.
Dumnezeule, chiar nu voia să fie aşa!
Tara suspină profund şi se răsuci desprinzându-se de el.
-Nu! spuse el.
Ea şi înălţă capul surprinsă.
- Nu ce?
El trase adânc aer în piept.
- Nu pleca. Rămâi aici peste noapte!
Ea zâmbi cu blândeţe, iar el, văzând lumina din ochii ei, îşi dădu seama că vorbele lui însemnaseră ceva pentru ea, că spusese ceva important. Era un pas în direcţia cea bună - asta puţin spus -, iar el îi zâmbi la rându-i.
Dar ea tot se dădu jos din pat.
-Nu got rămâne în noaptea asta. Trebuie să am grijă de han. îşi puse rochia, se aplecă peste pat şi îl sărută. Noapte bună, Ford!
Apoi plecă şi, în timp ce se îndepărta pe punte, el îi auzi tocurile răsunând în acord cu singurul alt sunet pe care-l putea auzi - bubuitul propriei inimi. în regulă^ o fi plecat puţin cam brusc, dar ea îl sărutase prima. îşi spuse că era alt pas în direcţia cea bună şi zâmbi singur în întuneric.
în dimineaţa următoare, Tara se dădu jos din pat, făcu un duş şi se hotărî să le pregătească oaspeţilor cel mai fantastic mic dejun de care avuseseră parte vreodată. Nu avea să mai ardă nimic. însă în primul rând, se duse s-o trezească pe Chloe, după cum îi ceruse ea, dar patul surorii sale era gol. Tara nu o auzise întor- cându-se de la escaladă, dar probabil că deja era în bucătăria hanului, făcând dezordine acolo.

Resemnată, Tara se duse în han şi intră în bucătărie pregătită să se enerveze.
Dar bucătăria era goală. Hm! Tara o sună pe Chloe pe mobil, dar intră mesageria vocală. Apoi o sună pe Maddie.
-Alo? se auzi vocea adormită a lui Maddie. Cine a murit?
- Este Chloe cu tine, la Jax?
- Patul lui ar fi puţin cam aglomerat dacă ar fi aici. De ce?
- Cred că nu a venit acasă noaptea trecută.
- De la escaladă? Rahat! Părând mult mai trează acum, Maddie puse întrebarea la care Tara se gândea deja. Crezi că e iarăşi la închisoare?
-Nu-i exclus.
-Ajung în 15 minute.
-Nu, spuse Tara. Aseară ai avut ultima tură aici. Mă ocup eu de asta.
- Scumpo, oricum veneam să te ajut să serveşti micul dejun. Sosesc intr-un sfert de oră.
-Bine, rosti Tara recunoscătoare să aibă pe cineva care să-şi facă griji împreună cu ea. Mersi! Vrei să-l suni tu pe Sawyer sau îl sun eu?
- De ce să-l sunaţi pe Sawyer? întrebă Sawyer intrând pe uşa din spate şi umplând bucătăria cu trupul lui mare.
Purta uniforma şi arăta foarte bine. Se duse direct la cafetieră.
Tara îi dădu un pahar de unică folosinţă.
- Mersi! Colţurile gurii lui se ridicară vag, schiţând un zâmbet de băiat rău în timp ce se sprijini de blat, cu paharul în mână. Ce s-a întâmplat? întrebă el din nou.
Tara se gândi să nu-i spună nimic. La urma urmelor, de fiecare dată când Chloe intrase intr-un necaz sau altul, Sawyer fusese silit să-l rezolve. Dar dacă nu-i zicea, iar surorii ei i se întâmplase ceva... Suspină.
- Chloe n-a ajuns acasă noaptea trecută.
El nici măcar nu clipi, dar totuşi ea desluşi o expresie nouă la el, care îi spuse că nu era încântat să audă asta.
- Şi trebuia să vină?
-Da.

- A fost cu grupul de alpinişti de pe Butte?
- Posibil, rosti Tara îngrijorată. De ce?
- Pentru că, azi-dimineaţă, l-am arestat pe unul din- tre ei.
O, Doamne!

- Pe cine, de ce?
- Pe Todd Fitzgerald. Pentru beţie în public.

Todd. Desigur! Tara suspină, iar Sawyer se desprinse de blat.

- O să dau nişte telefoane.

Ea ştiu că asta însemna să sune la secţie, la spital... la morgă. Dar înainte ca el să ajungă la uşă, Chloe intră - cu părul vâlvoi, roşie la faţă, purtând hainele din ziua precedentă şi cu încălţările în mâini.

Sawyer o privi impasibil.

- Nu începeţi! rosti ea şi trecu pe lângă el.

Şchiopătând.

El o cercetă cu atenţie.

- Eşti teafără?

Ea se răsuci spre el.

- Eu sunt mereu teafără!

Urmă o tăcere ciudată între ei doi. Mereu apărea. Tara habar n-avea ce să înţeleagă din asta sau cum so ajute.

- N-ai de făcut nici o treabă de şerif? îl întrebă Chloe.

Sawyer clătină scurt din cap, gest care exprimă clar
enervarea, apoi se îndreptă spre uşă. Tara îi aruncă lui Chloe o privire plină de reproş pentru mojicia ei, iar Chloe îşi dădu ochii peste cap.

- Sawyer! spuse ea pe un ton ezitant şi spăsit.

El deschise uşa.

-Mă bucur că ai ajuns cu bine acasă.

-Am fost pe Butte, rosti ea către spinarea lui mare şi încordată. Am rămas fără benzină şi a trebuit să aşteptăm până dimineaţa ca să facem autostopul.

El se uită la ea.

- Petrecerile sunt interzise acolo.
- Am rămas fără benzină, repetă ea.
- Şi v-aţi pierdut telefoanele mobile?

Chloe suspină teatral.

- Eu l-am uitat acasă, bine? Iar Lance nu are telefon mobil.

Sawyer se uită în ochii ei.

- Aţi fost cu Todd?
- O vreme.
- El avea telefon.
- De unde ştii? întrebă ea.
- Pentru că acum doarme în hainele lui până îşi plă-teşte cauţiunea, după ce se trezeşte din beţie.

- L-ai arestat? Serios?
Sawyer rămase neimpresionat şi neclintit.
- Azi-dimineaţă la ora 5 a intrat împleticindu-se intr-un magazin alimentar, a dărâmat trei standuri şi a urinat pe cel cu reviste. Clătină din cap. Iar tu şi Lance o căutaţi cu lumânarea. Dacă i se făcea rău acolo?
-Trebuia să facă asta, Sawyer. Nu e treaba mea să-l dădăcesc, să-i spun ce poate şi ce nu poate să facă.
- Dumnezeule, Chloe, fibroza lui chistică nu-i o sim-plă răceală de vară!
- Şi tu crezi că el nu ştie asta?
-Dar tu? întrebă el. Inhalatorul îşi face mereu treaba? Nu prea cred. Să nu-mi spui că niciodată n-ai ajuns la Urgenţe din cauza unei crize de astm în timp ce făceai alpinism.
-Nu s-a întâmplat nimic! insistă Chloe. Aşa că nu pricep de ce eşti atât de nervos.
-Nu sunt nervos. Faţa lui era impasibilă. Faţa de poli-ţist. Asta ar presupune să existe nişte sentimente între noi.
Chloe se uită în ochii lui o clipă îndelungată.
- Atunci m-arn înşelat, spuse ea în cele din urmă.
Sawyer o privi şi el fix, apoi înjură în surdină şi ieşi
fără un alt cuvânt. După ce uşa se închise în urma lui cu o furie tăcută, Chloe oftă.
- Vai, zise Tara încet, dar chiar n-a fost deloc tensiune între voi!
-Nu începe şi tu.
Chloe se duse direct la frigider şi scoase un rest de plăcintă cu mere. Nu-s mama ta.
-Aţi fost doar tu, Tucker, Lance şi Todd pe munte? întrebă Tara.
-Nu. Lance a adus o gaşcă de prieteni şi am dat din una în alta.

Deci Sawyer avea dreptate. Fusese o petrecere.
- Credeam că nu poţi face sex fără să ajungi la spital.
-Nimeni n-a făcut sex. In orice caz, eu n-am făcut.
Chloe oftă. Băieţii din oraşul ăsta sunt nişte proşti.
- Sawyer nu-i prost.
- Şi nici băiat nu-i.
Tara o privi pe Chloe înfulecând plăcinta de parcă nu mâncase de o săptămână.
-Atunci, ce este?

-La naiba, Tara, chiar trebuie să-ţi vorbesc despre păsări şi albine? Nu poţi să afli şi tu detaliile de pe internet, cum fac toţi puştii în ziua de azi?
Tara râse, iar Chloe se relaxă puţin.
- Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.
- Ceva uzual când e vorba despre surorile mele, rosti Tara.
- Cum? întrebă Chloe. Regreţi asta? Tocmai tu, cea mai secretoasă dintre noi? Fără să aştepte un răspuns, îşi duse farfuria la chiuvetă şi se îndreptă spre uşă. Am plecat!
După ce rămase singură, Tara suspină.
- Da. Chiar regret.
Alungându-şi acest gând, începu să scoată ingredientele necesare pentru a face o tavă cu „Bună dimineaţa, soare!“, o adaptare a reţetei Miei. Tocmai rădea brânză când uşa din spate şi cea care dădea spre coridor se deschiseră simultan.
Logan intră pe una, iar Ford, pe cealaltă.
Instantaneu, nivelul de testosteron începu să crească, atingând viteza maximă în două secunde, în vreme ce bărbaţii se priveau pe deasupra capului Tarei.
- Ei bine, iată-i pe cei doi tovarăşi de pahar! rosti Tara pe un ton sec. Să vă pregătesc ceva de băut, băieţi?
- Eu am venit ca să te ajut, spuse Logan. Având în vedere că tot arzi mâncarea.
- Şi cu ce o s-o ajuţi? întrebă Ford. Ştii să găteşti?
-Nu, dar o pot ajuta foarte bine, zise Logan zâm-
bindu-i fermecător Tarei.
- Eu ştiu să gătesc.
Ochii lui Logan se îngustară, iar Tara simţi că începea o altă competiţie. Aflase de concursul abdomenelor de oţel care avusese loc la The Love Shack. O parte din

ea încă nu putea crede, iar o altă parte îşi dorea să fi văzut cu ochii ei.
- Bine, ştiţi ceva? Puse o pungă goală în mâinile lui Logan şi îi împinse spre uşă trupul musculos şi cald. Am nevoie de nişte mere. Trebuie culese câteva.
Părând mare şi rău, şi foarte plin de el, Ford se sprijini zâmbind de blat.
-A, nu! Tara îl împinse pe urmele lui Logan. Şi tu. Şi jucaţi-vă frumos! închise uşa în urma lor, băgă tava în cuptor, se răsuci şi întâlni privirea amuzată a Miei.
-Am venit să mă asigur că n-ai necazuri, spuse adolescenta.

- Ei bine, partea cu necazurile s-a rezolvat. în afară de asta, totul e ca de obicei. Am o viaţă destul de plictisitoare.
-Da. Mia râse. în regulă, hai să încercăm să nu ardem micul dejun în dimineaţa asta.
-Jur că sunt o bucătăreasă bună! rosti Tara simţind nevoia ca fiica ei s-o considere bună la ceva. Ii arătă Miei cum se prepară aluatul pentru pâine. Nu durează mult să se facă, iar apoi putem să... Tara se întrerupse şi se uită cu atenţie pe fereastră. O, pentru numele lui Dumnezeu!
Logan şi Ford goliseră fiecare câte un copac - Logan, cu ajutorul unei scări - şi adunaseră merele în grămezi. Grămezi mari.
Erau mai multe mere decât îi trebuiau pentru toată luna următoare.
Nu că făceau asta pentru ea. Nu, se întreceau din nou.
Mia i se alătură la fereastră şi ridică o sprânceană - un alt talent pe care îl moştenise de la taică-său. împreună, îi priviră pe cei doi culegând mere.
- Şi tu crezi că viaţa ta e plictisitoare! murmură Mia.
- Te culci cu ea, îi repetă posomorât Logan lui Ford, de undeva din măr.
Din cauza braţului rănit, urcase mai încet în copac.
Ford, putând să se folosească de ambele braţe, nu avu-sese nevoie de o scară ca să se suie în copacul alăturat.

- Asta nu-i nimic nou, îi spuse el lui Logan. Scrie pe Facebook.
- Doamne! Ar trebui să te ucid. Sau să mă sinucid. Ar fi mai puţin dureros să mor.
- Nu suferi cu adevărat, rosti Ford dezgustat. E vorba doar despre nenorocitul tău de orgoliu. Urăşti să pierzi.
- Râde ciob de oală spartă, murmură Logan.
Bine, o fi fost asta adevărat, dar pentru Ford nu era vorba doar despre a câştiga. Era vorba despre Tara, o femeie fără de care nu putea trăi. Se trase pe creanga de alături şi culese alte trei mere perfecte, pe care le lăsă să cadă. Privi în jos. Da, grămada lui era mai mare decât a lui Logan. Exact când se gândea la asta cu mare satisfacţie, un măr îi şuieră pe la ureche, atât de aproape, încât îi zbârli părul.
- Hei...
Logan îi zâmbi cu răutate şi aruncă altul. Pe acela Ford îl observă venind, aşa că se feri şi alunecă.
- Rahat...
Doar atât apucă să spună înainte de a-şi pierde punctul de sprijin, calmul şi echilibrul - toate deodată.

Şi căzu din copac.
capitolul 25
Familiile sunt precum caramelul - mult mai interesante cu câteva adaosuri deosebite.
Tara Daniels
Când Ford deschise ochii, constată că zăcea pe spate, privind cerul.
- Doamne, Dumnezeule! se auzi o voce îngrozită din copacul alăturat. Ce-i, nu eşti în stare să te ţii de o creangă?
- M-ai lovit în frunte, spuse Ford. Cu un măr.
- Şi mai ai pretenţia că eşti sportiv!
Logan cobora din copac cât de repede putea, ferin- du-şi un braţ şi înjurând colorat.

Ford se rugă să cadă şi el, dar asta nu se întâmplă. A naibii karma!
-Nici măcar nu te-am lovit foarte tare, murmura Logan. Nu mă aşteptam să cazi ca o fetiţă!
-E foarte frumos, spuse Ford având mare grijă să nu se mişte, să mă insulţi când sunt la pământ.
- Hei, tu eşti cel care tot repetă la nesfârşit că eu nu sunt sportiv.
Asta era adevărat. Nu avea nici o scuză.
Ba da, avea. Gelozia.
-Tot ce spun este că un pilot de curse nu are de ce să fie într-o formă fizică la fel de bună precum un marinar, să zicem...
- Dumnezeule, iarăşi ai început? Şi de ce zaci acolo? Sper că nu eşti rănit! Ai de gând să profiţi de asta, nu-i aşa? O să te alegi cu o partidă de sex pe tema asta, sunt convins. Cât de rău te-ai lovit?
Ford suspină.
- Mă străduiesc din răsputeri să nu mă gândesc la asta.
Fogan înjură din nou şi sări pe pământ.
- Mă mir să te văd mişcându-te atât de repede, rosti Ford. Pentru cineva care îşi câştigă pâinea stând cu fundul pe scaun.
-Ba nu... Pe toţi dracii, taci! Fogan se lăsă pe vine lângă Ford, pentru a-i cercata trupul, iar ochii i se lărgiră când ajunseră la picioare. Fa naiba!
-Nu! Nu-mi spune!
Ştia deja. Simţea piciorul arzându-i de la degete până la vintre. Şi nu erau doar câteva flăcări, ci un foc care îl ardea până la os, făcându-l să-i vină să ţipe. Dar fiindcă nu era fetiţă, după cum îl acuzase Fogan, refuză să scoată chiar şi cel mai mic sunet. Dar să transpire era îngăduit. Fiindcă transpira din belşug. Şi probabil că avea şi să vomite.

Apoi auzi un bâzâit care îi spuse că asta era. Viaţa i se sfârşea chiar în clipa aceea...
- Albine!
Fogan se ridică brusc şi începu să ţopăie şi să alerge în cercuri, fluturându-şi braţele.

-S-au adunat la sucul merelor lovite, îi spuse Ford. Ignoră-le şi, Dumnezeule, dă-i o mână de ajutor tipului pe care l-ai făcut să cadă din copac!
însă Logan îşi continuă dansul cu albinele şi de fapt era destul de amuzant de privit.
-Omule, dacă ai sta nemişcat...
- Sunt alergic! ţipă Logan.
-Glumeşti, nu.?
-La naiba! Au! Logan îşi plesni clavicula. M-au înţepat, m-au înţepat!
Ford vru să-l întrebe pe Logan cine era acum o fetiţă, dar i se păru că ar cam fi o ticăloşie. Şi mai fu şi faptul că Ford începu brusc să se simtă ciudat, cam ameţit...
Auzi paşi venind în fugă, picioare lovind pământul în timp ce se apropiau de el. Ford închise ochii în vreme ce durerea cumplită începu să i se îndrepte spre creier. Da, sigur avea să vomite.
- Ford, şopti Tara. O, Doamne! Piciorul tău!
El o simţi lăsându-se în genunchi şi se gândi în treacăt că ar fi vrut să ajungă în poziţia aceea din cu totul alt motiv.
- E mort?
întrebarea fusese pusă de Chloe, iar Ford pufni în râs.
- încă nu, o asigură el.
Tara îşi scoase repede mobilul, tastă 112 şi se uită urât la Chloe.
-Ce-i? întrebă Chloe cu inocenţă. Uite ce e, unele surori te ajută la mutat, dar o soră adevărată te ajută să muţi un cadavru. îl bătu pe Ford pe umăr. Mă bucur că nu e cazul, Uriaşule!
- Şi eu, murmură el.
-Ajutor! se auzi o şoaptă.
Toţi se uitară la Logan. Şedea pe jos şi se ţinea cu mâinile de gât. Faţa îi era transpirată şi roşie ca sfecla.
- Logan, nu acum! spuse Tara. Ford e rănit.
-Am fost... înţepat de o albină, izbuti el să rostească, apoi se prăbuşi.
Tara icni, îl abandonă pe Ford şi se târî spre Logan.
- E alergic!

„Minunat!1*, se gândi Ford. „Absolut fantastic!** Până şi leşinat, Logan îl întrecea.
Ambulanţa sosi. Tara arse din nou micul dejun. Iar în mai puţin de 30 de minute, cineva deja postase pe Facebook:
„Tara aproape că îşi ucide ambii bărbaţi!**
Mia salvă situaţia făcând clătite - învăţase să facă la cursul de gospodărie. Ii servi pe oaspeţi cu ajutorul lui Maddie, în vreme ce Tara îi însoţi în ambulanţă pe Ford şi pe Logan.
O jumătate de oră mai târziu, Tara şedea în sala de aşteptare de la spital, cu Mia intr-o parte şi cu Chloe în cealaltă. Maddie preluase sarcina de a se ocupa de han.
Nu primiseră veşti nici despre Ford, nici despre Logan, iar Tara simţea că o lua razna.
-De ce durează atât de mult? întrebă ea pentru a zecea oară.
Chloe citea calmă o revistă Cosmo. Dădu pagina, se uită la tipul arătos şi pe jumătate gol de acolo şi mormăi aprobatoare:
- Poate că li se îndepărtează chirurgical gena care îi face să fie îndrăgostiţi de tine.
Tara îşi îngustă ochii.
- Ce vrea să însemne asta?
- însemnă că tot nu pricep. Cum de i-ai făcut pe tipii ăştia doi să se îndrăgostească de tine? Eşti morocănoasă şi faci pe şefa, în plus eşti pretenţioasă şi încăpăţânată - unde mai pui că eşti şi puţin obsesiv-compulsivă. Făcu o pauză. Nu te supăra!
Tara se uită la Mia, care tăcea.
- Tot te mai bucuri că ţi-ai găsit părinţii?
Un zâmbet arcui buzele fetei.
- Uneori.
Chloe râse.
- îmi place foarte, foarte mult de tine.
Tara îi dădu un cot, apoi se întoarse din nou spre Mia.
- Mulţumesc că m-ai ajutat cu bucătăria când s-a în-tâmplat asta.

- Cu plăcere! Mă întrebam ceva.
„O, Doamne! încă o întrebare", se gândi Tara.
-Amy, chelneriţa de la restaurant, mi-a zis că acolo n-ai ars niciodată nimic. Absolut niciodată.

-Adevărat, spuse Tara în timp ce Chloe pufni.
- Cum aşa?
- Habar n-am.
în cele din urmă, un doctor veni să vorbească cu ele. Logan fusese tratat pentru severa reacţie alergică la în- ţepătura de albină şi avea să se facă bine. Ford avea un picior rupt şi fusese sedat pentru a i-l pune la loc. Era ameţit, dar şi el avea să se facă bine - în şase până la opt săptămâni.
Mia intră prima să-l vadă pe Ford. în acest timp, Tara sună la han ca să vadă dacă totul era în regulă. Din spusele lui Maddie, oaspeţii se simţeau bine şi plecaseră să-şi petreacă ziua afară. Alte două persoane se cazaseră, dar totul era în regulă.
Trăgând adânc aer în piept, Tara străbătu coridorul, oprindu-se să cumpere două baloane. Ambii bărbaţi din viaţa ei se purtaseră copilăreşte în ziua aceea, aşa că de ce nu?
Camera lui Logan era prima. Acesta şedea pe pat şi flirta cu o asistentă drăguţă, care se aplecase spre el pentru a-i lua pulsul.
-Am vrut mereu să cunosc un pilot de NASCAR, spuse ea.
Tara îşi dădu ochii peste cap şi bătu în tocul uşii.
- Deranjez?
Expresia de pe chipul asistentei zise că da, categoric deranja, dar fu suficient de profesionistă ca să clatine din cap.
-Trebuie doar să-i duc doctorului fişa, ca s-o semneze, iar apoi poate fi externat.
îi mai aruncă o mică privire plină de alean lui Logan, după care plecă.
Logan zâmbi văzând baloanele.
- Sunt pentru mine?

-Numai unul. Tara i-l dădu şi îl sărută pe obraz. Eşti un idiot!
-Vai, mersi!
- Dar te iubesc oricum.
-Mda. Zâmbetul lui se stinse. Dar nu eşti îndrăgostită de mine.
Tara se aşeză lângă şoldul lui şi îl privi în ochi.
-Tu eşti, Logan? îndrăgostit de mine? Spune-mi ade-vărul, rosti ea când el deschise gura. Eşti îndrăgostit de mine, cea care sunt acum?
- Ei bine, nu prea sunt de cea care eşti chiar în clipa asta, zise el gânditor. în clipa asta, eşti cam rea.
- Dar de cea care are acum o viaţă separată de a ta? Cea care acum este implicată în vieţile surorilor, care nu mai lasă totul baltă pentru a umbla prin toată lumea ca să-ţi fie principala majoretă fără a-i păsa de

propria viaţă? Despre această Tara vorbesc, Logan. De această Tara eşti îndrăgostit?

Logan se uită la ea o clipă îndelungată, apoi suspină.

- Nu o cunosc pe această Tara.

-Nu, nu o cunoşti. Tara îi luă mâna. Ceea ce înseamnă că nu mă poţi iubi.

El rămase tăcut un minut.

-Nu m-am aşteptat ca noi să ajungem aşa, rosti el în cele din urmă. Duse mâna ei la gură şi îşi trecu buzele peste articulaţiile pumnului ei. Dar acum înţeleg ce îţi place la Lucky Harbor. Este un orăşel deosebit.

Nu era vorba despre oraş. Tara ştia asta acum. Era vorba despre locuitorii lui, despre relaţiile pe care şi le făcuse. Era... acasă.

-Atunci, dacă nu te întorci cu mine, spuse el după o vreme, ce planuri ai?

- O să merg mai departe.
- Mergi mai departe rămânând în Lucky Harbor?
- Da, zise ea admiţând faţă de sine că tocmai îşi dăduse seama de asta. Rămân!
- Cu Ford?
- Nu ştiu, răspunse Tara cu sinceritate.

Logan râse, iar ea desluşi în râsul lui o tristeţe şi o vulnerabilitate la care nu se aşteptase.

- Eu ştiu, rosti el încet.

capitolul 26

Niciodată să nu faci ceva ce n-ai vrea să-i explici
operatorului de la 112.
Tara Daniels

Tara ieşi din camera de spital a lui Logan şi se duse să se ocupe de cealaltă problemă presantă. Când auzi vocea Miei, încetini pasul. Privi pe furiş de după uşă şi o zări pe Mia şezând pe un scaun lângă patul lui Ford.

Din Ford, nu-i văzu decât picioarele, unul fiind în ghips. Rămânând ascunsă, Tara zâmbi fără să vrea. Jucau cărţi. Blackjack.

- Dă-mi! rosti Ford.

Mia îi dădu o carte.

- Dă-mi! spuse Ford.

Mia îi dădu încă una.

- Dă-mi!
- Hm, zise Mia pe un ton ezitant. Ai 36.

Ford privi cu ochi împăienjeniţi cărţile.

- Eşti sigură?

-Uau! Mia chicoti. Cred că ţi-au dat nişte medicamente cam tari, nu-i aşa, tati?
Ford încremeni şi o privi fix.
-Tocmai mi-ai...
- Da, rosti Mia încetişor. Ţi pe pare ciudat?
- Da. Ii zâmbi năucit. Absolut cel mai bun fel de ciu-dat. Probabil că mi-ai putea afla toate secretele acum. Sunt şi dat gata, şi drogat. Aş cânta ca un canar.
Mia rânji.
- Ce fel de secrete ai?
- Grave, sinistre.
- Cum ar fi?

- Cum ar fi că urmăresc Hell's Kitchen. Şşşt! rosti el ducându-şi un deget la buze şi aproape scoţându-şi un ochi. Şi schimb încuietorile la bar doar pentru a-l zăpăci pe Jax. A, şi o scot din minţi pe Tara pentru că-mi place când se enervează.
Mia râse.
- Chiar că eşti drogat. Fă-mă să înţeleg de ce voi nu sunteţi împreună din nou.
- Eu şi Jax? Este logodit cu altcineva acum, aşa că...
- Ştii că mă refer la Tara, zise ea încă râzând.
Ford îşi privi cărţile de parcă i-ar fi putut oferi răspunsul.
- Haide, nu este o întrebare chiar atât de grea.
-Ba da, este. Şi nu ţi-am spus deja asta?
-De fapt, nu, rosti Mia. Nu mi-ai spus niciodată. Tara mi-a zis. Cumva. Dar tu nu.
Stând în pragul uşii, pe jumătate ascunsă de perdeaua care asigura intimitatea pacientului, Tara îşi acoperi gura cu degetele pentru a evita să-i întrerupă.
- Este complicat, rosti Ford în cele din urmă. Dar e un răspuns neadevărat, iar eu mi-am promis că, dacă voi avea şansa să te cunosc, nu te voi minţi niciodată.
Tara îşi dădu seama că el se gândise la asta - să o cunoască pe Mia, să fie cu ea. Se gândise la asta şi şi-o dorise.
Ii era ruşine că ea încercase să nu facă asta, altminteri vinovăţia ar fi ucis-o cu mult timp în urmă.
-Mă bucur pentru că am un detector de minciuni foarte precis, spuse Mia.
Ford zâmbi cu jumătate de gură în vreme ce luă mâna adolescentei.

- Ai moştenit asta de la Tara, ştii? Ai luat multe de la ea. Tăria interioară, hotărârea, inteligenţa. De fapt, tot ce ai mai bun ai moştenit de la ea, nu de la mine.
Tara îşi apăsă inima cu mâna liberă.
- Până la urmă, îmi spui? întrebă Mia încetişor. îmi povesteşti despre voi doi, cum a fost atunci? Dacă tot eşti drogat şi toate alea...
Ford suspină îndelung.

- Eu nu am fost destul de bun pentru ea, Mia.
Tarei i se tăie respiraţia. Dintre toate lucrurile pe care
se aşteptase ca el să le spună, ăsta nu fusese pe lista ei.
-Ţi-a zis ea asta? întrebă Mia. Că nu eşti destul de bun pentru ea?
Cu un nod în gât, Tara se gândi că nu era adevărat. El fusese minunat. Exact ce avusese ea nevoie. Ea fusese neexperimentată, dar el nu profitase de ea. Iar adevărul era că ea îl dorise la fel de tare pe cât o dorise el pe ea. Când rămăsese însărcinată, se simţise mai mult decât vinovat.
Nu fusese vina lui. In orice caz, nu în întregime. Fuse-seră amândoi în patul lui, iar după ce el îi arătase cât de bine se puteau simţi trupurile lor împreună, ea nu-şi mai dorise să facă nimic altceva cu el.
-Nu, rosti Ford, nu a spus niciodată asta.
- Probabil, pentru că nu gândea asta, zise Mia.
Ford ridică din umeri, iar Tara, cu mâinile încă la
gură şi la inimă, clătină din cap. Ea nu considerase că el nu fusese destul de bun pentru ea. Niciodată! Văzuse dincolo de asprimea lui, de exteriorul dur, îl văzuse pe băiatul grijuliu şi tandru de dedesubt.
- Relaţia noastră nu avea cum să reziste, spuse Ford. Oricât de mult mi-am dorit, aşa cum n-aş fi putut să am grijă de tine, n-aş fi putut să am grijă nici de ea. Adevărul este că ea era făcută pentru lucruri mai bune decât să rămână captivă cu mine în acest mic oraş pe care îl ura.
- Dar iubirea? întrebă Mia. Dacă vă iubeaţi... -Amândoi aveam 17 ani, rosti Ford cu blândeţe. Nu
ştiam ce-i iubirea adevărată.
Mia scoase un sunet dezaprobator. Vehement dezapro-bator. încă ascunsă, Tara încuviinţă din cap. Poate că ea ar fi zis că se iubiseră măcar puţin, dar nu dorea să-l judece. Era ultima persoană care avea dreptul să-l judece.
-Bine, spuse Mia. Deci Tara a plecat, iar tu... ce-ai făcut? Ai lăsat-o pur şi simplu să plece?
Părea atât de dezamăgită, încât Ford râse încetişor, deloc amuzat.

- Dumnezeule, ai moştenit atât de multe de la ea! Făcu o pauză. Da, am lăsat-o să plece. Nu a fost încântată de asta. După ce s-a întors în Lucky Harbor, i-au trebuit şase luni până să stea de vorbă cu mine.
- A fost supărată pe tine pentru că ai lăsat-o să plece?
- O, da! Şi am meritat asta.
- Dar ai făcut-o din dragoste! rosti Mia pe un ton tea-tral. Ai crezut că merita ceva mai bun.
-N-a fost doar altruism din partea mea, recunoscu el. Aveam tendinţa să aleg calea uşoară. Iar Tara nu cunoaşte semnificaţia cuvântului „uşor".
Tara avu impresia că el păruse... mândru. Mândru de ea.
- Dar acum? vru Mia să ştie. Amândoi sunteţi mai în vârstă şi vă aflaţi în acelaşi loc, aşa că finalul ar putea fi altul, nu-i aşa?
Durerea deveni mai profundă, răspândindu-se în tot pieptul Tarei în timp ce o asistentă trecu pe lângă ea şi intră în salon.
-In regulă, domnule Walker, spuse ea. Aţi primit permisiunea să plecaţi şi aţi fost externat. Puteţi pleca dacă are cine să vă ajute să ajungeţi acasă.
Tara intră şi ea în salon şi ridică o mână.
- îl duc eu.
Ford se uită în ochii ei.
- Sawyer ar putea...
- A fost copacul meu, rosti ea ciudat de refractară la ideea de a lăsa pe altcineva să-l ajute. Măcar atât pot face.
Cu piciorul întins, Ford ocupă toată bancheta maşinii Tarei, lăsându-i locul din faţă lui Logan, care îl ocupă încântat.
Sawyer le luă pe Mia şi pe Chloe. Se oferi să-l ia şi pe Ford, dar Tara încă nu era dispusă să se despartă de el şi se folosi de pretextul că deja era instalat în maşina ei. Se aşeză la volan şi, nervoasă din pricina faptului că şi Logan, şi Ford o priveau, luă primul viraj puţin cam din scurt, aproape făcându-l pe Ford să cadă de pe banchetă.
Logan rânji şi îl privi pe Ford în oglinda retrovizoare.

-Trebuie să te înclini în viraje, marinarule. învaţă să-ţi foloseşti corpul.
Ford scrâşni din dinţi.
- Ştiu foarte bine să-mi folosesc corpul.
- Şi eu la fel. Spune-i, Tara!
Tara se uită urât la Logan.
-Nu mă face să opresc maşina. Pentru că o s-o fac.

Logan ridică nepăsător din umeri. Tara se abătu din drum pentru a-l lăsa pe el mai întâi. Când opri în faţa cabanei de pe plajă, el se afundă şi mai mult în scaun.

- Hei! De ce trebuie să mă laşi pe mine primul?
- Pentru că pe tine este cel mai probabil să te stran-gulez, spuse ea.

Auzind asta, Ford încetă să se mai încrunte pe banchetă şi se aşeză puţin mai drept.

-Bine, spuse Logan. Dar trebuie să mă conduci înăuntru.

- De ce?
- Poate că mă apucă ameţeala de la medicamente.
- Te ameţeşte cortizonul?

El îşi ridică bărbia.

- Da, află că mă ameţeşte. Mi-e şi un pic greaţă. Ştii că aproape am murit.

Tara suspină, băgă maneta schimbătorului în punctul mort şi îl privi pe Ford în oglinda retrovizoare.

- Stai aici!

-Mda, murmură el. De parcă aş putea să sar din maşină şi s-o iau la fugă.

Logan rânji diabolic.

Ford îi arătă degetul mijlociu.

- Să mergem, i se adresă Tara nervoasă fostului soţ. Poartă-te frumos, îi zise lui Ford.

Expresia de pe chipul lui îi spuse că n-ar trebui să conteze pe asta. îl conduse pe Logan pe verandă. Sandy îl aştepta acolo, drăguţă şi plină de viaţă.

- O, sărmanul de tine! rosti ea ridicându-se şi venind alături de Logan. Am auzit ce-ai păţit. Te simţi bine?

Desigur, Logan exageră.

- E bine, o vreme am fost în stare critică. Se cutremură. Dar o să supravieţuiesc.

Sandy începu să-l cocoloşească.

- Dă-mi voie să te ajut să intri!
- Bună idee, spuse Logan lăsându-şi capul pe umărul ei. Să fii cât pe ce să mori din cauza şocului anafilactic este epuizant.

Tara îşi dădu atât de energic ochii peste cap, încât aproape că-i săriră din orbite.

Fără a-i da atenţie Tarei, Sandy îl cuprinse cu un braţ pe Logan.

- Chiar te simţi bine acum? Ce pot face pentru tine? Poţi să-mi ceri orice.
- O, scumpo, e atât de drăguţ din partea ta, dar zău că nu-i nevoie să-ţi faci griji pentru sărmanul de mine.
-Nu fi prostuţ! exclamă Sandy. Ai nevoie să fii îngrijit cu dragoste.
- Poate că ai dreptate, murmură Logan sprijinindu-se şi mai mult de ea şi suspinând satisfăcut.
Tara clătină din cap.
- Presupun că eşti pe mâini bune, zise ea pe un ton sec.
- Da, rosti Sandy. Mă ocup eu de el.
Tara se întoarse la maşină şi se uită la Ford.
-Acasă sau pe barcă?
-Acasă, rosti el morocănos, cu obrazul înnegrit de barba de-o zi şi cu pleoapele pe jumătate coborâte. Nu pot manevra suficient de bine pentru a mă descurca pe barcă.
După 15 minute, Tara îl instalase pe pacientul numărul doi pe canapea, cu piciorul ridicat pe măsuţa de cafea. Cârjele, apa, snackurile şi telecomanda îi erau la îndemână. De asemenea, îi dăduse şi două analgezice.
El arăta cumplit, iar ea simţi că se topeşte.
- Cât de rău te doare?
El nu răspunse. Ea se duse în spatele lui şi începu să-i maseze umerii.
- E mai bine?
El mârâi afirmativ, iar ea continuă până când încor-darea dispăru, iar el se relaxă în cele din urmă.

- Mersi, rosti el ursuz.
Ea nu dorea să-şi ia mâinile de pe muşchii lui superbi, însă avea limitele ei, iar să salte pe oasele lui când el luase medicamente tari şi suferea era una dintre ele.
Probabil.
- O să te obişnuieşti cu cârjele, spuse ea sperând că era adevărat. Dar până atunci, o să facem cu schimbul pentru a ne asigura că ai tot ce-ţi trebuie.
-Am tot ce-mi trebuie. O prinse de mână când ea încercă să se îndepărteze. Asistenta mea personală.
Ea râse.
- De un Halloween, m-am costumat în asistentă, dar ar trebui să ştii că, în viaţa reală, nu sunt prea pricepută.

- Fac pariu că ai fost o asistentă foarte sexy. Ochii îi deveniră puţin sticloşi când se gândi la asta. Tu într-o mică uniformă albă foarte, foarte scurtă, cu ciorapi albi cu dantelă pe coapse şi o tanga devastator de mică. Ba nu, fără tanga. Da, fără tanga.
- Văd că te-ai gândit ceva la asta, zise ea amuzată.
Şi puţin excitată de faptul că era subiectul fanteziilor lui.
-Am o imaginaţie foarte bogată. Se uită la ea şi chipul îi deveni foarte serios când rosti: Astăzi, când am crezut că voi muri, ceva mi-a fost foarte clar.
- Ford, ai căzut din copac şi ţi-ai rupt piciorul. Nu ai fost deloc în pericol de moarte.
- Aş fi putut să mor, insistă el.
-Ţi-am dat cumva prea multe pastile euforice? întrebă ea verificând sticluţa. Poate că asistenta a vrut să spună să-ţi dau abia dimineaţă doza următoare. Clătinând din cap, sorbi îndelung din sucul lui.
El zâmbi.
- Te iubesc, să ştii. Probabil că ar trebui să te măriţi cu mine.
Tara inhala sucul pe nas, se înecă, încercă să-şi recapete respiraţia şi îl privi cu gura căscată.
-Te simţi bine?
- O să-mi revin, izbuti ea să rostească cu glasul între-tăiat. După ce o să-mi dispară durerea cumplită din

braţul stâng. Trase anevoie aer în piept. Ce mi-ai spus mai înainte?
- De data asta, vreau să fac ce trebuie cu tine, spuse el. Vreau să ne căsătorim. M-am săturat de Facebook-ul ăla tâmpit, de Logan, de prostia de a nu şti ce-i între noi şi de finaluri nefericite. Vreau să fim doar noi doi şi o hârtie care să facă asta să fie oficial.
Ea se mai holbă la el câteva clipe, apoi luă din nou flaconul cu pastile.
- Bine, serios. Ce naiba ţi-am dat?
Cu o lentoare înşelătoare, Ford o apucă de mână şi o trase deasupra lui.
-Ai grijă, icni ea. Piciorul tău...
- N-are nimic. Fiindcă n-ai chef să discuţi despre căsă-torie, poţi face altceva.
-Ce?
- Sărută-mă şi vindecă-mă!
Era nebun. Ea era nebună.
- Ford...
-Te rog, soră Daniels!

Ea suspină, apoi îi cuprinse obrajii în mâini. Era tras la faţă de durere. Era frumos.
Se apleca şi îl sărută cu delicateţe pe un obraz asprit de barbă, apoi pe celălalt, însă el întoarse capul şi îi găsi buzele, sărutând-o apăsat şi profund.
- E mai bine? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată, după câteva clipe lungi.
-Nu, rosti el foarte solemn. Mai vreau!
- Ford, în legătură cu...
„Cererea în căsătorie. Chiar vorbise serios? îşi amintea măcar ce spusese?
1* Se uită în ochii lui şi habar n-avu cum să redeschidă subiectul.
- Când m-ai...?
în geanta ei, telefonul mobil începu să sune insistent.
- Poate că Logan a fost înţepat din nou, spuse Ford plin de speranţă în timp ce Tara scoase telefonul.
- Bună, zise Chloe după ce Tara răspunse. Oaspeţii noştri vor să ştie dacă te pot plăti ca să faci un coş pentru cină fiindcă vor să admire apusul la un picnic.

Tara stătea în picioare între canapea şi măsuţa de cafea_, cu picioarele lipite de piciorul teafăr al lui Ford.
-Ăăă... Aproape că făcu infarct când o mână mare şi caldă îi cuprinse din spate gamba. Desigur. Dar...
Degetele calde şi hotărâte ale lui Ford începură să urce, iar creierul ei se înceţoşă.
-Vor şi vin, spuse Chloe. Avem ce îţi trebuie pentru ei?
Palma lui Ford cuprinse fundul Tarei. Şi îl strânse.
-Ăăă... făcu ea închizând ochii când Ford gemu încetişor.
- Ştiu că este un moment prost, rosti Chloe înţelegă-toare. Şi că eşti ocupată.
De fapt, Ford era ocupat. îşi strecurase degetele sub chiloţii ei, iar Tara tremură când încercă să-i îndepărteze mâna neastâmpărată.
Dar mâna neastâmpărată nu putu fi îndepărtată.
- închide! spuse Ford.
- Şşşt!
- Hei! Chloe părea insultată. Eu doar îţi transmit o informaţie.
-Nu vorbeam cu tine. Tara îşi muşcă buza pentru a-şi reprima geamătul provocat de faptul că Ford îşi strecurase piciorul teafăr între ale ei, despărţindu-i-le. O, Doamne!

- Ce naiba faci acolo! întrebă Chloe suspicioasă. Se aude de parcă ai alerga la un maraton.
- O să pregătesc cina, izbuti Tara să spună. Mai e ceva?
- Da, multe, şopti Ford. Mai întâi, închide!
- Ei bine, rosti Chloe nebănuitoare la urechea ei, am impresia că acesta o să fie un moment important pentru oaspeţii noştri, aşa că m-am gândit că aş putea adăuga un coşuleţ drăguţ cu unele dintre produsele mele de...
Ford o ciupi pe Tara de partea din spate a coapsei, pentru a-i atrage atenţia. Izbuti.
Ea îi dădu un ghiont în piept pentru a-l potoli, dar omul era hotărât. O smucitură rapidă, iar chiloţii ei ate-rizară pe duşumea.

în orice caz, era plin de resurse.
-Piciorul tău, şuieră ea, apoi îşi înăbuşi geamătul când el o mângâie delicat chiar în zona zero.
- N'O să-mi folosesc piciorul, spuse el.
Dumnezeule mare!
-... alooooo? rosti Chloe. Când te întorci? In vocea ei era ceva nou. Şi suspiciune, dar şi o mare doză de amu-zament. După ce te ocupi de Ford?
- Da. Nu! Trebuie să închid, spuse Tara disperată să închidă telefonul înainte să ajungă pe mâna lui Ford. Deja ajunsese pe jumătate. O să sosesc la timp pentru a pregăti cina.
- Bine, dar te avertizez - Maddie o să vină acolo pentru a-i aduce lui Ford nişte lucruri care să-l ajute să se descurce mai bine pe cont propriu. Iar Jax e cu ea.
- Bine, trebuie să închid.
Tara puse telefonul pe masă şi încercă să-şi amintească de ce asta era o idee proastă. Nu reuşi să găsească nici un motiv.
- Maddie vine încoace.
-Nu vine. Cât ai fost în bucătărie, l-am sunat pe Jax şi i-am zis că n-am nevoie de nimic. Vocea îi era îngroşată de excitare. Dar tu, tu o să vii, Tara. Şi o să-ţi placă la nebunie!
- Ford! Nu putem... tu nu poţi.
Clătină din cap sperând că el o să înţeleagă motivul. Dar lui nici nu-i trecu prin minte. Scoase un prezervativ de Dumnezeu ştie unde şi o trase călare pe el. Purta şortul de baschet pe care Sawyer i-l adusese la spital, care oferea un acces uşor. Dintr-o singură zvâcnire a coapselor, intră în ea, trimiţând-o spre culmile extazului. Murmură ceva la urechea ei, ceva dulce

şi sexy, dar ea nu auzi din cauza propriului sânge clocotitor în timp ce el o ducea spre orgasm.
- Ai grijă ce faci cu piciorul, gâfâi ea.
- Nu piciorul meu ar trebui să te preocupe.
O, Doamne! El avea dreptate. în timp ce ajunse la punctul culminant, simţind cum inima şi sufletul i se

spulberă în tandem, se auzi strigându-i numele. însă piciorul lui era ultimul lucru la care se gândea.

capitolul 27

Este frustrant când cunoşti toate răspunsurile, dar
nimeni nu se osteneşte să-ţi pună întrebările.
Tara Daniels

Faptul că o atingea pe Tara împiedica durerea^ din piciorul lui Ford să-i afecteze circuitele creierului. în el nu era loc decât pentru o senzaţie o dată, iar foamea de ea învinsese.
Pentru el era foarte bine aşa. Ea îl făcea să-i fie bine. Nu se mai sătura de ea. Flabar n-ave a cum de era atât de norocos s-o aibă acolo, dar, fiindcă îşi făcuse un obicei din a nu-şi pune întrebări în privinţa diverselor lucruri, pur şi simplu accepta faptul ca atare. Accepta că ea îşi făcuse din nou loc în inima lui şi că se simţea acolo ca acasă.
De data asta, pentru totdeauna. Ştia măcar atâta lucru.
Amândoi încă respirau anevoie, transpiraţi şi cu tru-purile împletite. El îi mângâie spinarea, iar ea practic toarse. îşi auzea telefonul vibrând în buzunarul şortului, dar, având braţele pline cu femeia lui caldă şi satisfăcută, puţin îi păsa.
- Te simţi bine? murmură Tara.
-Am terminat cu atâta forţă, încât mi s-au dat ochii peste cap. Mă simt atât de bine, că nu-mi vine să cred.
- Mă refeream la piciorul tău. Se desprinse din braţele lui. Dar mă bucur să aflu cum te simţi.
- Adică?
- Că eşti turtit de sexul grozav, spuse ea căutându-şi hainele. Sau poate că de medicamente.
-Nu, sunt destul de sigur că e opera ta, zise el cu blândeţe. Şi nu-mi place să contrazic o doamnă atât de superbă şi de goală, dar a fost mai mult decât sex.

Cineva bătu la uşă. Tara îşi strânse rochia la piept şi privi pe furiş pe geam.
- Sânger! şopti ea aplecându-se să-şi ia lenjeria şi ofe- rindu-i lui Ford o privelişte clasa întâi.
-Deci, rosti el întărindu-i-se din nou, bănuiesc că întrebarea este cât de mai mult decât sex a fost?
Ea se opri din încheiatul nasturilor rochiei.
- Poftim?
-Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că a fost mult mai mult decât sex. Dar probabil că „mult“ nu este un cuvânt suficient.
Tara se holbă la el.
- Şi poate că noi doi avem definiţii diferite pentru „mult".
- E o dilemă, fu el de acord. Poate că ar trebui să-mi explici folosind cuvintele tale.
- Acum? Cu Sawyer la uşă?
-Ar fi grozav, spuse el uşurat, ridicându-şi şortul şi aranjându-se din moment ce se părea că nu avea să fie şi o rundă a doua.
Al naibii Sawyer!
-Aş avea nevoie de mai mult timp decât avem la dis-poziţie, rosti Tara.
-Serios? Nu puteai să spui pur şi simplu: „Ford, e enorm mai mult decât sex, mersi de întrebare11?
Ea îşi băgă picioarele în sandale.
-Te-ai lovit şi la cap când ai căzut?
El o prinse cu cârja şi o trase lângă el pe canapea, ignorând următoarea bătaie în uşă a lui Sawyer.
-Nu te mai aştepta să te las să pleci!
Ea îl privi întrebătoare.
- Dar ce să fac în schimb?
El se gândi că era o întrebare întemeiată.
-Ce-ar fi să ne oferim unul altuia tot ce putem şi să nu dăm vina unul pe altul pentru ce nu putem?
- Chestia asta n-a ţinut prima dată.
- Pentru că tu ai plecat fără să te uiţi în urmă.
-Am avut o problemă, dacă îţi aminteşti. Eram
însărcinată.
- Noi am avut o problemă, spuse el.
Sawyer bătu din nou la uşă, mai puţin politicos de data aceasta.
- Ignoră-1, rosti Ford.
- Foarte bine. Pentru că...
Uşa din faţă se deschise, iar Sawyer apăru enervat în prag.

-In regulă. Când trăieşti, îi spuse el lui Ford, răspunzi naibii la telefon şi deschizi naibii uşa. îi văzu pe cei doi pe canapea, nas în nas, Ford pe jumătate îmbrăcat, iar Tara neobişnuit de răvăşită. Vreţi să vă las puţin singuri?
- Nu, rosti Tara.
- Ba da, spuse Ford apucând-o cu fermitate pe Tara, astfel încât ea să nu poată pleca, fiindcă, dacă ar fi trebuit s-o ia la fugă după ea, ar fi pierdut, iar asta ar fi fost jenant.
Fără un cuvânt, Sawyer dispăru în bucătărie, iar ei îl auziră scotocind prin dulapuri, fără îndoială plănuind să-l lase pe Ford fără mâncare.
Ford se uită la Tara.
-Atunci, rămâi şi luptă, zise Ford. Pentru noi.
Ea îl privi cu un amestec de teamă şi speranţă.
-Dând tot ce pot şi fără să te învinovăţesc pe tine pentru ce nu pot? întrebă ea cu glas slab.
7 Exact!
îi plăcu expresia de pe chipul ei fiindcă spunea că era tentată s-o facă.
- îmi place să analizez lucrurile, îl avertiză ea. Obsesiv. Gândesc prea mult.
- Nu! rosti el pe un ton sobru. Tu?
- Vorbesc serios.
El zâmbi.
- Da, ştiu. Uite ce e, sunt sigur că-ţi voi da destule de analizat şi care să te obsedeze. Hai să începem acum! Am anumite părţi care trebuie analizate obsesiv.
-Sawyer e în bucătărie! şuieră ea.
- N-o să audă. Ford căscă luptându-se cu îngreunarea bruscă a pleoapelor. Sau se va preface că nu aude.
- Medicamentele te fac să-ţi fie somn.

Părea îngrijorată.
- Ba nu.
Ba da, dar lui nu-i păsa. O dorea din nou. Iar apoi, din nou. Poate că avea să facă ea toată treaba de data asta, doar de data asta. El îi datora acest lucru. N-avea nimic împotrivă.
- Ford, am ascultat ce i-ai spus Miei la spital.
- Ştiu. Ti-am văzut tocurile pe sub perdea. Deci ştii că îmi place să schimb încuietorile ca să-l enervez pe Jax.

-Şi că tu crezi că n-ai fost destul de bun pentru mine. Şi că eram făcută pentru lucruri mai bune decât să rămân captivă cu tine, intr-un oraş pe care-l uram. Vocea îi tremură. Eu n-am simţit niciodată asta, Ford. Niciodată! Clătină din cap. Erai foarte important pentru mine. Erai cel mai bun prieten. Doar că eu n-am ştiut cum să fiu cea mai bună prietenă a ta. N-am ştiut cum să mă dăruiesc. Am învăţat asta abia mult mai târziu. Când m-am măritat cu Logan, încă nu ştiam şi am căzut în extrema cealaltă, oferind prea mult. Abia acum descopăr care-i fericita cale de mijloc.
El se simţi copleşit de tandreţe.
- Ştiu, rosti el cu blândeţe. Iar în ultima vreme, ai părut mai fericită decât te-am văzut vreodată.
- Da. Datorită ţie.
-Mie?
Tara zâmbi.
-Ţie. II sărută, apoi se ridică şi îşi strânse părul intr-un coc complicat. Trebuie să plec. Nişte oaspeţi de la han vor să le pregătesc un coş pentru picnic.
Se întoarse iarăşi spre el, iar el o văzu din nou aranjată şi stăpână pe sine - rece şi calmă, şi superbă.
A lui!
Spera!
- Ford?
-Hmm? făcu el. O simţi apropiindu-se şi zâmbi. Miroşi grozav.
- Te iubesc, şopti ea.
Sentimentele explodară în el, iar Ford închise ochii o secundă, pentru a aprofunda cele auzite. O auzea

seama că nu se uita la ea. Că avea pleoapele coborâte.
Cum? Până să reuşească să-şi deschidă ochii, rămăsese singur.
- Tara?
-Nu chiar. Dar pot să imit un accent sudist, să fiu nervos şi să fac pe şeful, dacă vrei.
Sawyer.
Ford se uită în jur. încă era pe canapea. Sawyer stătea tolănit într-un fotoliu, mâncând chipsuri şi uitându-se la televizor, cu picioarele cocoţate pe braţul canapelei, lângă faţa lui Ford.
Ford i le dădu jos.
- Ce s-a-ntâmplat?

- Ai avut nevoie de o pauză, spuse Sawyer.
formă.
Rahat! Tara plecase, iar Ford nu era sigur dacă ea chiar zisese ce dorise el să audă - şi îşi dorise de foarte mult timp să audă asta - sau visase el.
-Chiar a spus...?
- Ce să spună?
„Te iubesc...“
- Nimic. Las-o baltă!
- în orice caz, te-a giugiulit temeinic când te-a sărutat de rămas-bun. Nu-ţi aminteşti?
-Nu.
Sawyer dădu din umeri şi ridică punga pentru a-şi turna ultimele firimituri în gură.
- Paguba ta. Dacă pe mine m-ar giugiuli o astfel de

- Tara?
-A plecat. Sawyer îşi înclină capul. Nu prea eşti în

îşi dorea să nu mai simtă niciodată că inima îi stă atât de dureros în loc. Goana până la el păruse să dureze o veşnicie, iar când îi văzuse piciorul şi durerea crezuse că va muri.
Se gândi însă cum îl lăsase - satisfăcut şi relaxat, fără să simtă vreo durere - şi se simţi puţin mai bine. La han, o găsi pe Chloe în camera cu pereţi de sticlă, apli- cându-le oaspeţilor tratamente faciale. Tara rămase preţ de un minut în pragul uşii, privind-o pe sora ei mai mică la lucru - Chloe părea şi surprinzător de profesionistă, şi foarte drăguţă. îi făcea pe toţi să râdă şi să zâmbească, şi să se simtă complet relaxaţi, intr-un mod în care Tara n-ar fi reuşit niciodată.
- întindeţi-vă şi relaxaţi-vă, le spuse Chloe oaspeţilor, apoi se apropie sprintenă de Tara şi o împinse în coridor.
- Hei, zise Tara, miroase bine acolo.
- Este amestecul de terci de ovăz şi miere din masca facială. Miroase delicios când este caldă. Nu te panica - îmi dau seama că hanul n-are licenţă pentru spa, dar nu iau bani pentru asta, e gratis. O s-o rog pe Maddie să se ocupe de licenţă înainte de a mă gândi să cer bani cuiva.
- Nu asta doream să spun.

- în regulă, ce voiai să zici? Spune-mi! Sau vrei să fa-cem economie de timp? Da, eu ţi-am furat smântână cu multă grăsime, dar am înlocuit-o azi-dimineaţă. Face ca masca să fie fină.
- Nu mă deranjează, rosti Tara.

Insă Chloe se pornise.

- Şi da, bine, eu am mâncat ultima porţie de plăcintă cu mere. Nu-s mama ta! Dar... Afişă zâmbetul de po- cheristă. ... Tu faci sex, sex grozav după cum arăţi, aşa că, sincere să fim, n-ai nevoie de plăcintă, nu-i aşa? Şi, oricum, am făcut negrese în schimb. Poţi să le adaugi în coşul pentru picnic.

Tara se simţi puţin ameţită de schimbările rapide de subiect, nemaivorbind de faptul că această Chloe -

o Chloe care nu era leneşă, care era responsabilă - reprezenta o surpriză plăcută.

- Chiar ai făcut negrese?
- Bine, n-am făcut. Mia le-a făcut. Fata asta categoric a moştenit talentul lui Ford în bucătărie. Chloe aşteptă o fracţiune de secundă, suficient pentru ca Tara şă se încrunte înainte de a râde uşurel. Şi al tău, desigur. In sfârşit, soţul e alergic la o grămadă de legume, ştiai asta? Aşa că, în loc de ulei vegetal, Mia a folosit sos de mere, imaginează-ţi! Iar negresele au ieşit fantastic. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei că le-a făcut ea, aş fi jurat că le-ai făcut tu.

Tara clătină din cap. Era ameţită de-a binelea.

- Chloe...
- Da, da, ţipă la mine pentru toate astea mai târziu, bine? Trebuie să mă întorc acolo.
- Nu, scumpo, nu înţelegi. O luă pe Chloe de mână. Nu sunt supărată deloc. Glumeşti? In timpul tău liber, mi-ai făcut treaba, m-ai ajutat, iar pe deasupra, faci din han un spa. Mi-ai salvat viaţa!

Chloe îşi îngustă ochii.

- Ai luat cumva din analgezicele lui Ford?
- Poftim? Nu!
- Eşti sigură?

-Da! Chloe, încerc să-ţi spun că sunt impresionată. Şi că poate am fost puţin cam aspră când am zis că n-o să te maturizezi niciodată. N-ar fi trebuit să spun asta.

Chloe îşi arcui o sprânceană.

- Da, laudă-mă! Aproape - aproape, nu de tot -, ai recunoscut că te-ai înşelat în privinţa mea?
-Ascultă, ştiu că am fost dură cu tine...
- Te-ai înşelat, rosti Chloe pe un ton sec. Spune-o!
Tara suspină.
- Bine. Ai dreptate. M-am înşelat.
-Uau! Şi nici măcar nu te-ai bâlbâit spunând-o. Chloe rânji. Acum, dacă ţi-ai scoate băţul ăla din fund şi ai recunoaşte că eşti preocupată până peste cap de iubire, am putea cu toţii să ne simţim bine.
- încă mai lucrez la relaţia cu Mia.

-Mă refeream la Ford. Chloe se aplecă spre ea şi îi adulmecă gâtul. Miroşi a el, ştii?
Tara simţi cum i se încing obrajii.
- Cred că ar trebui să te întorci la oaspeţi.
Râzând uşurel, cu un aer atotştiutor, Chloe intră în camera cu pereţi de sticlă.
Tara suspină şi se duse în bucătărie ca să pregătească mâncarea pentru picnic. Intenţiona să facă rulouri cu şuncă, brânză brie, verdeţuri şi nuci. Avea să le numească „Delicii cu porcuşori învârtiţi11.
Mia intră şi începu să toace în tăcere verdeţurile şi nucile. Tara se simţi cuprinsă de mândrie şi de afecţiune. Lucrau foarte bine în echipă. Zâmbi, apoi simţi cum zâmbetul îi încremeneşte pe buze când văzu expresia de pe chipul Miei.
- Ai plâns!
-Nu. Exact când rosti cuvântul, ochii Miei se umplură de lacrimi. N-am plâns.
Şi izbucni în lacrimi.
Rahat! La naiba! Tara luă cu mare blândeţe cuţitul dintre degetele Miei în timp ce adolescenta bălmăji ceva printre şiroaiele de lacrimi. Singurele cuvinte pe care Tara le desluşi fură: „măgar idiot11, „îşi imaginează că el ştie cum e mai bine11 şi „o să-l omor11.
Tara împinse cuţitul cât mai departe de ele şi îşi riscă şi inima, şi mătasea rochiei îmbrăţişând-o strâns pe Mia.
Mia se prăbuşi la pieptul ei.
-A... a spus că, după ce vara se va termina, iar eu mă voi duce în Spania, n-o să ne mai vedem. Niciodată!
A! Carlos!

- Ei bine, Spania este foarte departe şi costă mult să ajungi acolo, dar sunt sigură că, după ce o să te întorci în Seattle, o să vă...
-Nu, nu-i vorba de distanţă. Zice că mă trage în jos. Că trebuie să plec şi să fac o facultate. Crede că nu este realist să ne aşteptăm... Zice că-i mai uşor să ne despărţim definitiv acum. Că e ca şi cum am smulge un leucoplast.
- Iar tu ai spus...?

-Am spus că asta-i cea mai mare prostie pe care am au- zit-o vreodată. Că e un mare laş. Că, dacă m-ar iubi, mar conta cât de departe aş fi - am face ca relaţia să meargă.
„O, Dumnezeule, ce ironie!" se gândi Tara.
- Poate că încearcă să te protejeze. Poate că vrea să se asigure că o să capeţi tot ce meriţi de la viaţă. Şi singura modalitate pe care a găsit-o pentru a avea grijă ca ţie să-ţi fie bine este să se despartă de tine.
- Ei bine, asta-i o prostie! ţipă Mia. Pot să obţin şi singură ce vreau de la viaţă. Nu-i treaba lui s-o facă el pentru mine sau să ia decizii în locul meu.
Tara îşi îmbrăţişă fata, care se abandonă în braţele ei, hohotind cu disperarea adolescenţei. Dumnezeu ştia că şi Tara plânsese destul când avusese vârsta ei, dar totuşi situaţia ei fusese diferită.
Oarecum.
Se gândi la Carlos, care încerca s-o protejeze pe Mia, şi simţi cum i se strânge inima. Era impresionată de al-truismul lui...
Apoi închise ochii, iar inima aproape că încetă să-i bată. In camera de spital a lui Ford, când trăsese cu urechea la conversaţia dintre el şi Mia, auzise că motivele pe care el le dăduse pentru despărţirea lor fuseseră legate de binele Tarei.
O făcuse pentru a o proteja pe ea.
Răspunsul lui fusese ca un pumnal înfipt în pântecul Tarei. Răspunsul lui altruist. Ea îl acuzase că o lăsase să plece pentru că nu-i păsase suficient, dar lucrurile nu stătuseră deloc aşa. El o lăsase să plece deoarece consi-derase că ea merita mai mult.
Ce-i spusese el Miei? Că ea nu mai stătuse într-un oraş mic, că era obişnuită cu mai mult... Dumnezeule! Toate motivele pentru care ea plecase din Lucky Harbor fuseseră legate de ea.
„Era făcută pentru lucruri mai bune decât să rămână captivă cu mine“, spusese Ford.

Carlos făcea acelaşi lucru, punând capăt unei relaţii pe care o dorea cu disperare şi făcând asta pentru a-i oferi Miei viaţa pe care credea că o merita. Dar, considerând

că ea merita mai mult, nu-şi dădea seama că şi el merita mai mult.

Se gândi la Ford şi simţi o durere fizică. Legată de pre-zent. Pentru că nu mai aveau 17 ani, iar ea putea decide ce dorea, ce merita.

Ce meritau amândoi.

„Ce-ar fi să ne oferim unul altuia tot ce putem şi să nu dăm vina unul pe altul pentru ce nu putem? spusese el. Ea presupusese că se referise la el, că nu dorea ca ea să-l învinovăţească pentru ce nu-i putea oferi.

Dar îşi dădu seama că el se referise la ea. El nu o învinovăţea pentru ce nu-i putea oferi.

Tara aşteptă până când hohotele Miei se transformară în suspine, apoi îi oferi un prosop de bucătărie ca să-şi şteargă faţa.

-Mi s-a scurs rimelul? întrebă Mia ridicându-şi spre Tara ochii, care ajunseseră să semene cu ai unui raton. Cum arăt?

Tara îi luă prosopul şi o şterse sub ochi.

- Eşti frumoasă!

Se auzi o bătaie în uşa din spate. Carlos apăru îmbrăcat în blugii lui lălâi şi cu un tricou strâmt, cu piercingu- rile sclipind şi având în mâini o ladă cu suc de merişor.

- Jax m-a trimis să vă aduc asta de la bar. Ei au primit de două ori mai mult decât au comandat. S-a gândit că v-ar fi de folos. Se uită la Mia şi se posomori. Ai plâns!

- Da, rosti Mia. Asta se întâmplă când mă părăseşte un prost.

încă ţinând lada cu suc, el se strâmbă nefericit.

Tara îl trase pe Carlos în bucătărie.

-Te rog, pune asta în cămară. Se răsuci spre Mia. Va avea nevoie de ajutorul tău.

Mia păru surprinsă.

- Dar zilele trecute, ziceai că n-am ce să caut singură cu el în cămară decât peste cadavrul tău.

- Ai trei minute, îi spuse Tara. Iar dacă nu ieşi de-a- colo exact aşa cum eşti acum, o să fie un cadavru, însă nu al meu. N-ai decât să accepţi sau nu.

Mia se uită la Carlos.

-Accept, zise ea încet.

Tara se uită la Carlos, care aşteptă ca Mia să intre prima, apoi o privi pe Tara.
- întotdeauna există o modalitate de a face lucrurile să meargă, îi spuse ea cu voce joasă. Dacă îţi doreşti suficient de mult.
El încuviinţă din cap şi o urmă pe Mia în cămară.
Tara se uită prin bucătăria goală, dar în care era un haos total şi îşi dădu seama că, pentru prima dată, nu simţea panica şi teama pe care i le provoca de obicei harababura. în schimb, se simţea...
Acasă.
Ieşi pe uşa din spate şi inhală adânc aerul sărat. Se aplecă şi smulse o buruiană enervantă din stratul cu flori. Apoi se uită la ceas. Cele trei minute se scurseseră. Intră, se îndreptă spre cămară şi bătu la uşă.
Nu primi nici un răspuns. La naiba! Dacă le dai ado-lescenţilor un deget, îţi iau toată mâna. Ar fi trebuit să ştie, că doar făcuse asta de mii de ori în adolescenţă. De milioane de ori.
- Hei, rosti ea bătând mai tare, n-am glumit în legătură cu cadavrul!
- E-n regulă, mami!
Tara se răsuci, simţind că se sufocă la auzul cuvântului „mami".
Mia şi Carlos apărură în prag, ţinându-se de mână.
- O! şopti ea abia reuşind să vorbească. Mi-ai spus „mami"!
- Da. E-n regulă?
-E infinit mai mult decât în regulă! izbuti Tara să zică. V-aţi rezolvat problemele?
- Nu, rosti Mia încet, uitându-se la Carlos.
El o privi fără să zâmbească, dar cu ochii plini de afecţiune.
-Am decis să ne bucurăm de restul verii, spuse Mia fără să-şi ia privirea de la el. Vom lua lucrurile pe rând. Voi pleca, apoi mă voi întoarce... ridică dintr-un umăr. Vom vedea.

- Sună foarte matur, reuşi Tara să zică şi aproape că îşi pierdu controlul când văzu expresia de pe chipul lui Carlos în timp ce o privea pe Mia.
Se străduia din răsputeri să fie rece. Calm. Stăpân pe sine. Recunoscu stilul. Insă el suferea, iar pe ea o duru sufletul pentru el. El dorise să smulgă leucoplastul şi pentru el, şi pentru Mia. Insă acceptase să aştepte, deşi ştia că durerea tot avea să vină. Foarte probabil, nu credea în finaluri fericite pen-tru el. Dar era în regulă. Tara avea sentimentul că Mia credea suficient pentru amândoi.
- Ce-ar fi să-mi daţi o mână de ajutor? le ceru.

Tăiară. Tocară. Sotară. Amestecară. Până să fie gata
mâncarea, Tara era roşie la faţă şi transpirată, lucru pe care îl află fiindcă Mia o sili să se privească într-o lingură.
Mia rânjea.
-Arăţi...
Tara se privi în lingură.
- Dezastruos. Un dezastru total.
- Eu cred că eşti frumoasă, rosti Mia.
In după-amiaza aceea, înregistră primele ei succese adevărate chiar acolo, în bucătărie, atât în privinţa mân-cării, cât şi a fiicei sale, iar ea îşi dădu seama că ambele reuşite se datorau iubirii.
Dacă gătea cu drag, lucrurile ieşeau bine.
Oare şi dacă trăia cu drag... se întâmpla la fel? Cu dra-goste, putea fi o bucătăreasă, o mamă, o soră şi o iubită desăvârşită.
Putea fi orice îşi dorea.
Putea avea orice îşi dorea.
Dumnezeule, chiar putea! Se uită la Mia.
-Trebuie să lipsesc câteva minute. Ştiţi să folosiţi telefonul?
- Desigur! Iar Maddie şi Chloe sunt aici.
Tara îşi înşfăcă cheile şi fugi afară. Trebuia să se ducă la Ford, trebuia să-i spună tot ce înţelesese, dar dădu cu ochii de el în curte, făcând eforturi să coboare din camioneta lui Sawyer.

capitolul 28
N-ai trăit până n-ai iubit.
Tara Daniels
Văzându-l pe Ford coborând neîndemânatic din ca-mionetă, Tara simţi că se sufocă de îngrijorare şi dădu fuga spre el.
El o opri cu o clătinare violentă din cap.
- Mda, nu te deranja, îi spuse Sawyer pe deasupra capotei. II apucă istericalele dacă încerci să-l ajuţi.
Tara îl privi cu atenţie pe Ford. Era palid, asudat şi instabil pe picioare. La naiba!
- Ar trebui să fii în casă. Nu să-ţi forţezi piciorul.
- Intru imediat, rosti el.
- Ford, te rog, zise ea. Aşteaptă, lasă-mă să...
- De fapt, rosti el, m-am săturat să aştept. M-am sătu-rat să fac lucrurile cum e mai uşor, m-am săturat să le las să decurgă de la sine.
Inima ei se strânse.

- Ce vrei să zici?
- Vreau să zic că e prea important ca să ratez din nou. Tu eşti prea importantă! Gemând încetişor din pricina efortului, se sprijini de camionetă cu ochii întunecaţi şi cu maxilarele încleştate. Şi eu te iubesc, Tara!
Ea încetă să respire, iar el încremeni.
- Ai spus că mă iubeşti, nu? O, Doamne, nu-mi spune că mi s-a năzărit din pricina medicamentelor!
Ea scoase un sunet care era pe jumătate hohot de râs, pe jumătate hohot de plâns şi clătină din cap în semn de negare.
El o privi fix.
-Bine, lămureşte-l pe sărmanul drogat ce înseamnă acel nu - adică nu mi s-a năzărit sau nu mi-ai spus?
Ea înghiţi în sec emoţionată şi rosti cuvintele pe care mai devreme izbutise să le şoptească doar pentru că-l crezuse adormit.
-Am spus-o!

- Bine. Pentru că şi eu te iubesc. Cred că te-am iubit întotdeauna. Şi te voi iubi mereu.
Una dintre cârje căzu cu zgomot pe pământ. El dădu să se aplece după ea, dar se opri brusc, devenind din palid verde.
- Ford!
Tara ajunse într-o clipită lângă el, în vreme ce Sawyer dădu ocol maşinii şi încercă să-l susţină din partea cealaltă.
- Nu! rosti Ford respingându-i pe amândoi. Lâsaţi-mâ o clipă! Cred că... Fa naiba! Cred că o să leşin.
- Gata, mi-a ajuns! spuse Tara şi îi făcu semn cu capul lui Sawyer. Intri în clipa asta!
-Ador când faci pe şefa, murmură Ford. Mai ales în pat. Putem face asta din nou, cât de curând?
-Tu nu mă asculţi când fac pe şefa, spuse ea susţinându-1.
- Dacă te dezbraci, voi încerca. Jur!
Sawyer păru profund îndurerat.
-Alo, sunt şi eu aici!
Când încercară să-l conducă pe Ford spre han, acesta se propti în călcâie. De fapt, în călcâi.
-Nu! scrâşni Ford. încă nu. Sawyer...
- Dă-mi voie să ghicesc. Vrei să vă las puţin singuri.
-Da.

-Ford, te doare, rosti Tara şi suspină când Sawyer cedă şi porni spre verandă.
- Analgezicele m-au dat gata, anunţă Ford.
- Ştiu, de aceea...
- Trebuie să fac asta, Tara. Pentru asta am venit aici.
- Ai venit aici ca să-mi spui ceva? spuse ea.
- Da. De fapt, încerc să-ţi cer ceva. Data trecută când am făcut-o, nu m-ai luat în serios pentru că eram ameţit de medicamente. De data asta, nu sunt, Tara.
în ochii lui se desluşea durerea, dar şi căldura, şi afec-ţiunea, şi iubirea.
- Ştiu asta pentru că m-am uitat la ceas, zise el. Am aşteptat.

înainte ca ea să apuce să rostească un cuvânt măcar, surorile ei, Mia şi Carlos ieşiră din han. La fel şi cei doi oaspeţi cu coşul de picnic. Toată lumea se adună pe ve-randă, lângă Sawyer.
Ford se uită la ei şi înjură în surdină.
-A, nu! rosti Tara ignorând audienţa. M-am săturat să aştept. Şi tu ai spus asta. Cere-mă odată!
El păru surprins că ea izbutise să-i urmărească logica incoerentă.
- Acum?
- Acum!
-Ţi-am cerut să te măriţi cu mine când eram singuri, iar tu ai presupus că am luat-o razna şi nu mi-ai răspuns. Iar acum, vrei să te cer în timp ce toată lumea se holbează...?
Făcu o pauză şi privi spre verandă.
Toţi cei de-acolo îi făcură cu mâna.
Clătinând din cap, Ford le făcu şi el cu mâna.
-Nici măcar nu-i cunosc pe unii dintre oamenii aceia, dar cei pe care îi cunosc probabil că o să mă ironizeze tot restul vieţii mele. Şi, Dumnezeule, Chloe filmează scena?
Chloe avea telefonul îndreptat spre ei.
- Pentru Facebook! strigă ea.
Tara se întoarse cu spatele la ei.
- Fă-o odată!
El se holbă la ea.
-Chiar că eşti cea mai încăpăţânată femeie de pe planetă!
- Da, da, mă străduiesc. Cere-mă!
- Tare îţi place să le spui oamenilor ce să facă! Ştii asta?
- Da, dar, ca să fim sinceri, mă pricep la asta. Ford...

- Şi nici n-ai răbdare, o dojeni el. Mă întrerupi tocmai când încerc să enumăr motivele pentru care te iubesc.
Ea tresări.
- Eşti... Vrei să spui că mă iubeşti pentru că sunt încă-păţânată, că fac pe şefa şi că n-am răbdare?
-Ei bine, eu aş zice că eşti pervers de inflexibilă şi încăpăţânată ca un catâr, dar da. Şi îmi place şi accentul

tău de frumuseţe sudistă, şi faptul că vorbeşti singură când găteşti. Şi faptul că ai impresia că eşti rece, calmă şi stăpână pe tine când, de fapt, pentru cine este atent, totul ţi se citeşte în ochi, iar de obicei nu eşti deloc rece, calmă şi stăpână pe tine.
Ei i se tăie respiraţia.
-Da, rosti el încetişor, îţi cunosc toate secretele. Şi îmi plac. îşi lipi buzele de tâmpla ei. Te iubesc, Tara! lubeşte-mă şi tu! Mărită-te cu mine!
Ea îşi lipi fruntea de a lui şi simţi cum toate cioburile inimii se unesc la loc.
- Da! rosti ea, iar mulţimea de pe verandă izbucni în ovaţii.
-Eu am făcut asta! le spuse Mia cu mândrie lui Maddie şi lui Chloe, arătând spre Ford şi Tara, care se îmbrăţişau.
Ford îi zâmbi şi îşi coborî privirea spre Tara.
- Am chiar şi un inel, zise el. îl am de când mi-ai oferit un pahar cu ceai rece cu ocazia reuniunii cucoanelor de la Asociaţia grădinilor. Ridică dintr-un umăr. Am tot sperat. Este pe barca mea, rosti el şi îi făcu cu ochiul.
Ea râse.
- încerci să mă ademeneşti în bârlogul tău?
- Da. Reuşesc?
Ea se gândi la asta o clipă.
- Va fi greu.
El îşi coborî vocea şi replică doar pentru urechile ei:
- îţi promit asta!
-Vreau să zic că sunt destul de dificilă, Ford.
-Da, fu el de acord şi închise ochii când ea îşi petrecu braţele pe după taha lui, iar el o sărută pe obraz. Dar, cu siguranţă, ai un gust bun.
Suspinând, Tara întoarse capul şi îşi lipi obrazul de pieptul lui. El o cuprinse în braţe şi o strânse, dar de fapt ea era cea care îl susţinea.
- Cât crezi că mai rezişti până te prăbuşeşti? îl întrebă ea.
- Poate vreo zece secunde.

- Sawyer! strigă ea fără să-şi ia privirea de la noul ei logodnic, care ti cuprinse chipul în mâini şi o privi adânc în ochi.
-De data asta, pentru totdeauna! rosti el în timp ce Sawyer se repezi spre ei.
Tara suspină fericită.
- Ştii ce înseamnă asta, da?
- M-am săturat să ghicesc, zise el. Spune-mi!
- înseamnă că tu eşti al meu, rosti ea. Şi că eu sunt a ta. Nu ne mai despărţim. De data asta, vom face ca totul să fie bine.
Zâmbetul lui fu lent şi relaxat, şi doar pentru ea.
- In sfârşit, va fi bine!
Bună dimineaţa, Soare!
> 7
Ingrediente:
- un strat de găluşte de cartofi
- un strat de şuncă sau de cârnaţi tăiaţi cubuleţe (sau slăninuţă, orice vă place)
- un strat de brânză cheddar (din belşug, fiindcă nu există niciodată prea multă brânză la micul dejun)
Amestecaţi următoarele şi turnaţi-le deasupra:
- 6 ouă bătute;
- Vi linguriţă sare (sau mai multă, dacă nu se uită nimeni);
- Vi linguriţă piper;
- Vi linguriţă muştar uscat;
- Vi cană ceapă tocată;
- 3 căni de lapte;
- două linguriţe de sos Worcestershire.
Peste toate astea, adăugaţi Vi cană de unt topit. Şşşt, să nu spuneţi nimănui...
Lăsaţi tava neacoperită o oră, în cuptorul încins la 180 de grade.

Tara Daniels are o mie de motive întemeiate sa nu sei întoarcă în micul orăşel de coastă 1 uck\ Harbor. 1 Xir | când viaţa ei devine un dezastru, crede că i-ar ti mai] ' bine alături de familia ei şi departe de visurile neim-j plinite şi de atrăgătorul ei fost soţ. In timp ce îşi ajutaj surorile să renoveze şi să conducă hanul pe care hăul moştenit, are în sfârşit şansa de a deveni stăpână pe] propria viaţă şi de a-şi face planuri noi pentru viitor, j Ford Walker s-a străduit din greu să ajungă să aibă|

viaţa uşoară şi necomplicată pe caic o duce. Deţine! un bar împreună cu cel mai bun prieten, concurea/â j
I în competiţii nautice când are chef şi nu şi doreşte]
o companie feminină constantă. însă de când Tara rc-i
I vine în oraş, decisă să-l ignore, dai şi sa uite trecutul 1
lor dureros, Ford simte brusc că tânjeşte după lucruri 1
^
re până atunci i-au fost complet străine. Iar când]
stul bărbat al Tarei o vrea înapoi, situaţia scapă]
total de sub control - mai ales după ce secretul cel 1
mai mare al Tarei apare pe neaşteptate in viaţa lor.
Acum Tara trebuie să se confrunte cu trecutul şi să]
descopere ce vrea cu adevărat. Dacă are noroc, s-ar]
putea să-şi dea seama că tot ce-i doreşte inima se allă |
H chiar acolo, în Lucky Harbor.
Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant
de bestselleruri, majoritatea regăsindu-sc în topu-
rile New York Times. De asemenea, a câştigat de mai ;
multe ori premiul RITA al Asociaţiei Scriitorilor]
de Romane de Dragoste din America şi distincţia]
National Readers Choice.

-Nu-i amuzant! protestă Tara. Sau dus sus şi o să facă... lucruri.
Dar fiica ei încă râdea, iar Tara simţi cum, fără să vrea, şi ei îi apare un zâmbet pe buze, iar în clipa următoare, toate se prelinseră pe lângă pereţi până pe duşumea, râzând ca apucatele.
împreună.
în noaptea aceea, după ce toată lumea fu în pat, Tara se furişă afară şi se aşeză pe ponton. Privea cerul nopţii când simţi un fior pe şira spinării.